

พระคัมภีร์
ภาคพันธสัญญาเดิม

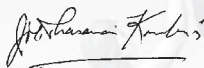

หนังสือปฐมกาล

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
“หนังสือปฐมกาล”
The Book of Genesis

Nihil Obstat

บาทหลวงยอห์นมารีย์ เวียนเนย์ ทศไนย์ คมกฤต

Imprimatur

บิชอป ยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

พิมพ์จำนวน	20,000 เล่ม
ออกแบบปก	คุณวิมลรัตน์ กิจบำรุง
รูปเล่ม	คุณวีรวรรณ บุญสุ
จัดพิมพ์โดย	แผนกพระคัมภีร์ ฝ่ายงานอภิบาล อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
ที่อยู่	บ้านผู้หว่าน 2/4 หมู่ 6 ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110
โทรศัพท์	0-2429-0124 ถึง 33
E-mail	bangkokbible@yahoo.com
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์อัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพฯ

หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือเล่มแรกในสารบบพระคัมภีร์และเป็นหนังสือที่รู้จักกันแพร่หลายในหมู่คริสตชน เพราะบรรจุเรื่องราวที่น่าจดจำไว้อย่างมากมาย มีทั้งเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นการนำเข้าสู่ประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น อันเป็นความคิดหลักของพระคัมภีร์ทั้งหมด และเรื่องเล่าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์บรรดาบรรพบุรุษของชาวอิสราเอล โดยบรรยายลักษณะเด่นเฉพาะของบุคคลเริ่มจากอับราฮัมบิดาแห่งความเชื่อ ไปจนถึงโยเซฟผู้เปี่ยมด้วยปรีชาญาณ

การเลือกหนังสือปฐมกาลมาศึกษาในช่วงเวลาที่พระศาสนจักรประกาศให้เป็นปีนักบุญโยเซฟนับว่าเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง เพราะนักบุญโยเซฟในพันธสัญญาใหม่เป็นบุรุษผู้ชอบธรรมที่รวมเอาลักษณะเด่นเฉพาะของบรรดาบรรพบุรุษของชาวอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมไว้ในตัวอย่าง

กลมกลืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อ ปรีชาญาณ และ
ความสุภาพถ่อมตน ดังนั้น คริสตชนที่ศึกษาหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะมีโอกาสสัมผัสการเผยแสดงแรกเริ่มของพระเจ้า
ในพระคัมภีร์ที่มีต่อมนุษยชาติและรับทราบพระประสงค์
ของพระองค์แล้ว ยังสามารถนำเอาลักษณะเด่นเฉพาะและ
คุณธรรมของบรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้ในการ
ดำเนินชีวิตอีกด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาหนังสือเล่มนี้อย่าง
จริงจังและเข้มข้น จะช่วยให้คริสตชนไทยเข้าใจพระประสงค์
ดั้งเดิมของพระเจ้าที่มีต่อสิ่งสร้างทั้งหลาย รวมทั้งมนุษย์ด้วย
พร้อมทั้งมีความเชื่อที่มั่นคงและมีคุณธรรมสูงส่งเหมือน
บรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้น

“จงไปหาโยเซฟ และทำตามที่เขาสั่ง” (ปฐมก. 41:55)

อวยพรมาในนามองค์พระผู้เป็นเจ้า

(บิชอปโยเซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย)

ประธานคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม

แผนกพระคัมภีร์

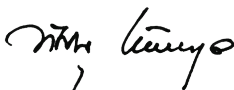
คำนำ

“เส้นทางอันยาวไกล เริ่มต้นได้ด้วยก้าวแรก”

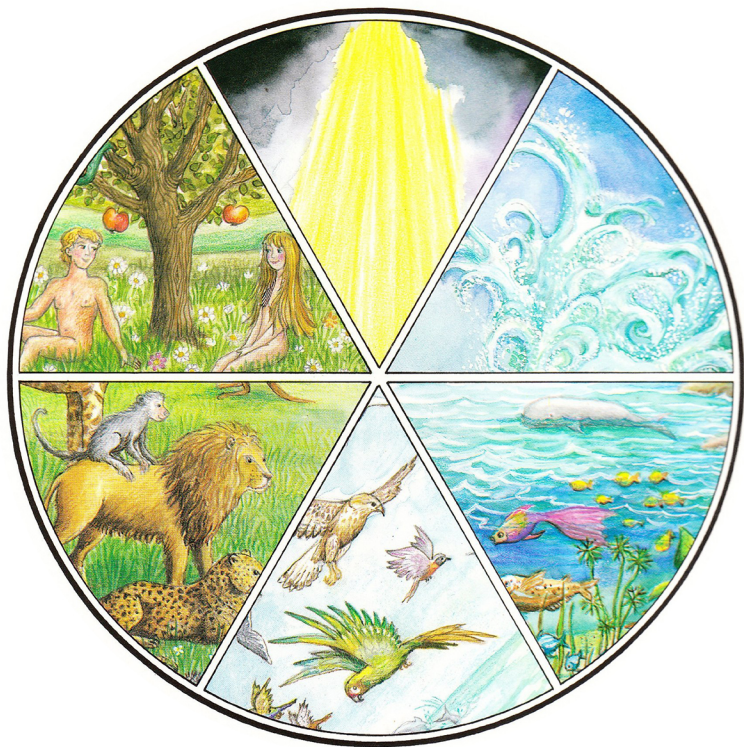
เราอาจกล่าวได้ว่า เส้นทางประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้นของมนุษยชาติ เริ่มต้นก้าวแรกได้ก็จากหนังสือ “ปฐมกาล” นี้เอง ข้อความแห่งคำสัญญาที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เล่มแรกของสารบบพันธสัญญาเดิมนี้นี้ที่ว่า “เขาจะเหยียบห้วของเจ้า” (ปฐมก. 3:15) ทำให้เรามั่นใจว่ามนุษยชาติจะมีชัยชนะเหนือปีศาจ และจะได้รับความรอดพ้น โดยมีพระเยซูคริสตเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลายทรงเป็นผู้ทำให้ศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์ปราชัยไปในที่สุด

การศึกษาพระคัมภีร์ปฐมกาลจึงมีความสำคัญซึ่งจะทำให้เราเข้าใจความเป็นมาของประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น และสัมผัสได้ถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์

ในนามของแผนกพระคัมภีร์ ฝ่ายงานอภิบาล
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ขอขอบคุณพระสงฆ์ นักบวช
ผู้บริหารโรงเรียนคาทอลิกที่มีส่วนช่วยในโครงการ
ส่งเสริมการอ่านพระคัมภีร์ ตามกฤษฎีกาสมัชชาใหญ่
ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ค.ศ. 2015
“ศิษย์พระคริสต์เจริญชีวิตประกาศข่าวดีใหม่”และ
แผนแม่บททิศทางการอภิบาลของคณะกรรมการ
คาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกพระคัมภีร์
สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย ปี ค.ศ.
2018-2028 เพื่อเราจะได้ตอบสนองคำสั่งของ
พระคริสตเจ้าในการประกาศข่าวดีแก่มนุษย์ทั้งปวง
(มก. 16:15)

คุณพ่อทัศนุ หัตถการกุล
ผู้จัดการแผนกพระคัมภีร์

หนังสือปฐมกาล

I. ต้นกำเนิดของโลกและของมนุษยชาติ

ก. การเนรมิตสร้างและการตกในบาป

การเนรมิตสร้างโลก

1 ¹เมื่อแรกเริ่มนั้น พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน ²แผ่นดินยังเป็นที่ร้างไร้รูปร่าง ความมืดมิดปกคลุมอยู่เหนือทะเลลึก และลมพายุแรงกล้าพัดอยู่เหนือน้ำ

³พระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็อุบัติขึ้น ⁴พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ⁵พระเจ้าทรงเรียกความสว่างว่า “วัน” ทรงเรียกความมืดว่า “คืน”

มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่หนึ่ง

⁶พระเจ้าตรัสว่า “จงมีแผ่นดินฟ้าขึ้นระหว่างน้ำ เพื่อแยกน้ำออกจากกัน” และก็เป็นเช่นนั้น ⁷พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินฟ้า และทรงแยกน้ำใต้แผ่นดินฟ้าออกจากน้ำที่อยู่เหนือแผ่นดินฟ้า ⁸พระเจ้าทรงเรียกแผ่นดินฟ้าว่า “ท้องฟ้า” มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่สอง

⁹พระเจ้าตรัสว่า “น้ำใต้ท้องฟ้าจงมารวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” และก็เป็นเช่นนั้น ¹⁰พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่า “แผ่นดิน” ทรงเรียกมวลน้ำว่า “ทะเล” พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

¹¹พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงผลิตหญ้าเขียวคือพืชที่มีเมล็ดและไม้ผลที่มีเมล็ดในผลแต่ละชนิดบนแผ่นดิน” และก็เป็นเช่นนั้น ¹²แผ่นดินผลิตหญ้าเขียวพืชที่มีเมล็ด และไม้ผลที่มีเมล็ดในผลแต่ละชนิด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹³มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่สาม

¹⁴พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างบนแผ่นดิน เพื่อแยกวันออกจากคืน เป็นเครื่องกำหนดเทศกาล

วันและปี¹⁵ ใช้เป็นตะเกียงบนท้องฟ้าเพื่อส่องแสงเหนือแผ่นดิน” และก็เป็นเช่นนั้น¹⁶ พระเจ้าทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ทรงให้ดวงใหญ่กำหนดวัน ดวงเล็กกำหนดคืน และทรงสร้างดวงดาวด้วย¹⁷ พระเจ้าทรงจัดสิ่งเหล่านี้ไว้บนแผ่นดินฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน¹⁸ เพื่อกำหนดวันและคืน เพื่อแยกความสว่างจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี¹⁹ มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่สี่

²⁰พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจงผลิตสิ่งที่มีชีวิตจำนวนมาก นกจงโฉบบินได้แผ่นดินฟ้าเหนือแผ่นดิน” และก็เป็นเช่นนั้น²¹ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ สิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดที่แหวกว่ายอยู่ในน้ำ รวมทั้งนกมีปีกทุกชนิด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี²² พระเจ้าทรงอวยพรสัตว์เหล่านี้ว่า “จงมีลูกมาก และเพิ่มจำนวนขึ้นจนเต็มทะเล นกจงทวีจำนวนบนแผ่นดิน”²³ มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็นวันที่ห้า

²⁴พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงผลิตสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลี้ยง สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่า” และก็เป็น

ปฐก. 1:25

เช่นนั้น²⁵ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง และสัตว์
เลื้อยคลานทุกชนิดบนพื้นดิน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

²⁶พระเจ้าตรัสว่า “เราจงสร้างมนุษย์ขึ้นตาม
ภาพลักษณ์ของเรา ให้มีความคล้ายคลึงกับเรา ให้
เป็นนายปกครองปลาในทะเล นกในท้องฟ้า สัตว์เลี้ยง
สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน”

²⁷พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์
ของพระองค์

พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์
ของพระเจ้า

พระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง

²⁸พระเจ้าทรงอวยพรเขาทั้งสองคนและตรัสว่า
“จงมีลูกมาก และทวีจำนวนขึ้นจนเต็มแผ่นดิน
จงปกครองแผ่นดิน จงเป็นนายเหนือปลาในทะเล
นกในอากาศ และสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บน
แผ่นดิน” ²⁹พระเจ้ายังตรัสอีกว่า “ดูซิ เราให้ข้าวทุกชนิด

ซึ่งอยู่บนแผ่นดิน และผลไม้ที่มีเมล็ดเป็นอาหารสำหรับ
ท่าน ³⁰ ส่วนบรรดาสัตว์ป่า นกในท้องฟ้า และสัตว์
เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดิน เราให้หญ้าเขียวเป็น
อาหาร” และก็เป็นเช่นนั้น ³¹ พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่ง
ที่ทรงสร้างนั้นดีมาก มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า นับเป็น
วันที่หก

2 ¹ฟ้า แผ่นดิน และสิ่งประดับทั้งปวงก็สำเร็จ
บริบูรณ์ ² ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงเสด็จสิ้นจากงานที่ทรง
กระทำ พระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดจากงานทั้งหมด
ที่ทรงกระทำ ³ พระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ดและทรง
ทำให้วันนั้นเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์
ทรงพักจากงานทั้งปวงที่ทรงกระทำในการเนรมิตสร้าง

⁴ นี้คือประวัติความเป็นมาของฟ้าและแผ่นดิน
เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง

สวนอุทยานและการทดสอบอิสราเอล

⁴ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่น
ดิน ⁵ บนแผ่นดินยังไม่มีพุ่มไม้ และตามทุ่งนาหญ้ายัง

ไม่ได้งอกขึ้นเลย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้ายังไม่ได้ทรงทำให้ฝนตกบนแผ่นดิน และยังไม่มียุคมนุษย์ใช้แผ่นดินเป็นที่เพาะปลูก⁶ แต่มีน้ำขึ้นมาจากแผ่นดินเพื่อรดหน้าดินทั้งหมด⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเอาฝุ่นจากพื้นดินมาปั้นมนุษย์ และทรงเป่าลมแห่งชีวิตเข้าไปในจมูกของเขา มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต

⁸พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปลูกสวนขึ้นทางทิศตะวันออกในแคว้นเอเดน และทรงนำมนุษย์ที่ทรงปั้นมาไว้ที่นั่น⁹ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน ต้นไม้เหล่านี้งดงามชวนมอง และมีผลน่ากิน มีต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่งอยู่ที่กลางสวน และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว

¹⁰แม่น้ำสายหนึ่งไหลจากแคว้นเอเดนมารดสวน แล้วจึงแยกสาขาออกเป็นสี่สาย¹¹ สายแรกชื่อปิไซน ไหลรอบแผ่นดินฮาวิล่าห์ทั้งหมด ที่นั่นมีทองคำ¹² ทองคำของแผ่นดินนี้เป็นทองบริสุทธิ์ ที่นั่นยังมียางไม้หอมและพลอยสีแดง¹³ แม่น้ำสายที่สองชื่อกิโฮน ไหลรอบแผ่นดินคูชทั้งหมด¹⁴ แม่น้ำสายที่สามชื่อ

โทกริส ซึ่งไหลทางตะวันออกของแคว้นอัสซีเรีย
แม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

¹⁵พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงนำมนุษย์มาไว้ในสวน
เอเดน เพื่อเพาะปลูกและดูแลสวน ¹⁶แล้วพระยาห์เวห์
พระเจ้าทรงบัญชามนุษย์นั้นว่า “ท่านจะกินผลไม้จาก
ต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ ¹⁷แต่อย่ากินจากต้นไม้แห่งความ
รู้ดีรู้ชั่ว วันใดที่ท่านกินผลจากต้นนั้น ท่านจะต้องตาย”

¹⁸พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “มนุษย์อยู่เพียง
คนเดียวนั้นไม่ดีเลย เราจะสร้างผู้ช่วยที่เหมาะสมให้เขา”

¹⁹พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงเอาดินมาปั้นสัตว์ป่า
ทุกชนิดและนกทุกชนิดในท้องฟ้า ทรงนำสัตว์เหล่านี้
มาให้มนุษย์ เพื่อดูว่าเขาจะตั้งชื่อมันว่าอย่างไร สัตว์
แต่ละตัวจะมีชื่อตามที่มนุษย์ตั้งให้ ²⁰มนุษย์จึงตั้งชื่อให้
สัตว์เลี้ยง นกในอากาศ และสัตว์ป่าทั้งหมด แต่มนุษย์
ยังไม่พบผู้ช่วยที่เหมาะสมกับตน ²¹ดังนั้น พระยาห์เวห์
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์หลับสนิท และขณะที่เขากำลัง
นอนหลับ ก็ทรงเอากระดูกซี่โครงของเขาออกมาหนึ่งซี่
และทรงปั้นดาลีให้เนื้อปิดสนิท ²²พระยาห์เวห์พระเจ้า

ปฐมก. 2:23

ทรงเอาซี่โครงนั้นมาสร้างหญิง แล้วทรงนำมาให้มนุษย์

²³มนุษย์จึงพูดว่า

“นี่คือกระดูกจากกระดูกของฉัน

และเนื้อจากเนื้อของฉัน

นางจะมีชื่อว่ายหญิง

เพราะนางมาจากชาย”

²⁴เพราะฉะนั้น ชายจะละบิดามารดาของตนไป
ผูกพันกับภรรยา และทั้งสองคนจะเป็นเนื้อเดียวกัน

²⁵เขาทั้งสองคนคือมนุษย์และภรรยาต่าง
เปลือยกายอยู่ แต่ไม่อายกัน

มนุษย์ตกในบาป

3 ¹งูเป็นสัตว์เจ้าเล่ห์ที่สุดในบรรดาสัตว์ป่าที่
พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้าง มันถามหญิงว่า “จริงหรือ
ที่พระเจ้าตรัสห้ามว่าอย่ากินผลจากต้นไม้ใดๆ ในสวนนี้”

²หญิงจึงตอบงูว่า “ผลของต้นไม้ต่างๆ ในสวนนี้ เรากินได้

³แต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนเท่านั้น พระเจ้าตรัสห้าม

ว่า ‘อย่ากินหรือแตะต้องเลย มิฉะนั้น ท่านจะต้องตาย’”
⁴งูบอกกับหญิงว่า “ท่านจะไม่ตายดอก ⁵พระเจ้าทรง
 ทราบว่า ท่านกินผลไม้ในวันใด ตาของท่านจะเปิด
 ในวันนั้น ท่านจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ดีรู้ชั่ว” ⁶หญิง
 เห็นว่าต้นไม้มีผลน่ากิน งดงามชวนมอง ทั้งยัง
 น่าปรารถนาเพราะให้ปัญญา นางจึงเด็ดผลไม้มากิน
 แล้วยังให้สามีซึ่งอยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน ⁷ทันใด
 นั้น ตาของทั้งสองคนก็เปิดและเห็นว่าตนเปลือยกายอยู่
 จึงเอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดร่างไว้

⁸เย็นวันนั้นมนุษย์ และภรรยาได้ยินเสียง
 พระยาร์เวห์พระเจ้ากำลังทรงพระดำเนินในสวน จึง
 หลบไปซ่อนให้พ้นจากพระพักตร์พระยาร์เวห์พระเจ้า
 ในหมู่ต้นไม้ของสวน ⁹แต่พระยาร์เวห์พระเจ้าทรงเรียก
 มนุษย์ ตรัสถามว่า “ท่านอยู่ที่ไหน” ¹⁰มนุษย์ทูลตอบว่า
 “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์ในสวน ก็กลัวเพราะ
 ข้าพเจ้าเปลือยกายอยู่ จึงได้ซ่อนตัว” ¹¹พระองค์ตรัส
 ถามว่า “ใครบอกท่านว่าท่านเปลือยกายอยู่ ท่านได้กิน
 ผลจากต้นไม้ที่เราห้ามมิให้กินนั้นแล้วหรือ” ¹²มนุษย์ทูล

ตอบว่า “หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพเจ้าได้ให้ผลจากต้นไม้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกิน” ¹³พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสกับหญิงว่า “ท่านทำอะไรไป” หญิงทูลตอบว่า “งูหลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกิน”

¹⁴พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสกับงูว่า “เพราะเจ้าทำเช่นนั้น

เจ้าจึงถูกสาปแช่ง

ในบรรดาสัตว์เลื้อยและสัตว์ป่าทั้งปวง
เจ้าจะต้องใช้ท้องเลื้อยไปตามพื้นดิน

และกินฝุ่นเป็นอาหารทุกวันตลอดชีวิต

¹⁵เราจะทำให้เจ้าและหญิงเป็นศัตรูกัน

ให้ลูกหลานของเจ้าและลูกหลานของนาง

เป็นศัตรูกันด้วย

เขาจะเหยียบบหัวของเจ้า

และเจ้าจะกัดส้นเท้าของเขา”

¹⁶พระเจ้าตรัสกับหญิงว่า

“เราจะเพิ่มความทุกข์ทรมานในการคลอดบุตร
แก่ท่าน

ท่านจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด
ท่านจะไผ่หาสามี
แต่เขาจะเป็นนายเหนือท่าน”

¹⁷พระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า “เพราะท่านได้ฟัง
เสียงของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราห้ามมิให้กิน

แผ่นดินจะถูกสาปแช่งเพราะท่าน
ท่านจะต้องหากินจากแผ่นดิน
ด้วยความทุกข์ยาก

ทุกวันตลอดชีวิต

¹⁸แผ่นดินจะผลิตต้นหนามและกอหนาม
และท่านจะกินพืชที่งอกในทุ่งนา

¹⁹ท่านจะมีอาหารกินก็ด้วยหยาดเหงื่อบนใบหน้า
จนกว่าท่านจะกลับเป็นดินอีก

เพราะท่านถูกปั้นมาจากดิน
ท่านเป็นฝุ่นดิน
และจะกลับไปเป็นฝุ่นดินอีก”

²⁰มนุษย์เรียกภรรยาของตนว่า “เอวา” เพราะนางเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทั้งหลาย ²¹พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเอาหนังสัตว์มาทำเสื้อให้มนุษย์และภรรยาสวมปกปิดกาย ²²แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูซิ มนุษย์มารู้ดีรู้ชั่วเหมือนเราผู้หนึ่งแล้ว บัดนี้อย่าปล่อยให้เขายื่นมือมาเด็ดผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วย แล้วมีชีวิตตลอดไป” ²³พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงขับไล่เขาออกจากสวนเอเดน ให้ออกไปเพาะปลูกในที่ดินซึ่งเขาถูกปั้นมา ²⁴พระองค์ทรงขับไล่มนุษย์และทรงตั้งบรรดาเครื่องผู้ถือดาบเพลิงส่องแสงแปลบปลาบไว้ทางตะวันออกของสวนเอเดน เพื่อเฝ้าทางไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

กาอินและอาเบล

4 ¹มนุษย์มีเพศสัมพันธ์กับเอวาภรรยาของตน นางก็ตั้งครรภ์และให้กำเนิดกาอิน เอวาพูดว่า “ดิฉัน ได้ลูกชายมาเดชะพระยาห์เวห์” ²ต่อมานางก็ให้กำเนิดน้องชายของกาอินชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ ส่วนกาอินเป็นคนเพาะปลูก ³วันหนึ่ง กาอินนำผลที่เกิดจากแผ่นดินมาถวายเป็นบูชาแด่พระยาห์เวห์ ⁴ส่วนอาเบลนำแกะที่เกิดจากฝูงรุ่นแรกและไขมันแกะมาถวายด้วย พระยาห์เวห์พอพระทัยอาเบลและเครื่องบูชาของเขา ⁵แต่ไม่พอพระทัยกาอินและเครื่องบูชาของเขา กาอินโกรธมากหน้าตาบึ้งตึง ⁶พระยาห์เวห์ตรัสถามกาอินว่า “ท่านโกรธหน้าตาบึ้งตึงทำไม” ⁷ถ้าท่านทำดี ท่านย่อมเฝายหน้าขึ้นได้ แต่ถ้าท่านทำไม่ดี บาปกำลังหมอบอยู่ที่ประตู คอยตะครุบตัวท่าน แต่ท่านจะต้องเอาชนะมันให้ได้” ⁸กาอินพูดกับอาเบลน้องชายว่า “เราจงไปในทุ่งนากันเถิด” ขณะที่ทั้งสองคนอยู่ในทุ่งนา กาอินก็ลงมือทำร้ายอาเบลน้องชายและฆ่าเสีย ⁹พระยาห์เวห์ตรัสถามกาอินว่า “อาเบลน้อง

ชายท่านอยู่ที่ไหน” เขาทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ
ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลน่องหรือ” ¹⁰พระองค์ตรัสว่า “ท่าน
ทำอะไรรองไป เลือดของน่องชายท่านจากพื้นดินร้องดัง
มาถึงเรา ¹¹บัดนี้ ท่านจะต้องถูกสาปแช่งให้ออกไป
จากแผ่นดินที่อ้าปากรับโลหิตของน่องชายที่ท่านฆ่า
¹²เมื่อท่านเพาะปลูก แผ่นดินจะไม่ให้ผลแก่ท่านอีก
ท่านจะต้องเร่ร่อนหลบหนีไปบนแผ่นดิน” ¹³กาอินทูล
พระยาห์เวห์ว่า “โทษของข้าพเจ้าหนักเกินกว่าจะ
แบกรับได้ ¹⁴ดูซิ วันนี้พระองค์ทรงขับไล่ข้าพเจ้าออกจาก
แผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าต้องหลบซ่อนจากพระพักตร์พระองค์
เร่ร่อนหนีหน้าผู้คนบนแผ่นดิน ใครพบข้าพเจ้าก็จะฆ่า
ข้าพเจ้า” ¹⁵พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า “ไม่ได้ ใครฆ่า
กาอินจะถูกแก้แค้นเป็นเจ็ดเท่า” และพระยาห์เวห์ทรง
ทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวกาอิน เพื่อเตือนคนที่พบไม่
ให้ฆ่าเขา ¹⁶กาอินออกไปพ้นพระพักตร์พระยาห์เวห์
และอาศัยอยู่ในแผ่นดินโนดทางตะวันออกของเอเดน

ลูกหลานของกาอิน

¹⁷กาอินมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา นางก็ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดเอโนค กาอินสร้างเมืองขึ้น และเรียกเมืองนั้นตามชื่อบุตรของตนว่าเอโนค ¹⁸เอโนคเป็นบิดาของอิราด และอิราดเป็นบิดาของเมหุยาเอล เมหุยาเอลเป็นบิดาของเมธูซาเอล และเมธูซาเอลเป็นบิดาของลาเมค ¹⁹ลาเมคมีภรรยาสองคน คนแรกชื่ออาดาร์ อีกคนหนึ่งชื่อซิลลาร์ ²⁰อาดาร์ให้กำเนิดยาบาล ผู้เป็นบิดาของคนเลี้ยงสัตว์ที่อาศัยอยู่ในกระโจม ²¹น้องชายของเขาชื่ออูบาล เป็นบิดาของนักดนตรีทุกคนที่ดีดพิณ และเป่าขลุ่ย ²²ส่วนซิลลาร์ให้กำเนิดทูบัลกาอิน ซึ่งเป็นบิดาของช่างทองสัมฤทธิ์ และช่างเหล็กทุกคน น้องสาวของทูบัลกาอินชื่อนาอามาร์

²³ลาเมคพูดกับภรรยาทั้งสองคนของตนว่า

“อาดาร์และซิลลาร์เอ๋ย จงฟังเสียงของฉันทเกิด
ภรรยาของลาเมคเอ๋ย จงตั้งใจฟังคำพูด
ของฉันทเกิด

ฉันฆ่าคนหนึ่งที่ทำให้ฉันบาดเจ็บ
ฉันฆ่าเด็กคนหนึ่ง เพราะเขาทำให้ฉัน
เป็นแผล

²⁴ถ้ากาอินจะถูกแก้แค้นเป็นเจ็ดเท่า
ลาเมคจะถูกแก้แค้นเป็นเจ็ดสิบเจ็ดเท่า”

เสทและลูกหลาน

²⁵อาดัมมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาอีก นางให้
กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง เรียกชื่อว่าเสท นางพูดว่า
“เพราะพระเจ้าประทานบุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ข้าพเจ้า
แทนอาเบล ซึ่งถูกกาอินฆ่า” ²⁶เสทมีบุตรชายคนหนึ่ง
ด้วย ซึ่งเขาตั้งชื่อว่าเอโนช สมัยนั้นผู้คนเริ่มเรียกขาน
พระนามพระยาห์เวห์

บรรพบุรุษก่อนน้ำวินาศ

5 ¹หนังสือลำดับวงศ์ตระกูลของอาดัม
เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้าง
เขาให้เหมือนพระเจ้า ²ทรงสร้างเขาเป็นชายและหญิง

และเมื่อทรงสร้างแล้ว พระองค์ทรงอวยพรเขา ทรงเรียกเขาว่า “มนุษย์”

³เมื่ออาดัมอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี เขามีบุตรเหมือนเขาตามภาพลักษณ์ของตน ตั้งชื่อบุตรว่าเสท⁴หลังจากให้กำเนิดเสทแล้ว อัดัมยังมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยปีและมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ⁵อาดัมมีอายุรวมเก้าร้อยสามสิบปี จึงถึงแก่กรรม

⁶เมื่อเสทอายุหนึ่งร้อยห้าปี เขามีบุตรชื่อเอโนช⁷หลังจากให้กำเนิดเอโนชแล้ว เสทมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยเจ็ดปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ⁸เสทมีอายุรวมเก้าร้อยสิบสองปี จึงถึงแก่กรรม

⁹เมื่อเอโนชอายุเก้าสิบปี เขามีบุตรชื่อเคนัน¹⁰หลังจากให้กำเนิดเคนันแล้ว เอโนชยังมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยสิบห้าปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ¹¹เอโนชมีอายุรวมเก้าร้อยห้าปี จึงถึงแก่กรรม

¹²เมื่อเคนันอายุเจ็ดสิบปี เขามีบุตรชื่อมาหะลาเลล ¹³หลังจากให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว เคนันมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยสี่สิบปี มีบุตรชายหญิงอีก

หลายคน¹⁴ เคนันมีอายุรวมเก้าร้อยสิบปี จึงถึงแก่กรรม
¹⁵เมื่อมาหะลาเลลอายุหกสิบห้าปี เขามีบุตรชื่อยาเรต¹⁶ หลังจากให้กำเนิดยาเรตแล้ว มาหะลาเลลยังมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยสามสิบปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน¹⁷ มาหะลาเลลมีอายุรวมแปดร้อยเก้าสิบห้าปี จึงถึงแก่กรรม

¹⁸เมื่อยาเรตอายุหนึ่งร้อยหกสิบสองปี เขามีบุตรชื่อเอโนค¹⁹ หลังจากให้กำเนิดเอโนคแล้ว ยาเรตยังมีชีวิตอยู่อีกแปดร้อยปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน²⁰ ยาเรตมีอายุรวมเก้าร้อยหกสิบสองปี จึงถึงแก่กรรม

²¹เมื่อเอโนคอายุหกสิบห้าปี เขามีบุตรชื่อเมธูเสลาห์²² เอโนคเดินไปกับพระเจ้า หลังจากให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว เอโนคยังมีชีวิตอยู่อีกสามร้อยปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน²³ เอโนคมีอายุรวมสามร้อยหกสิบห้าปี²⁴ เอโนคเดินไปกับพระเจ้า แล้วหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป

²⁵เมื่อเมธูเสลาห์อายุหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปี เขามีบุตรชื่อลามัค²⁶ หลังจากให้กำเนิดลามัคแล้ว

เมธูเสลาห์ยังมีชีวิตอยู่อีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ²⁷เมธูเสลาห์มีอายุรวมได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปี จึงถึงแก่กรรม

²⁸เมื่อลาเมคอายุหนึ่งร้อยแปดสิบสองปี เขามีบุตรคนหนึ่ง ²⁹เขาตั้งชื่อบุตรคนนั้นว่าโนอาห์ พูดว่า “บุตรคนนี้จะเป็นผู้ให้กำลังใจเราในการตรากตรำทำงานด้วยมือของเราในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงสาปแช่ง”

³⁰หลังจากให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ลาเมคยังมีชีวิตอยู่อีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน ³¹ลาเมคมีอายุรวมเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปี จึงถึงแก่กรรม

³²เมื่อโนอาห์อายุห้าร้อยปี เขามีบุตรชื่อเซม คาม และยาเฟท

มนุษย์ยักษ์

6 ¹เมื่อมนุษย์บนแผ่นดินเริ่มมีจำนวนมากขึ้น และมีบุตรหญิงเกิดมาหลายคน ²บุตรชายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรหญิงของมนุษย์สวยงาม จึงแต่งงานกับทุกคนที่เขาเลือก ³พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จิตของเราจะ

ไม่อยู่กับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นเพียงสิ่งอ่อนแอ
ชีวิตของเขาจะจำกัดเพียงร้อยยี่สิบปี”⁴ มนุษย์ยักษ์ได้
ปรากฏบนแผ่นดินในสมัยนั้น และสมัยต่อมาเมื่อบุตร
ชายของพระเจ้ามีเพศสัมพันธ์กับบุตรหญิงของมนุษย์
และมีบุตรด้วยกัน บุตรเหล่านี้เป็นวีรบุรุษในอดีตและ
เป็นคนที่มิมีชื่อเสียง

ข. นำวินาศ

ความเสื่อมทรามของมนุษยชาติ

⁵พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์
มีมากบนแผ่นดิน และใจของเขาคิดแต่สิ่งชั่วร้ายอยู่
ตลอดเวลา ⁶พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่ได้ทรงสร้าง
มนุษย์ไว้บนแผ่นดิน และเสerahพระทัย ⁷จึงตรัสว่า
“เราจะกวาดล้างมนุษย์ที่เราสร้างมานี้ให้หมดสิ้นจาก
แผ่นดิน ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ สัตว์เลื้อยคลานหรือนก
ในท้องฟ้า เพราะเรารู้สึกเสียใจที่ได้สร้างมา”⁸ แต่โนอาห์
เป็นที่โปรดปรานของพระยาห์เวห์

⁹เรื่องราวของโนอาห์เป็นดังนี้

โนอาห์เป็นคนดี เป็นคนชอบธรรมในหมู่คนร่วมสมัย เขาดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า ¹⁰โนอาห์มีบุตรสามคน คือเชม คามและยาเฟท ¹¹พระเจ้าทรงเห็นว่าแผ่นดินกำลังเสื่อมทราม และเต็มไปด้วยความรุนแรง ¹²พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดิน ทรงเห็นว่าแผ่นดินชั่วร้ายเพราะมนุษย์ทุกคนดำเนินชีวิตชั่วร้ายบนแผ่นดิน

การเตรียมการรับน้ำวินาศ

¹³พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า “เราได้ตัดสินใจว่ามนุษย์ทุกคนมาถึงจุดจบแล้ว โลกมีแต่ความรุนแรงเพราะมนุษย์ ดังนั้น เราจะทำลายเขาพร้อมกับแผ่นดิน ¹⁴ท่านจงเอาไม้สนมาต่อเรือใหญ่ลำหนึ่งให้มีหลายห้อง เอาชันยาทั้งด้านในและด้านนอก ¹⁵จงให้เรือมีลักษณะดังนี้ ลำเรือยาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก สูงสามสิบศอก ¹⁶จงทำหลังคาเรือเว้นช่องว่างไว้หนึ่งศอก จงทำทางเข้าไว้ข้างเรือ ให้เรือมีดาดฟ้าสามชั้น

¹⁷ส่วนเรา เราจะบันดาลให้น้ำวินาศท่วมโลก เพื่อทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่มีลมหายใจ ได้ท้องฟ้า ทุกสิ่งบนแผ่นดินจะพินาศ ¹⁸แต่เราจะทำพันธสัญญากับท่าน ท่านจงเข้าไปในเรือ บุตร ภรรยา และบุตรสะใภ้จะเข้าไปกับท่านด้วย ¹⁹ท่านจะต้องนำสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเข้าไปในเรืออย่างละหนึ่งคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อมันจะรอดตายพร้อมกับท่าน ²⁰นกทุกชนิด สัตว์ทุกชนิด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดอย่างละคู่ จะเข้าไปในเรือกับท่าน เพื่อมันจะรอดตาย ²¹ท่านจงจัดเตรียมของกินทุกชนิด และจัดเก็บไว้ในห้องบนเรือ เพื่อเป็นอาหารสำหรับท่านและสัตว์ทั้งหลาย” ²²โนอาห์ทำเช่นนี้ เขาทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาทุกประการ

7 ¹พระยาห์เวห์ตรัสกับโนอาห์ว่า “ท่านจงเข้าไปในเรือ พร้อมกับครอบครัวของท่าน เพราะในท่ามกลางคนร่วมสมัย เราเห็นว่าท่านเท่านั้นเป็นผู้ชอบธรรม ต่อหน้าเรา ²ท่านจงเอาสัตว์ทุกชนิดที่ไม่มีลมทินไปด้วยอย่างละเจ็ดคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย และสัตว์ที่มีลมทินอย่างละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ³และจงเอานกในท้องฟ้า

อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อช่วยชีวิตสัตว์ไว้
ให้สืบพันธุ์ทั่วแผ่นดิน ⁴อีกเจ็ดวัน เราจะทำให้ฝนตก
บนแผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน และเราจะทำลายล้างสัตว์
มีชีวิตทั้งหมดที่เราได้สร้างไปจากพื้นแผ่นดิน” ⁵โนอาห์
ทำตามทีพระยาห์เวห์ทรงบัญชาทุกประการ

⁶โนอาห์อายุหกร้อยปี เมื่อเกิดน้ำวินาศ
ท่วมแผ่นดิน

โนอาห์พร้อมกับบุตรภรรยา และบุตรสะใภ้
เข้าไปในเรือเพื่อหนีน้ำวินาศ ⁸บรรดาสัตว์ทั้งที่ไม่มี
มลทินและสัตว์มีมลทิน นกและสัตว์เลื้อยคลานบน
แผ่นดิน ⁹อย่างละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เข้าไปในเรือ
พร้อมกับโนอาห์ ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่นออาห์
¹⁰เจ็ดวันต่อมา น้ำวินาศก็เริ่มท่วมแผ่นดิน

¹¹เมื่อโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี วันที่สิบเจ็ดเดือน
ที่สอง วันนั้นบรรดาน้ำทั้งหลายได้บาดาลก็พวยพุ่งขึ้น
และประตูน้ำบนท้องฟ้าก็เปิดออก ¹²ฝนตกลงบน
แผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน

¹³วันนั้น โนอาห์และบุตรชาย คือ เชม คามและ

ยาเฟท เข้าไปในเรือพร้อมกับภรรยาของโนอาห์และบุตรสะใภ้ทั้งสามคน ¹⁴บรรดาสัตว์ทุกชนิดทั้งสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง สัตว์เลี้ยงคลานทุกชนิดบนแผ่นดิน นกและสัตว์ปีกทุกชนิดก็เข้าไปด้วย ¹⁵สิ่งมีชีวิตทุกชนิดเข้าไปในเรือที่จะคู่พร้อมกับโนอาห์ ¹⁶สัตว์ทุกชนิดทั้งตัวผู้และตัวเมียเข้าไปในเรือ ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา แล้วพระยาห์เวห์ทรงปิดประตูเรือ

น้ำวินาศ

¹⁷น้ำวินาศท่วมแผ่นดินอยู่สี่สิบวัน น้ำค่อยๆ สูงขึ้นและยกเรือให้ลอยขึ้นจากพื้นดิน ¹⁸น้ำค่อยๆ สูงขึ้นเหนือพื้นดิน และเรือก็ลอยอยู่เหนือน้ำ ¹⁹น้ำค่อยๆ สูงขึ้นจนท่วมภูเขาสูงสุดที่อยู่ใต้ท้องฟ้า ²⁰น้ำขึ้นสูงสุดถึงสิบห้าศอกเหนือยอดเขา ²¹สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินก็ตายสิ้น ทั้งนก สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า สัตว์เล็กทุกชนิดที่เคลื่อนไหวเป็นฝูงบนแผ่นดิน รวมทั้งมนุษย์ทุกคน ²²ทุกสิ่งที่เคยมีชีวิตบนดินแห้งก็ตายสิ้น ²³ทุกสิ่งที่มีชีวิตบนแผ่นดินถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น ทั้งมนุษย์

สัตว์เลื้อย สัตว์เลื้อยคลานและนกในท้องฟ้าถูกกวาดล้าง
 ไปจากแผ่นดิน มีแต่โนอาห์เท่านั้นที่รอดพ้นพร้อมกับ
 ผู้ที่อยู่ในเรือกับเขา ²⁴ระดับน้ำท่วมสูงอยู่เป็นเวลาหนึ่ง
 ร้อยห้าสิบวัน

น้ำลดระดับ

8 ¹พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์และสัตว์ทุกชนิด
 ทั้งสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยที่อยู่กับเขาในเรือ พระเจ้า
 ทรงบันดาลให้มีลมพัดบนแผ่นดิน ทำให้น้ำเริ่มลดลง
²บรรดาตาน้ำใต้บาดาล และประตูน้ำบนท้องฟ้าก็ปิด
 ฝนจากฟ้าก็หยุด ³น้ำค่อยๆ ลดจากแผ่นดิน หลังจาก
 หนึ่งร้อยห้าสิบวันน้ำลดลงมาก ⁴จนกระทั่งในวันที่
 สิบเจ็ดเดือนเจ็ด เรือก็มาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต
⁵น้ำค่อยๆ ลดลงต่อไปจนถึงเดือนสิบ ในวันแรกของ
 เดือนที่สิบ ยอดเขาทั้งหลายก็ปรากฏขึ้น

⁶ต่อมาอีกสี่สิบวัน โนอาห์เปิดหน้าต่างที่เขาสร้าง
 ไว้ในเรือ ⁷และปล่อยนกกาออกไปตัวหนึ่ง มันบินไปและ
 กลับมาทุกวันจนกระทั่งน้ำบนแผ่นดินลดแห้ง ⁸เขายัง

ปล่อยนกพิราบตัวหนึ่งเพื่อดูว่าน้ำลดจากพื้นแผ่นดินแล้วหรือยัง⁹ แต่นกพิราบหาที่เกาะไม่พบ มันจึงบินกลับมาหาเขาในเรือ เพราะน้ำยังท่วมพื้นแผ่นดินอยู่ เขาจึงยื่นมือออกไปรับมันกลับเข้ามาในเรือกับเขา¹⁰ เขาคอยอยู่อีกเจ็ดวัน จึงปล่อยนกพิราบออกไปจากเรืออีก¹¹ ครั้นถึงเวลาเย็น นกพิราบก็กลับมาหาเขา และคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมาด้วย โนอาห์จึงรู้ว่าน้ำลดจากพื้นแผ่นดินแล้ว¹² เขาคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกพิราบออกไปอีกครั้งหนึ่ง มันไม่กลับมาหาเขาอีกเลย

¹³เมื่อโนอาห์มีอายุหกร้อยหนึ่งปี ในวันที่หนึ่งเดือนแรก น้ำเริ่มแห้งจากแผ่นดิน โนอาห์เปิดหลังคาเรือมองดูและเห็นว่าพื้นดินกำลังแห้ง

¹⁴ในวันที่สี่สิบเจ็ดเดือนที่สอง แผ่นดินก็แห้งสนิท

โนอาห์ออกจากเรือ

¹⁵พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า ¹⁶“ท่านจงออกจากเรือพร้อมกับภรรยา บุตรชายและบุตรสะใภ้ ¹⁷จงพาสัตว์ทั้งปวงที่อยู่กับท่านออกมาด้วย สิ่งมีชีวิตทุกชนิด

คือ นก สัตว์เลี้ยง และสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ให้มันออกไปทั่วโลก ได้สืบพันธุ์และทวีจำนวนขึ้น¹⁸ โนอาห์จึงออกจากเรือพร้อมกับบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้¹⁹ สัตว์ทั้งปวง ทั้งสัตว์ป่า สัตว์เลี้ยง นกทุกชนิด และสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกชนิดได้ออกมาจากเรือตามชนิดของมัน

²⁰โนอาห์สร้างพระแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ เขาเลือกสัตว์และนกที่ไม่มีมลทินแต่ละชนิดมาเผาเป็นเครื่องบูชาบนพระแท่นนั้น²¹ พระยาห์เวห์ทรงได้กลิ่นหอมของเครื่องบูชา จึงทรงดำริในพระทัยว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินเพราะการกระทำของมนุษย์อีกเลย แม้เรารู้ว่าใจของมนุษย์มักปรารถนาแต่สิ่งชั่วร้ายตั้งแต่เป็นเด็ก เราก็คงจะไม่ทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายอย่างที่เราได้กระทำมาแล้วอีก

²²ตราบไต่ที่แผ่นดินยังคงอยู่
ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว
เวลาเย็นและเวลาร้อน

ฤดูร้อนและฤดูหนาว
วันและคืน
ยังมีอยู่ต่อไปตราบนั้น”

ระเบียบใหม่ของโลก

9 ¹พระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบรรดาบุตรของเขา ตรัสว่า “จงมีลูกมาก ทวีจำนวนขึ้นจนเต็มแผ่นดิน ²บรรดาสัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดิน บรรดานกในท้องฟ้า บรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน และปลาทั้งสิ้นในทะเลจะกล้วท่าน เรามอบสัตว์ทั้งปวงไว้ในอำนาจของท่าน” ³สิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวทั้งหมดจะเป็นอาหารของท่าน ดังที่เราให้พืชเขียวเป็นอาหารแก่ท่านแล้ว ⁴แต่ท่านอย่ากินเนื้อที่มีเลือดติดอยู่ เพราะเลือดนั้นคือชีวิต ⁵เราจะทวงเลือดซึ่งเป็นชีวิตของท่าน เราจะทวงจากสัตว์ทั้งปวงและจากมนุษย์ด้วย เราจะทวงชีวิตมนุษย์จากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

⁶ผู้ใดหลังเลือดของเพื่อนมนุษย์
เลือดของเขาจะต้องถูกหลังโดยมนุษย์
เช่นเดียวกัน

เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์
ของพระองค์

⁷จึงมีลูกมากและทวีจำนวนขึ้น
จงออกไปทั่วแผ่นดิน และปกครอง
แผ่นดินเกิด

⁸พระเจ้าตรัสกับโนอาห์และบรรดาบุตรของเขา
ว่า ⁹“ดูซิ บัดนี้เราจะทำพันธสัญญาของเรากับท่านและ
กับลูกหลานของท่านในภายหน้า ¹⁰และกับบรรดาสิ่ง
มีชีวิตที่อยู่กับท่านด้วย คือ นก สัตว์เลี้ยงและสัตว์ป่า
ทุกชนิดที่อยู่กับท่าน สัตว์ทุกชนิดที่ออกมาจากเรือ และ
ที่จะมีชีวิตบนแผ่นดิน ¹¹เราจะทำพันธสัญญาของเรา
ไว้กับท่านว่า เราจะไม่ให้น้ำวินาศมาทำลายสรรพสิ่งที่มี
ชีวิตอีก และน้ำวินาศจะไม่ท่วมทำลายแผ่นดินอีกเลย”

¹²พระเจ้าตรัสว่า “นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาซึ่งเวลานี้เรากำลังทำระหว่างเรากับท่าน และกับบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับท่านสืบไปทุกชั่วอายุ ¹³เราจะตั้งรุ้งของเราไว้บนเมฆ รุ้งนี้จะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดิน ¹⁴เมื่อเราจะให้เมฆอยู่เหนือแผ่นดิน และรุ้งจะปรากฏขึ้นบนเมฆ ¹⁵เราจะระลึกถึงพันธสัญญาระหว่างเรากับท่านและกับสรรพสิ่งที่มีชีวิต และน้ำวินาศจะไม่ท่วมทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมดอีก ¹⁶เมื่อรุ้งปรากฏขึ้นบนเมฆ เราจะเห็นและจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดรที่เราได้ทำระหว่างพระเจ้ากับสิ่งมีชีวิตทั้งปวง คือกับสรรพสิ่งที่มีชีวิตและตายได้บนแผ่นดิน”

¹⁷พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า “นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาที่เราได้ทำระหว่างเรากับสิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนแผ่นดิน”

ค. จากน้ำวินาศถึงอับราฮัม

โนอาห์และบุตร

¹⁸บุตรของโนอาห์ที่ออกมาจากเรือคือเชม คาม และยาเฟท คามเป็นบิดาของคานาอัน ¹⁹สามคนนี้เป็นบุตรของโนอาห์ และประชากรทั่วแผ่นดินมีต้นกำเนิดมาจากเขา

²⁰โนอาห์เป็นนกสิกร และเป็นคนแรกที่ปลูกสวนองุ่น ²¹วันหนึ่งเขาดื่มเหล้าองุ่นและเมา จึงนอนเปลือยกายอยู่ในกระโจม ²²คามบิดาของคานาอันเห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงไปบอกเรื่องนี้แก่พี่น้องสองคนที่อยู่ข้างนอก ²³เชมและยาเฟทจึงไปเอาเสื้อคลุมวางพาดบ่าและเดินถอยหลังไปคลุมร่างเปลือยของบิดา เขาหันหน้าไปทางอื่นตลอดเวลา และไม่ได้มองบิดาที่เปลือยอยู่ ²⁴เมื่อโนอาห์สร้างเมารู้ว่าบุตรคนเล็กได้ทำอะไรรักับตน ²⁵จึงพูดว่า

“คานาอันจงถูกสาปแช่ง
เขาจะเป็นทาสต่ำต้อยที่สุด
รับใช้พี่น้องของเขา”

²⁶ และเสริมอีกว่า

“ขอถวายพระพรแด่พระยาร์เวห์พระเจ้าของเซม
ให้คานาอันเป็นทาสของเขา
²⁷ ขอพระเจ้าทรงขยายที่ให้ยาเฟท
ให้เขาอาศัยอยู่ในกระโจมของเซม
ให้คานาอันเป็นทาสของเขา”

²⁸ หลังจากน้ำวินาศ โนอาห์มีชีวิตรอยู่อีก
สามร้อยห้าสิบปี ²⁹ โนอาห์มีอายุรวมเก้าร้อยห้าสิบปี จึง
ถึงแก่กรรม

มนุษย์แผ่ขยายทั่วแผ่นดิน

10 ¹ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ตระกูลของบรรดาบุตรของโนอาห์ คือเซม คามและยาเฟท ทั้งสามมีบุตรสืบมาหลังจากน้ำวินาศ

²ยาเฟทมีบุตรชื่อโกเมอร์ มาโกก มาดา ยาวาน ทูบัล เมเชคและทึราส ³โกเมอร์มีบุตรชื่ออัชเคนัส รีฟาท และโทการมาห์ ⁴ยาวานมีบุตรชื่อเอลีซาร์ทารชึช คิทธิม โรดานิม ⁵คนเหล่านี้เป็นบรรพบุรุษของชนชาติที่กระจายอยู่ตามเกาะต่างๆ

คนทั้งหมดนี้เป็นบุตรของยาเฟท ซึ่งต่างก็มีดินแดน ภาษา เผ่า และชนชาติของตน

⁶คามมีบุตรชื่อคูช อียิปต์ พูต และคานาอัน ⁷คูชมีบุตรชื่อเสบา ฮาวิลาร์ห์ สับทาร์ห์ ราอามาร์ห์ และสับเทคา ราอามาร์ห์มีบุตรชื่อเซบา และเตदान

⁸คูชมีบุตรชื่อนิมโรด ซึ่งเป็นผู้ชำนาญปกครองแผ่นดินคนแรก ⁹เขายังเป็นนายพรานผู้ยิ่งใหญ่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ จนมีคำพูดว่า “เป็นพรานเก่งกาจเหมือนนิมโรด เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์”

¹⁰เมืองสำคัญในอาณาจักรของเขาคือบาเบล เอเรกและ
อัครคัต ทั้งหมดนี้อยู่ในดินแดนชินาร์ ¹¹จากดินแดนนี้
เขาไปยังอัสซูร์ และสร้างเมืองนินะเวห์ เรโหโบทอีร์
คาลาร์ ¹²และเรเสนที่ตั้งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์และ
คาลาร์ ซึ่งเป็นนครใหญ่

¹³อียิปต์มีบุตรชื่อ ลูติม อานามิน เกหะนิม
นัฟทุธิม ¹⁴ปัทรุริม คัสลูซิม และคัฟโทริม ซึ่งเป็น
บรรพบุรุษของชาวฟีลิสเตีย

¹⁵คานาอันมีบุตรชื่อไซดอน ซึ่งเป็นบุตรคนแรก
และเฮท ¹⁶แล้วยังเป็นบรรพบุรุษของชาวเยบุส ชาว
อาโมไรต์ ชาวเกอร์กาซี ¹⁷ชาวฮีไวต์ ชาวอารคา ชาวสินี
¹⁸ชาวอารวัต ชาวเศเมอ์ และชาวฮามัท หลังจากนั้น
ชาวคานาอันเผ่าต่างๆ ได้แผ่ขยายออกไป ¹⁹เขตแดน
ของชาวคานาอันเริ่มตั้งแต่เมืองไซดอนไปทาง
เมืองเกราร์จนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองโสโดม
โกโมราห์ อัดมาห์ และเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา

²⁰คนทั้งหมดนี้เป็นบุตรของคาม ซึ่งต่างก็มีเผ่า
ภาษา ดินแดนและชนชาติของตน

²¹เซมก็มีลูกหลานด้วย เขาเป็นต้นตระกูลของลูกหลานทั้งหลายของเอเบอร์ และเป็นพี่ชายของยาเฟท

²²เซมมีบุตรชื่อเอลาม อัสซูร์ อารบักชาด ลูต และอาร์ม ²³อาร์มมีบุตรชื่ออูส ฮูล เกเธอร์และมัซ

²⁴อารบักชาดมีบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์มีบุตรชื่อเอเบอร์ ²⁵เอเบอร์มีบุตรสองคน คนแรกชื่อเปเลก

เพราะในช่วงเวลานั้นมนุษย์บนแผ่นดินแตกแยกกัน และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน ²⁶โยกทานมีบุตร

ชื่ออัลมัดัด เซเลฟ ฮาซารมาเวท เยราห์ ²⁷ฮาโดรัม อูซาล ดิคลาห์ ²⁸โอบาล อาบีมาเอล เซบา ²⁹โอฟีร์

ฮาวิลาร์ โยบับ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นบุตรของโยกทาน ³⁰ดินแดนของเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปจนถึงเทือกเขา

เสฟาร์ทางตะวันออก

³¹คนเหล่านี้เป็นบุตรของเซม ซึ่งต่างก็มีเผ่าภาษา ดินแดนและชนชาติของตน

³²ทั้งหมดนี้เป็นเชื้อสายของบรรดาบุตรของโนอาห์ ตามตระกูลและเชื้อชาติต่างๆ จากชนชาติเหล่านี้ชาติอื่นๆ กระจายอยู่บนแผ่นดินหลังจากน้ำวินาศ

หอบาเบล

11¹ มนุษย์ทั่วโลกพูดภาษาเดียวกัน ใช้ถ้อยคำเดียวกัน ²เมื่อเขาอพยพมาจากทิศตะวันออก ก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์ จึงตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นั่น ³ต่างก็พูดกันว่า “มาเถิด เราจงทำอิฐ เผาให้สุกจนแข็ง” เขาใช้อิฐแทนหิน และใช้ยางมะตอยต่างปูนสอ ⁴แล้วพูดว่า “มาเถิด เราจงสร้างเมืองและสร้างหอคอยให้ยอดสูงเทียมฟ้า เราจงสร้างชื่อเสียงไว้ เพื่อเราจะไม่ต้องกระจัดกระจายกันไปทั่วแผ่นดิน”

⁵พระยาห์เวห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอคอยซึ่งมนุษย์ได้สร้างขึ้น ⁶พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ดูซิ เขาทุกคนเป็นชนชาติเดียวกัน มีภาษาเดียวกัน นี่เป็นเพียงการเริ่มต้นการงานของเขา บัดนี้ ไม่มีอะไรที่เขาอยากทำแล้วทำไม่ได้ ⁷มาเถิด เราจงลงไปและทำให้ภาษาของมนุษย์สับสนวุ่นวาย จนเขาไม่เข้าใจกันอีกต่อไป” ⁸พระยาห์เวห์จึงทรงกระทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วแผ่นดิน เขาจึงเลิกสร้างเมือง ⁹เพราะฉะนั้นเมืองนี้จึงมีชื่อว่าบาเบล เพราะว่าที่นั่นพระยาห์เวห์

ทรงกระทำให้ภาษาทั่วแผ่นดินสับสนวุ่นวาย และที่นั่น
พระยาห์เวห์ทรงกระทำให้มนุษย์กระจัดกระจายไป
ทั่วแผ่นดิน

บรรดาบรรพบุรุษหลังน้ำวนาศ

¹⁰ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ตระกูลของเซม

เมื่อเซมอายุหนึ่งร้อยปี เขามีบุตรชื่ออารปักชาต
สองปีหลังจากน้ำวนาศ ¹¹หลังจากให้กำเนิดอารปักชาต
แล้ว เซมยังมีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี และมีบุตรชาย
หญิงอีกหลายคน

¹²เมื่ออารปักชาตอายุสามสิบห้าปี เขามีบุตร
ชื่อเชลาห์ ¹³หลังจากให้กำเนิดเชลาห์แล้ว อารปักชาต
ยังมีชีวิตต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และมีบุตรชายหญิงอีก
หลายคน

¹⁴เมื่อเชลาห์อายุสามสิบปี เขามีบุตรชื่อเอเบอร์
¹⁵หลังจากให้กำเนิดเอเบอร์แล้วเชลาห์ยังมีชีวิตต่อไป
อีกสี่ร้อยสามปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

¹⁶เมื่อเอเบอร์อายุสามสิบสี่ปี เขามีบุตรชื่อเปเลก

¹⁷หลังจากให้กำเนิดเปเลกแล้วเอเบอร์ยังมีชีวิตต่อไปอีก
สี่ร้อยสามสิบปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

¹⁸เมื่อเปเลกอายุสามสิบปี เขามีบุตรชื่อเรอูล

¹⁹หลังจากให้กำเนิดเรอูล เปเลกยังมีชีวิตต่อไปอีกสอง
ร้อยเก้าปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

²⁰เมื่อเรอูลอายุสามสิบสองปี เขามีบุตรชื่อเสรุก

²¹หลังจากให้กำเนิดเสรุกแล้ว เรอูลยังมีชีวิตต่อไปอีก
สองร้อยเจ็ดปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

²²เมื่อเสรุกอายุสามสิบปี เขามีบุตรชื่อนาโฮร์

²³หลังจากให้กำเนิดนาโฮร์แล้ว เสรุกยังมีชีวิตต่อไปอีก
สองร้อยปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

²⁴เมื่อนาโฮร์อายุยี่สิบเก้าปี เขามีบุตรชื่อเทราห์

²⁵หลังจากให้กำเนิดเทราห์แล้ว นาโฮร์ยังมีชีวิตต่อไป
อีกหนึ่งร้อยสิบเก้าปี และมีบุตรชายหญิงอีกหลายคน

²⁶เมื่อเทราห์อายุเจ็ดสิบปี เขามีบุตรชื่อ อับราม
นาโฮร์ และฮาราน

ลำดับวงศ์ตระกูลของเทราห์

²⁷ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ตระกูลของเทราห์

เทราห์มีบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน
 ฮารานมีบุตรชื่อโลท ²⁸ฮารานถึงแก่กรรมก่อนเทราห์
 ผู้เป็นบิดาในถิ่นกำเนิดของตน คือที่เมืองอูร์ของชาว
 เคลเดีย ²⁹ทั้งอับรามและนาโฮร์ได้แต่งงาน ภรรยาของ
 อับรามชื่อซาราย ภรรยาของนาโฮร์ชื่อมิลคาค์ เป็น
 บุตรสาวของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาค์และอิสคาค์
³⁰นางซารายเป็นหมั้น และไม่มีบุตร

³¹เทราห์พาอับรามบุตรของตน พาหลานของตน
 ชื่อโลทซึ่งเป็นบุตรของฮาราน และพานางซารายบุตร
 สะไกซึ่งเป็นภรรยาของอับรามบุตรของตนออกจาก
 เมืองอูร์ของชาวเคลเดีย ไปยังดินแดนคานาอัน แต่เมื่อ
 มาถึงเมืองฮาราน ก็ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นั่น

³²เทราห์มีชีวิตอยู่สองร้อยห้าปี และถึงแก่กรรม
 ที่เมืองฮาราน

II. เรื่องราวของอับราฮัม

พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม

12 ¹พระยาห์เวห์ตรัสแก่อับราฮัมว่า “จงออกจากแผ่นดินของท่าน จากญาติพี่น้อง จากบ้านของบิดา ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้ท่าน ²เราจะทำให้ท่านเป็นชนชาติใหญ่ จะอวยพรท่าน จะทำให้ท่านมีชื่อเสียงเลื่องลือ ท่านจะนำพระพรมาให้ผู้อื่น

³เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรท่าน
เราจะสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งท่าน
บรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นทั่วแผ่นดิน
จะได้รับพรเพราะท่าน”

⁴อับราฮัมจึงออกเดินทางตามที่พระยาห์เวห์ตรัส
โลกไปกับเขาด้วย อับราฮัมมีอายุเจ็ดสิบห้าปีเมื่อเขา
ออกจากฮาราน ⁵อับราฮัมพานางซาราภรรยาของตน
กับโลทบุตรของน้องชายและทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่ได้

สะสมไว้ รวมทั้งบรรดาผู้คนที่หามาได้ในเมืองฮาราน
ออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอัน

⁶เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงแผ่นดินคานาอันแล้ว
อับรามก็เดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงต้นโอ๊กของโมเรห์
ที่เซเคม ในเวลานั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดิน
⁷พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่อับราม ตรัสกับเขา
ว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่ลูกหลานของท่าน” อับราม
จึงสร้างพระแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระยาห์เวห์
ผู้สำแดงพระองค์แก่เขา ⁸แล้วเดินทางต่อไปถึงภูเขาทง
ตะวันออกของเบธเอล และตั้งกระโจมที่นั่น ให้เบธเอล
อยู่ทิศตะวันตก ให้อัยอยู่ทิศตะวันออก และยังได้สร้าง
พระแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น แล้วขาน
พระนามพระยาห์เวห์ ⁹อับรามย้ายกระโจมเดินทางเป็น
ระยะๆ ไปจนถึงดินแดนเนเกบ

อับรามในอียิปต์

¹⁰เกิดความขาดแคลนอาหารขึ้นในแผ่นดิน
อับรามจึงลงไปให้อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะความ

ขาดแคลนอาหารในแผ่นดินรุนแรงมาก ¹¹ขณะที่กำลังจะเข้าอียิปต์ เขาบอกกับนางซารายภรรยาว่า “จงฟังฉัน ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนสวย ¹²เมื่อชาวอียิปต์เห็นเธอ เขาจะคิดว่า ‘คนนี้เป็นภรรยาของเขา’ แล้วเขาจะฆ่าฉันและไว้ชีวิตของเธอ ¹³ดังนั้น จงบอกว่าเธอเป็นน้องสาวของฉัน เพื่อเขาจะปฏิบัติต่อฉันอย่างดีเพราะเห็นแก่เธอ และไว้ชีวิตฉันด้วยเพราะเห็นแก่เธอ” ¹⁴เมื่ออับรามมาถึงอียิปต์ ชาวอียิปต์เห็นว่าหญิงผู้นั้นสวยมาก ¹⁵เมื่อข้าราชการของกษัตริย์ฟาโรห์เห็นนาง เขากล่าวชมเชยต่อกษัตริย์ฟาโรห์ นำนางเข้าไปในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์ ¹⁶เพราะนางซาราย อับรามจึงได้รับการปฏิบัติอย่างดี ได้รับพระราชทานฝูงแกะ โคลาเทศผู้ โลาเทศเมีย ทาสชายหญิง และอูฐ ¹⁷แต่พระยาร์เวห์ทรงบันดาลให้เกิดภัยพิบัติร้ายแรงกับกษัตริย์ฟาโรห์และราชวงศ์เพราะนางซารายภรรยาของอับราม ¹⁸กษัตริย์ฟาโรห์จึงทรงเรียกอับรามมาเฝ้า ตรัสถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้ ทำไมท่านจึงไม่บอกเราว่า นางเป็นภรรยาของท่าน ¹⁹ท่านบอก

ว่า ‘นางเป็นน้องสาว เราจึงรับนางมาเป็นภรรยา บัดนี้
จึงรับภรรยาของท่านคืน แล้วไปเสียเถิด’²⁰ กษัตริย์
ฟาโรห์ตรัสสั่งให้ข้าราชการบริพารพาอับรามกับภรรยาและ
ข้าวของทั้งหมดของเขาออกเดินทางไป

อับรามแยกกับโลท

13¹ อับรามนำข้าวของทั้งหมดที่มีเดินทางออก
จากอียิปต์กลับไปยังดินแดนเนเกบพร้อมกับภรรยา
โลทก็ไปกับเขาด้วย² อับรามมั่งมีมาก มีฝูงแพะแกะ
เงินทอง³ เขาย้ายกระโจมเดินทางไปเรื่อยๆ จากดินแดน
เนเกบถึงเบธเอล ที่ที่เขาเคยตั้งกระโจมมาก่อนระหว่าง
เบธเอลกับอัย⁴ เป็นที่ซึ่งแต่ก่อนเขาได้สร้างพระแท่น
บูชา อับรามได้ขานพระนามพระยาห์เวห์ที่นั่น

⁵ โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแกะ โค และกระโจม
ของตนด้วย⁶ ที่ดินแถบนั้นไม่กว้างขวางพอที่จะให้
เขาทั้งสองคนอยู่ร่วมกันได้ เพราะต่างคนต่างมีทรัพย์สิน
สมบัติมากมาย จึงอยู่ร่วมกันไม่ได้⁷ คนเลี้ยงสัตว์ของ
อับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลทวิวาทกัน เวลานั้น

ชาวคานาอันและชาวเปริสซียังอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น⁸ อับรามจึงบอกโลทว่า “เราอย่าวิวาทกันเลย อย่าให้คนเลี้ยงสัตว์ของท่านกับคนเลี้ยงสัตว์ของฉันวิวาทกัน เพราะเราเป็นญาติกัน⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ต่อหน้าท่านไม่ใช่หรือ จงแยกจากฉันเถิด ถ้าท่านไปทางซ้ายฉันจะไปทางขวา ถ้าท่านไปทางขวา ฉันจะไปทางซ้าย”

¹⁰โลทเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าตลอดลุ่มแม่น้ำจอร์แดนไปจนถึงโสอาร์ มีน้ำบริบูรณ์เหมือนอุทยานของพระยาห์เวห์ หรือเหมือนแผ่นดินอียิปต์ เวลานั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ได้ทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์¹¹ ดังนั้น โลทจึงเลือกเอาลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดไว้เป็นของตน แล้วย้ายกระโจมไปทางตะวันออก เขาทั้งสองคนจึงแยกกัน¹² อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ส่วนโลทอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางหัวเมืองในลุ่มแม่น้ำตั้งกระโจมอยู่ใกล้ซานเมืองโสโดม¹³ ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าทำบาปผิดต่อพระยาห์เวห์เป็นอันมาก

¹⁴เมื่อโลทแยกไปแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับอับรามว่า “จงเงยหน้าขึ้นจากที่ที่ท่านอยู่ มองไปทาง

ทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก¹⁵ แผ่นดิน
ทั้งหมดที่ท่านเห็นนี้ เราจะมอบให้ท่านและให้ลูกหลาน
ของท่านตลอดไป¹⁶ เราจะทำให้ลูกหลานของท่าน
มีจำนวนมากมายับไม่ถ้วนเหมือนฝูงนกกของแผ่นดิน
ผู้ใดนับฝูงนกกของแผ่นดินได้ ก็จะมีจำนวนลูกหลาน
ของท่านได้เช่นเดียวกัน¹⁷ ท่านจงลุกขึ้นเดินทางไปให้
ทั่วแผ่นดินนี้ ทั้งด้านยาวและด้านกว้างเถิด เพราะว่า
เราจะมอบให้ท่าน”

¹⁸อับรามจึงย้ายกระโจมมาอาศัยอยู่ที่ห่มุดันโอก
ของมัมเรที่เฮโบรน แล้วสร้างพระแท่นบูชาถวายแด่
พระยาห์เวห์ที่นั่น

สงครามสี่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

14 ¹สมัยนั้นกษัตริย์อัมราเฟลแห่งแคว้น
ชินาร์ กษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์
เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเมืองเอลาม และกษัตริย์ทิดาล
แห่งเมืองโกยิม ²ทรงทำสงครามกับกษัตริย์เบราแห่ง
เมืองโสโดม กษัตริย์บิรซาแห่งเมืองโกโมราห์ กษัตริย์

ชินาบแห่งเมืองอัทมาห์ กษัตริย์เซเมเบอร์แห่งเมือง
เศโบยิม และกับกษัตริย์แห่งเมืองเบลหรือเมือง
โคอาร์ ³ กษัตริย์ห้าพระองค์นี้ทรงรวมกำลังพลอยู่ที่
หุบเขาสิตติม ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นทะเลตาย ⁴ กษัตริย์
ห้าพระองค์นี้ทรงอยู่ใต้อำนาจของกษัตริย์เคโดร์-
ลาโอเมอร์มาสิบสองปีแล้ว แต่ปีที่สิบสาม ทรงกบฏ
ต่อพระองค์ ⁵ ปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์พร้อม
กับบรรดากษัตริย์พันธมิตรทรงยกทัพมาปราบชาว
เรฟาอิมที่เมืองอัชทาโรทคาร์นาอิม ทรงปราบชาว
ศูซิมที่เมืองฮาม ทรงปราบชาวเอมิมีที่ซาเวห์คีรี-
ยาธาอิม ⁶ และทรงปราบชาวโฮรีแถบภูเขาเสอีร์ไป
จนถึงเอลปาราน ไกลถิ่นทุรกันดาร ⁷ แล้วอ้อมกลับ
มาถึงคาเดช หรือน้ำพุแห่งการพิพากษา ทรงตีได้
ดินแดนทั้งหมดของชาวอามาเลขตลอดจนดินแดน
ของชาวอาโมไรต์ ซึ่งอาศัยอยู่ที่ฮาซาโซนทามาร์
⁸ บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโสโดม โกโมราห์ อัทมาห์
เศโบยิม และเบลหรือโคอาร์ ทรงยกทัพออกมา
สู้รบกับกษัตริย์ทั้งสี่พระองค์ที่หุบเขาสิตติม ⁹ คือ

กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเมืองเอลาม กษัตริย์
 ทิตาลแห่งเมืองโกยิม กษัตริย์อัมราเฟลแห่งแคว้น
 ซินาร์ และกษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์
 สี่พระองค์ทรงรบกับกษัตริย์ห้าพระองค์¹⁰ ในหุบเขา
 ลิตติมมีบ่อน้ำมันดินหลายบ่อ ขณะที่กษัตริย์เมือง
 โซโดมและเมืองโกโมราห์ทรงพยายามหนีจากสนามรบ
 ได้ทรงตกลงไปในบ่อน้ำมันดิน ส่วนกษัตริย์องค์อื่น
 ทรงหลบหนีไปยังภูเขาลิตติมมี¹¹ กษัตริย์ที่ทรงมีชัยชนะทั้ง
 สี่พระองค์ทรงยึดทรัพย์สมบัติทุกอย่างในเมืองโซโดม
 และเมืองโกโมราห์ รวมทั้งเสบียงอาหารด้วย แล้วทรง
 ยกทัพกลับไป¹² โลทบุตรน้องชายของอับรามอาศัยอยู่
 ที่เมืองโซโดม จึงถูกจับ และถูกยึดทรัพย์สมบัติทั้งหมด
 ไปด้วย

¹³ ผู้หนีรอดคนหนึ่งมาบอกข่าวนี้แก่อับรามชาว
 ฮีบรู ผู้อาศัยอยู่ใกล้หุบผูดันโອกของมัมเรชาวอาโมไรต์
 ซึ่งเป็นพี่น้องกับเอชโคลและอาเนอร์ ทั้งสามคนนี้เป็น
 พันมิตรกับอับราม¹⁴ เมื่ออับรามได้ยินว่า ญาติของ
 ตนถูกจับเป็นเชลย จึงระดมบ่าวไพร่ผู้มีความจงรัก

ปฐมก. 14:15

ภักดีจำนวนสามร้อยสิบแปดคน ออกติดตามกษัตริย์ ทั้งสี่พระองค์ไปจนถึงเมืองดาน ¹⁵อับรามแบ่งผู้คนของตนเข้าโจมตีศัตรูในเวลากลางคืน มีชัยชนะ ไล่ตามไปจนถึงเมืองโฮมาร์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองดามัสกัส ¹⁶ยิดทรัพย์สมบัติทั้งหมดคืนมาได้ เขานำโลหหลานชายทรัพย์สมบัติของโลก บรรดาผู้หญิงและคนอื่นๆ กลับมาด้วย

เมลคีเซเดค

¹⁷เมื่ออับรามกลับมาจากรบชนะเคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์พันธมิตร กษัตริย์เมืองโสโดมเสด็จมาพบเขาที่หุบเขาซาเวห์ หรือหุบเขาของกษัตริย์ ¹⁸เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเลมทรงเอาขนมปังและเหล้าองุ่นมาให้ พระองค์ทรงเป็นสมณะของพระเจ้าสูงสุด ¹⁹ทรงอวยพรอับรามว่าดังนี้

“อับรามจงได้รับพรจากพระเจ้าสูงสุด
ผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน

ขอถวายพระพรแด่พระเจ้าสูงสุด
เพราะพระองค์ทรงมอบศัตรูไว้ในมือ
ของท่าน”

²⁰ อับรามถวายหนึ่งในสิบของทุกสิ่งที่ยึดมาได้ให้
แก่มेलคีเซเดค

²¹ กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสกับอับรามว่า “จงคืน
ผู้คนให้เราเถิด ส่วนสิ่งของทั้งหมดจงเก็บเอาไว้” ²² แต่
อับรามทูลตอบกษัตริย์เมืองโสโดมว่า “ข้าพเจ้าขอ
สาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงสร้างฟ้า
และแผ่นดินว่า ²³ ข้าพเจ้าจะไม่เอาสิ่งใดที่เป็นของ
พระองค์ไว้เลยแม้แต่ด้ายเส้นเดียว หรือสายรัดรองเท้า
เพื่อมิให้พระองค์ตรัสได้ว่า ‘เราได้ทำให้อับรามร่ำรวย’
²⁴ ข้าพเจ้าไม่รับสิ่งใดไว้เป็นของตนเลย ข้าพเจ้าจะ
รับแต่สิ่งที่ป่าวไพร่กิน และส่วนแบ่งของผู้คนที่มากับ
ข้าพเจ้า คือเอชโคล อาเนอร์และมัมเร ให้คนเหล่านี้
มารับส่วนแบ่งของเขาเถิด”

พระสัญญาและพันธสัญญา

15¹หลังจากนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับอับราม
ในนิมิตว่า

“อับรามเอ๋ย อย่ากลัวเลย

เราเป็นโล่ป้องกันท่าน

บำเหน็จรางวัลของท่านจะยิ่งใหญ่มาก”

²แต่อับรามทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า
พระองค์จะประทานสิ่งใดแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ายังคง
ไม่มีบุตร เอลีเอเซอร์ชาวดามัสกัสก็จะเป็นผู้รับมรดก
ของข้าพเจ้า” ³อับรามทูลอีกว่า “พระองค์ไม่ได้ประทาน
บุตรให้แก่ข้าพเจ้า ดังนั้น บ่าวที่เกิดในบ้านของข้าพเจ้า
ก็จะได้รับมรดก” ⁴แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับอับรามอีก
ว่า “บ่าวผู้นี้จะไม่เป็นผู้รับมรดกของท่าน แต่บุตรชายที่
เกิดจากท่านเท่านั้นจะเป็นผู้รับมรดก” ⁵พระองค์ทรงพา
อับรามออกไปข้างนอก แล้วตรัสว่า “จงมองดูท้องฟ้า
นับจำนวนดวงดาวเถิด ถ้าท่านนับได้” พระองค์ทรง
เสริมว่า “ลูกหลานของท่านจะมีจำนวนมากมายเช่นนี้”

⁶อับรามเชื่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงนับว่าความเชื่อนี้เป็นความชอบธรรมสำหรับเขา

⁷พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราคือพระยาห์เวห์ ผู้พาท่านออกจากเมืองอูร์ของชาวเคลเดีย เพื่อจะมอบแผ่นดินนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน” ⁸อับรามทูลตอบว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่า แผ่นดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้า” ⁹พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงนำลูกโคตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี และแกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาและนกพิราบอย่างละตัวมาให้เรา” ¹⁰อับรามก็ไปนำสัตว์เหล่านี้ทั้งหมดมา ผ่าครึ่งตัววางไว้ตรงกันเป็นสองแถว แต่ไม่ได้ผ่านก ¹¹เมื่อแรมบิลลงมาที่ร่างสัตว์เหล่านี้ อับรามก็ไถ่มันไป

¹²ขณะที่ดวงอาทิตย์จวนจะตก อับรามก็หลับสนิท ความมืดมืดที่น่ากลัวอย่างยิ่งมาครอบคลุมเขาไว้ ¹³แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับอับรามว่า “จงรู้ไว้เถิดว่า ลูกหลานของท่านจะเป็นคนแปลกถิ่นอยู่ในต่างแดน เขาจะตกเป็นทาสและถูกกดขี่เป็นเวลาสี่ร้อยปี

¹⁴แต่เราจะพิพากษาลงโทษชนชาติที่เขาเป็นทาสรับใช้ หลังจากนั้น เขาจะออกมาจากดินแดนนั้น โดยมีทรัพย์สมบัติมากมาย ¹⁵ส่วนท่าน ท่านจะมีชีวิตอย่างผาสุก จนถึงวัยชรา จะไปพบบรรพบุรุษของท่านโดยสงบและถูกฝัง ¹⁶เมื่อสี่ชั่วอายุคนผ่านไปแล้ว ลูกหลานของท่าน จะกลับมาอยู่ที่นั่นอีก เพราะขณะนี้ ความชั่วร้ายของชาวอาโมไรต์จะยังไม่ถึงขั้นสูงสุด”

¹⁷เมื่อดวงอาทิตย์ตกและมีดลงแล้ว ก็มีหม้อไฟ ที่มีควันพวยพุ่งและคบเพลิงที่ลุกอยู่ลอยผ่านระหว่างกลางสัตว์ที่ผ่าซีกเหล่านั้น ¹⁸ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงกระทำพันธสัญญาไว้กับอับรามว่า

“เรามอบแผ่นดินนี้ให้แก่ลูกหลานของท่าน ตั้งแต่แม่น้ำแห่งอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ¹⁹แผ่นดินของชาวเคไนต์ ชาวเคนีส์ ชาวชัตโมไนต์ ²⁰ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์สซี ²¹ชาวเรฟาอิม ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาซี และชาวเยบุส”

การเกิดของอิสมาเอล

16 ¹ซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้เขา นางมีทาสหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์ ²นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “นี่แน่ะ พระยาห์เวห์ไม่โปรดให้ฉันมีบุตร จงไปร่วมหลับนอนกับทาสหญิงของฉันเถิด บางทีนางจะเกิดบุตรให้ฉันได้” อับรามก็ฟังคำแนะนำของนาง

³เมื่ออับรามอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้วนางซารายยกนางฮาการ์ทาสหญิงชาวอียิปต์ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามปี ⁴อับรามได้ร่วมหลับนอนกับนางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางฮาการ์รู้ว่าตนตั้งครรภ์แล้ว นางก็หยิ่งผยองและดูหมิ่นนายหญิงของตน ⁵นางซารายจึงบ่นกับอับรามว่า “เป็นความผิดของท่านที่นางดูหมิ่นฉัน ฉันให้ทาสหญิงคนนีไว้ให้อ้อมอกของท่าน แต่เมื่อเขาารู้ว่าเขาตั้งครรภ์แล้ว เขาก็ดูหมิ่นเหยียดหยามฉัน ขอให้พระยาห์เวห์ทรงตัดสินเราทั้งสองคนเถิดว่า ใครผิดใครถูก” ⁶อับรามตอบนางซารายว่า “ทาสหญิงอยู่ใต้อำนาจของท่าน จงทำกับ

นางตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด” นางซารายจึงข่มเหงนางฮาการ์จนนางต้องหนีไป

⁷ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พบนางฮาการ์ในถิ่นทุรกันดารใกล้ตาน้ำข้างทางไปเมืองซูร์ ⁸จึงถามว่า “ฮาการ์ทาสหญิงของนางซารายเอ๋ย ท่านมาจากไหน และจะไปไหน” นางตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังหนีให้พ้นจากนางซารายนายหญิงของข้าพเจ้า” ⁹ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงสั่งว่า “จงกลับไปหานายหญิงของท่าน และยอมอยู่ใต้อำนาจของนางเถิด” ¹⁰ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กล่าวอีกว่า “เราจะให้ลูกหลานของท่านทวีจำนวนขึ้นมากมายจนนับไม่ถ้วน” ¹¹ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยังเสริมอีกว่า

“นี่แน่ะ ท่านตั้งครรภ์แล้วจะคลอดบุตรชาย
และจะตั้งชื่อเขาว่าอิชมาเอล

เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงร้องทุกข์ของท่าน

¹²เขาจะเป็นเสมือนลาป่า

มือของเขาจะต่อสู้กับคนทั้งปวง

และมือของคนทั้งปวงจะต่อสู้อับกับเขา
เขาจะอยู่เผชิญหน้ากับพี่น้องทุกคน”

¹³นางฮาการ์จึงถวายพระนามแด่พระยาห์เวห์ ผู้ตรัสกับนางว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงเห็นข้าพเจ้า” เพราะนางกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระผู้ทรงเห็นข้าพเจ้าแล้ว” ¹⁴เพราะเหตุนี้ บ่อน้ำนั้นจึงมีชื่อว่า บ่อลาโคโรอี ซึ่งแปลว่า “พระผู้ทรงพระชนม์ทรงเห็นข้าพเจ้า” บ่อน้ำนี้ซึ่งอยู่ระหว่างคาเดชและเบเรด

¹⁵นางฮาการ์ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราม อับรามตั้งชื่อบุตรที่นางฮาการ์คลอดนี้ว่าอิชมาเอล ¹⁶อับรามมีอายุแปดสิบหกปีเมื่อนางฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้เขา

การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา

17 ¹เมื่ออับรามอายุเก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ ทรงสำแดงพระองค์แก่เขา ตรัสว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพ จงดำเนินชีวิตตามความประสงค์ของเรา

และเป็นคนดีพร้อมเถิด ²เราจะทำพันธสัญญากับท่าน จะให้ท่านมีลูกหลานจำนวนมากยิ่งๆ ขึ้น” ³อับรามจึงกราบลงกับพื้นดิน

⁴พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “นี่คือพันธสัญญาที่เราให้ไว้กับท่าน ท่านจะเป็นบิดาของชนชาติจำนวนมาก ⁵ชื่อของท่านจะไม่ใช่อับรามอีกแล้ว ท่านจะมีชื่อใหม่ ว่าอับราฮัม เพราะเราจะทำให้ท่านเป็นบิดาของชนชาติจำนวนมาก ⁶เราจะทำให้ท่านมีลูกหลานจำนวนมากยิ่งๆ ขึ้น จะให้ท่านเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายพระองค์จะเกิดจากท่าน ⁷เราจะรักษาพันธสัญญาของเราไว้กับท่าน และกับลูกหลานของท่านที่จะตามมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เป็นพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไป เราจะ⁸เป็นพระเจ้าของท่าน และเป็นพระเจ้าของลูกหลานของท่านที่จะตามมา ⁸เราจะให้แผ่นดินที่ท่านอาศัยอยู่อย่างคนแปลกหน้าถิ่นนี้ คือแผ่นดินคานาอันทั้งหมดแก่ท่าน และแก่ลูกหลานที่จะตามมาภายหลังท่านเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป และเราจะ⁹เป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย”

⁹พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ท่านและลูกหลาน

ของท่านที่จะตามมาทุกรุ่นจะต้องรักษาพันธสัญญาของเราไว้ ¹⁰นี่คือพันธสัญญาของเราซึ่งท่านจะต้องรักษาไว้คือพันธสัญญากับท่านและกับลูกหลานของท่านที่จะตามมาภายหลัง ผู้ชายทุกคนจะต้องเข้าสู่หนัด ¹¹ท่านจะต้องขริบหนังหุ้มปลายองคชาติ เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับท่าน ¹²เมื่อมีอายุแปดวัน เด็กชายทุกคน ทุกุ่น รวมทั้งลูกทาสที่เกิดในบ้าน และทาสที่ซื้อมาจากคนต่างด้าวที่ไม่ใช่เชื้อสายของท่านจะต้องเข้าสู่หนัด ¹³ทุกคนต้องเข้าสู่หนัดไม่ว่าจะเกิดในบ้านหรือซื้อมา ดังนั้น พันธสัญญาของเราจะมีเครื่องหมายติดกายของท่าน เป็นพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไป ¹⁴ผู้ชายที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดคือไม่ได้ขริบหนังหุ้มปลายองคชาติ จะถูกตัดออกจากชนชาติของตน เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

¹⁵พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ส่วนนางซาราย ภรรยาของท่านนั้น ท่านอย่าเรียกกางว่าซารายอีก แต่จงเรียกว่าซาราห์ ¹⁶เราจะอวยพรนาง เราจะให้นางมีบุตรแก่ท่านด้วย เราจะอวยพรนางและนางจะเป็น

มารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติ จะมาจากนาง” ¹⁷อับราฮัมกราบลงกับพื้นดิน หัวเราะ คิดในใจว่า “ชายชราอายุหนึ่งร้อยปีจะมีบุตรได้หรือ นางซาร่าห์อายุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรได้หรือ” ¹⁸อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า “ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ เฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด” ¹⁹พระเจ้าตรัสว่า “ไม่ใช่ แต่นางซาร่าห์ภรรยาของท่านจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ให้ท่าน และท่านจะตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค เราจะรักษา พันธสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับเขาและกับลูกหลานของเขาที่จะตามเขามา เป็นพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไป ²⁰สำหรับอิซมาเอลนั้น เราฟังท่านแล้ว เราจะอวยพรเขา จะทำให้เขามีลูกหลานมาก เราจะทวีจำนวนเขายิ่งๆ ขึ้น เขาจะเป็นบิดาของเจ้าชายสิบสององค์ เราจะทำให้เขา เป็นชนชาติใหญ่ ²¹เราจะรักษาพันธสัญญาไว้กับอิสอัค นางซาร่าห์จะคลอดอิสอัคให้แก่ท่านในปีหน้า เวลา เดียวกันนี้” ²²เมื่อพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมแล้ว ก็เสด็จ จากเขาไป

²³ในวันเดียวกันนั้น อับราฮัมจัดให้อิชมาเอลบุตรของตน และทาสทุกคนที่เกิดในบ้านหรือที่ซื้อมา คือชายทุกคนในบ้านของอับราฮัมเข้าสู่หนัต ขริบหนังหุ้มปลายองคชาติ ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา ²⁴อับราฮัมอายุเก้าสิบเก้าปีเมื่อเข้าสู่หนัต ²⁵และอิชมาเอลบุตรชายอายุสิบสามปี ²⁶อับราฮัมและอิชมาเอล บุตรของเขาเข้าสู่หนัตในวันเดียวกันทั้งสองคน ²⁷ผู้ชายทุกคนในบ้านทั้งที่เกิดในบ้านและที่ซื้อมาจากคนต่างชาติ ได้เข้าสู่หนัตพร้อมกับเขาด้วย

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่อับราฮัม

18 ¹พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่อับราฮัมที่หมู่ต้นโอ๊กของมัมเร ขณะนั้นเป็นเวลาแดดร้อนจัด อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ประตูกระโจม ²เขาเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นชายสามคนยืนอยู่ใกล้ตน ทันทีที่เห็น อับราฮัมก็วิ่งจากประตูกระโจมไปต้อนรับและกราบลงที่พื้นดิน ³เขาพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าท่านโปรดปรานข้าพเจ้า โปรดอย่าผ่านผู้รับใช้ของท่าน

ไปเลย⁴ ข้าพเจ้าจะให้เขาเอาน้ำมาล้างเท้าให้ท่าน เชิญท่านพักได้ต้นไม้เถิด⁵ ขอให้ข้าพเจ้าไปนำอาหารมาให้ท่านสักเล็กน้อย ท่านจะได้สดชื่น มีกำลังเดินทางต่อไป ท่านมาถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว ขอให้ข้าพเจ้ารับใช้ท่านเถิด” เขาทั้งสามคนจึงตอบว่า “จงทำตามที่ท่านพูดนั้นเถิด”

⁶อับราฮัมรีบเข้าไปในกระโจมของนางซาร่าห์และบอกว่า “เร็วเข้า ไปเอาแป้งละเอียดสามถังมาทอดและทำขนมปังสำหรับแขกสามคนเถิด”⁷ แล้วอับราฮัมวิ่งไปที่ฝูงสัตว์ นำลูกโคอ้วนพีตัวหนึ่งให้ผู้รับใช้ฆ่า และรีบปรุงเป็นอาหาร⁸ เขาเอานมขุ่นเปรี้ยว นมสดและเนื้อลูกโคที่เตรียมแล้วมาวางต่อหน้าคนทั้งสาม และยืนอยู่ใต้ต้นไม้คอยรับใช้ ขณะที่คนทั้งสามกำลังกินอาหาร

⁹เขาเหล่านั้นถามว่า “นางซาร่าห์ภรรยาของท่านอยู่ที่ไหน” อับราฮัมตอบว่า “นางอยู่ในกระโจม”

¹⁰คนหนึ่งจึงพูดว่า “ปีหน้าเราจะกลับมาหาท่านอีกอย่างแน่นอน นางซาร่าห์ภรรยาของท่านจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” นางซาร่าห์ฟังอยู่ที่ประตูกระโจมเบื้องหลัง

อับราฮัม ¹¹อับราฮัมและนางซาร่าห์ชรามากแล้ว ทั้งประจำเดือนของนางซาร่าห์ก็หมดไปแล้วด้วย ¹²นางซาร่าห์จึงหัวเราะอยู่ในใจ คิดว่า “ฉันแก่เกินกว่าที่จะมีบุตรแล้ว สามีนของฉันก็แก่แล้ว ฉันยังจะมีความสุขในทางประเวณีอีกหรือ” ¹³แต่พระยาห์เวห์ตรัสถามอับราฮัมว่า “ทำไมนางซาร่าห์จึงหัวเราะ และคิดว่า ‘ฉันแก่แล้วจะคลอดบุตรได้หรือ’ ¹⁴มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระยาห์เวห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาท่านในปีหน้า และนางซาร่าห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง” ¹⁵นางซาร่าห์ปฏิเสธว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว พระองค์จึงตรัสว่า “ไม่จริง ท่านหัวเราะแน่ๆ”

อับราฮัมอ้อนวอนเพื่อเมืองโสโดม

¹⁶ชายทั้งสามคนออกเดินทางไปจากที่นั่น และมาถึงสถานที่ซึ่งมองลงมาเห็นเมืองโสโดมได้ อับราฮัมเดินตามไปส่งด้วย ¹⁷พระยาห์เวห์ทรงพระดำริว่า “ควรหรือที่เราจะปิดบังไม่ให้อับราฮัมรู้ถึงสิ่งที่

เราจะทำ ¹⁸อับราฮัมจะเป็นชนชาติใหญ่และมีอำนาจ และชนทุกชาติบนแผ่นดินจะได้รับพรเพราะเขา ¹⁹เราเลือกเขาไว้ให้สั่งสอนลูกหลานและครอบครัวที่จะตามมาให้ปฏิบัติตามวิถีทางของพระยาห์เวห์ โดยทำแต่สิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เพื่อว่าพระยาห์เวห์จะประทานสิ่งที่ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม” ²⁰พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เสียงกล่าวโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์นั้นดังเหลือเกิน และบาปของเขาก็หนักมาก ²¹เราจะลงไปดูว่าเป็นจริงตามเสียงกล่าวโทษทั้งหมดนี้หรือไม่ เราอยากรู้”

²²ชายเหล่านั้นจึงออกจากที่นั่นเดินตรงไปยังเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนเฝ้าพระยาห์เวห์อยู่ ²³อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลถามว่า “พระองค์จะทรงทำลายผู้ชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรมเที่ยวหรือ ²⁴ถ้ามีคนชอบธรรมอยู่ห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะยังทรงทำลายเมืองนั้นหรือ พระองค์จะไม่ทรงอภัยเมืองนั้น เพราะเห็นแก่คนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ที่นั่นหรือ ²⁵ขอพระองค์อย่าทรงคิดที่จะกระทำเช่นนั้นเลย อย่า

ทรงคิดที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม อย่า
ทรงกระทำกับคนชอบธรรมเช่นเดียวกับคนอธรรม
ขอพระองค์อย่าทรงกระทำเช่นนั้นเลย พระองค์ผู้ทรง
พิพากษาตัดสินโลกจะไม่ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องหรือ”
²⁶พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า “ถ้าเราพบคนชอบธรรม
ห้าสิบคนในเมืองโสโดม เราจะให้ภัยเมืองนั้น เพราะ
เห็นแก่เขา”

²⁷อับราฮัมทูลอีกว่า “ขอประทานอภัยที่ข้าพเจ้า
บังอาจทูลเจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้หนึ่ง
และขี้เกียจ ²⁸ถ้าในห้าสิบคนนั้นขาดไปห้าคน พระองค์
ยังจะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดไปห้าคน
หรือ” พระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลาย ถ้าเราพบคน
ชอบธรรมสี่สิบห้าคนที่นั่น” ²⁹อับราฮัมทูลพระองค์อีกว่า
“ถ้าทรงพบเพียงสี่สิบคนที่นั่นแล้ว” พระองค์ตรัสตอบว่า
“เราจะไม่ทำลาย เพราะเห็นแก่สี่สิบคน”

³⁰อับราฮัมทูลว่า “เจ้านายของข้าพเจ้าอย่ากริ้ว
เลย ถ้าข้าพเจ้าจะทูลต่ออีกเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าพระองค์
ทรงพบเพียงสามสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า

“เราจะไม่ทำลาย ถ้าเราพบสามสิบคน” ³¹อับราฮัม
ทูลว่า “ขอประทานอภัยที่ข้าพเจ้าบังอาจทูลเจ้านาย
ของข้าพเจ้า ถ้าพระองค์ทรงพบเพียงยี่สิบคนที่นั่น”
พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น เพราะ
เห็นแก่ยี่สิบคน” ³²อับราฮัมทูลว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า
อย่ากริ้วเลย ถ้าข้าพเจ้าจะทูลต่ออีกเป็นครั้งสุดท้าย
ถ้าพระองค์ทรงพบเพียงสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบ
ว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น เพราะเห็นแก่สิบคน”

³³เมื่อตรัสกับอับราฮัมแล้ว พระยาร์เวห์เสด็จ
จากไป อับราฮัมจึงกลับบ้าน

พระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดม

19 ¹เมื่อทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมใน
เวลาเย็น โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลก
เห็นเข้า เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับ กราบลงกับพื้นดิน ²พูด
ว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า เชิญมาที่บ้านผู้รับใช้ของท่าน
เถิด ท่านจะได้ล้างเท้าและพักผ่อนที่นั่น ท่านจะได้ออก
เดินทางต่อไปแต่เช้าตรู่” ทูตสวรรค์ตอบว่า “อย่าเลย

เราจะพักค้างคืนที่ลานเมือง”³ แต่โลทยังรบเร้าจนเขาทั้งสองคนยอมเข้าไปในบ้านกับโลท โลทจัดเตรียมอาหารสำหรับเขา ปิ้งขนมปังไว้เชื้อ และเขาทั้งสองคนก็กินอาหาร

⁴ ก่อนที่ทุกคนจะเข้านอน บรรดาชายชาวเมืองโสโดมทั้งหมด ทั้งหนุ่มและแก่ เข้ามาล้อมบ้านไว้⁵ พวกเขาจึงเรียกโลทว่า “ผู้ชายที่มาค้างคืนที่บ้านของท่านอยู่ที่ไหน จงพาออกมาให้เราสัมผัสสัมพันธ์กับเขาเถิด”

⁶ โลทจึงออกมาพบเขาที่ประตู แต่ปิดประตูไว้⁷ พูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย อย่าทำชั่วช้าเช่นนี้เลย⁸ ฟังเถิด ข้าพเจ้ามีลูกสาวสองคนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ข้าพเจ้าจะพาเขาออกมาให้ท่านทำกับเขาตามใจชอบ แต่อย่าทำอะไรกับชายเหล่านี้เลย เพราะเขาเป็นแขกที่ข้าพเจ้าต้องป้องกันไว้”⁹ แต่คนเหล่านั้นตอบว่า “หลีกไป ท่านเป็นคนต่างถิ่นมาอยู่ที่นี่ แล้วยังมาบอกให้เราทำโน่นทำนี่ เราจะทำกับท่านให้เลวร้ายกว่าทำกับเขาทีเดียว” คนเหล่านั้นผลักโลทให้พ้นทาง แล้วพากันเข้ามาจะพังประตู¹⁰ แต่ทูตสวรรค์ทั้งสององค์ยื่นมือออกมาจับโลท

เข้าไปในบ้าน และปิดประตู ¹¹แล้วใช้แสงสว่างจำทำให้ตาของทุกคนที่ประตูบ้านบอดไปจนหาประตูไม่พบ

¹²ทูตสวรรค์ถามโลทว่า “ยังมีใครอยู่ที่นี้กับท่านอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรสาว และคนของท่านในเมืองนี้ออกไปจากที่นี่เถิด ¹³เพราะเรากำลังจะทำลายเมืองนี้ เสียงกล่าวโทษคนเหล่านี้เฉพาพระพักตร์พระยาห์เวห์ดังมากจนพระองค์ทรงส่งเรามาทำลายเขา” ¹⁴โลทจึงออกมาบอกชายที่จะแต่งงานกับบุตรหญิงของตนว่า “จงลุกขึ้น ออกไปจากที่นี่เถิด เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำลายเมืองนี้” แต่เขาคิดว่าโลทพูดเล่น

¹⁵ครั้นรุ่งเช้า ทูตสวรรค์ก็เร่งโลทว่า “ลุกขึ้นเถิด จงพาภรรยาและบุตรหญิงทั้งสองคนของท่านที่อยู่ที่นี่ออกไป ท่านจะได้ไม่ถูกทำลายพร้อมกับความพิณาศของเมืองนี้” ¹⁶โลทยังรีรอ แต่พระยาห์เวห์ทรงพระเมตตาต่อเขา ทูตสวรรค์ทั้งสององค์จึงจับมือโลท ภรรยาและบุตรหญิงทั้งสองคนของเขา พาออกไปปล่อยไว้นอกเมือง

¹⁷เมื่อฟาอออกมานอกเมืองแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งกล่าวว่า “จงหนีให้รอดชีวิต อย่าเหยียวลหลังกลับหรือหยุดในที่ลุ่มแม่น้ำ จงหนีไปที่ภูเขาเถิด มิฉะนั้นท่านจะถูกทำลายไปด้วย” ¹⁸แต่โลทตอบว่า “อย่าเลยเจ้านายของข้าพเจ้า” ¹⁹เมื่อท่านโปรดปรานผู้รับใช้ของท่าน ท่านได้แสดงความกรุณาที่ยิ่งใหญ่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้าจะหนีไปถึงภูเขาไม่ได้ ก่อนที่ภัยพิบัติจะมาถึงและข้าพเจ้าจะตาย ²⁰ท่านเห็นเมืองเล็กๆ เมืองนั้นไหม เมืองนั้นอยู่ใกล้พอที่จะหนีไปถึงขอให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด เมืองนั้นเป็นเมืองเล็กๆ และข้าพเจ้าจะรอดชีวิตได้” ²¹ทูตสวรรค์ตอบว่า “เรายอมตามคำขอของท่านในเรื่องนี้ เราจะไม่ทำลายเมืองที่ท่านพูดถึง ²²เร็วเข้าเถิด จงหนีไปที่นั่นเพราะเราจะทำสิ่งใดไม่ได้จนกว่าท่านจะไปถึงที่นั่น” ดังนั้น เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าโสอาร์

²³ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว เมื่อโลทมาถึงเมืองโสอาร์ ²⁴พระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้กำมะถันและไฟตกจากฟ้าเผาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ²⁵พระองค์ทรง

ทำลายสองเมืองนี้ ลุ่มแม่น้ำทั้งหมดย้อมกับชาวเมือง และพืชต่างๆ ที่นั่น ²⁶ส่วนภรรยาของโลทเหลียวหลังกลับไปดูจึงกลายเป็นเสาเกลือ

²⁷เช้าวันรุ่งขึ้น อับราฮัมรีบกลับไปยังที่ที่เขาได้ ยืนเฝ้าพระยาห์เวห์ ²⁸มองลงไปทางเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพื้นที่ลุ่มแม่น้ำ เห็นควันพลุ่งขึ้นจากพื้นดินเหมือนควันจากเตาไฟ

²⁹เมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองในลุ่มแม่น้ำ พระองค์ทรงระลึกถึงอับราฮัม ทรงพาโลทออกไปให้พ้นจากความหายนะ เมื่อทรงทำลายเมืองที่โลทอาศัยอยู่

ต้นตระกูลของชาวโมอับและชาวอัมโมน

³⁰โลทออกจากเมืองโซอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขา กับบุตรหญิงทั้งสองคนเพราะกลัว ไม่กล้าอยู่ที่เมืองโซอาร์ เขาอาศัยอยู่ในถ้ำกับบุตรหญิงทั้งสองคน

³¹บุตรคนโตพูดกับน้องสาวว่า “พ่อของเราแก่แล้ว บนแผ่นดินนี้ไม่มีใครเหลืออยู่ที่จะมาแต่งงานกับเรา ตามธรรมเนียมทั่วไป ³²มาเถิด เราจงมอมเหล้าพ่อ แล้ว

เราจะหลับนอนกับพ่อ เราจะรักษาเชื้อสายของพ่อของเราไว้”³³ คีนั้นั้น เขาทั้งสองคนจึงมอมเหล่าบิดา แล้วบุตรหญิงคนโตก็ไปหลับนอนกับบิดา แต่โลทไม่รู้ตัวว่านางมาและจากไปเมื่อไร³⁴ วันรุ่งขึ้น บุตรหญิงคนโตก็พูดกับน้องสาวว่า “ดูซิ เมื่อคีนี้ที่แล้ว พี่ได้หลับนอนกับพ่อ คีนี้เราจึงมอมเหล่าพ่ออีก แล้วน้องจงไปหลับนอนกับพ่อ เราจะได้รักษาเชื้อสายของพ่อของเราไว้”³⁵ คีนั้นั้น เขาทั้งสองคนมอมเหล่าบิดาอีก แล้วน้องสาวก็ไปหลับนอนกับบิดา แต่โลทไม่รู้ว่านางมาและจากไปเมื่อไร³⁶ บุตรหญิงทั้งสองคนของโลทจึงตั้งครรภ์กับบิดาของตน³⁷ บุตรหญิงคนโตคลอดบุตรชาย และตั้งชื่อว่าโมอับ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของชาวโมอับในปัจจุบันนี้³⁸ บุตรหญิงคนเล็กก็คลอดบุตรชาย และตั้งชื่อว่าเบนอัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวอัมโมนในปัจจุบันนี้

อับราฮัมที่เกราร์

20 ¹อับราฮัมย้ายจากที่นั่นไปยังดินแดน

เนเกบ และอาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองซูร์ ขณะอยู่ที่เกราร์² อับราฮัมพูดถึงนางซาร่าห์ภรรยาของตนว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” และอาบีเมเลค กษัตริย์แห่งเกราร์ทรงส่งคนมารับนางซาร่าห์ไปพบ³ แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคในฝันเวลากลางคืน ตรัสว่า “ท่านจะต้องตาย เพราะหญิงที่ท่านนำมา นั้น แต่งงานแล้ว”⁴ แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้ร่วมหลับนอน กับนาง จึงทูลว่า “พระเจ้าข้า พระองค์จะประหารชีวิต คนบริสุทธิ์หรือ⁵ อับราฮัมไม่ได้บอกข้าพเจ้าหรือว่า ‘เธอ เป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ นางเองก็กล่าวว่า ‘เขาเป็น พี่ชายของดิฉัน’ ข้าพเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจและ ด้วยมือสะอาด”⁶ พระเจ้าตรัสตอบในความฝันว่า “จริงอยู่ ท่านทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราจึงป้องกันไม่让您 ทำผิดต่อเรา เราจึงไม่ปล่อยให้ท่านแตะต้องนาง⁷ บัดนี้ จึงคืนหญิงนั้นให้สามีของนางเถิด เขาเป็นประกาศก จะ อธิษฐานภาวนาเพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ถ้าท่าน ไม่คืนนางกลับไป ก็จงรู้เถิดว่า ท่านและคนทุกคนของ ท่านจะต้องตายแน่ๆ”

⁸เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อาบีเมเลคทรงเรียกประชุมบรรดาข้าราชการบริพารทุกคน และเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังทุกคนต่างกลัวมาก ⁹แล้วอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาพบ ตรัสว่า “ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้ เราได้ทำสิ่งใดผิดต่อท่าน ท่านจึงนำความผิดใหญ่โตเช่นนี้มาให้เราและอาณาจักรของเรา ท่านไม่มีสิทธิ์ทำกับเราเช่นนี้”

¹⁰อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมอีกว่า “ท่านมีเจตนาอะไรจึงทำเช่นนี้” ¹¹อับราฮัมทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า ที่นี่ไม่มีใครยำเกรงพระเจ้า เขาอาจจะฆ่าข้าพเจ้าเสียเพื่อชิงเอาภรรยาของข้าพเจ้าไป ¹²นอกจากนั้น นางก็เป็นน้องสาวของข้าพเจ้าจริง เป็นบุตรหญิงของบิดาข้าพเจ้า แต่ต่างมารดากัน แล้วนางเป็นภรรยาของข้าพเจ้าด้วย ¹³เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าออกจากบ้านของบิดามาต่างแดน ข้าพเจ้าก็บอกนางว่า ‘เธอกรุณาทำสิ่งนี้แก่ฉันเถิด คือ ไม่ว่าเราจะไปไหนจงบอกใครๆ ว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน’”

¹⁴อาบีเมเลคเอาแกะ โค ทาสชายหญิง มอบให้อับราฮัม และคืนนางซาราห์ให้เขา ¹⁵อาบีเมเลคยังตรัส

ว่า “ดูซิ แผ่นดินของเราอยู่ต่อหน้าท่าน จงไปอาศัย
อยู่ในที่ที่ท่านพอใจเถิด” ¹⁶แล้วตรัสกับนางซาร่าห์ว่า
“นี่แน่ะ เราให้เงินหนึ่งพันเหรียญแก่พี่ชายของเธอ เป็น
ค่าทำขวัญแก่เธอต่อหน้าคนทั้งหลายที่อยู่กับเธอ ทุกคน
จะได้รู้ว่า เธอไม่ได้ทำอะไรผิด” ¹⁷อับราฮัมได้อิฐฐาน
ภาวนาต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค
ภรรยาของเขาและทาสหญิง เขาเหล่านั้นจึงมีบุตรได้
¹⁸ทั้งนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้หญิงทุกคนในบ้านของ
อาบีเมเลคเป็นหมัน เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนาง
ซาร่าห์ภรรยาของอับราฮัม

กำเนิดของอิสอัค

21 ¹พระยาห์เวห์โปรดนางซาร่าห์ดังที่ตรัสไว้
และทรงกระทำกับนางซาร่าห์ตามที่ทรงสัญญาไว้ ²นาง
ซาร่าห์ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราฮัม
เมื่อเขาชราแล้ว ตามเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้
³อับราฮัมตั้งชื่อบุตรที่นางซาร่าห์คลอดนั้นว่าอิสอัค
⁴อับราฮัมให้อิสอัคบุตรชายเข้าสู่หนัดเมื่อเขาอายุแปด

วัน ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ⁵อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคเกิด ⁶นางซาร่าห์พูดว่า

“พระเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้าหัวเราะได้
ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้จะพลอยหัวเราะ
กับข้าพเจ้าด้วย”

⁷นางยังพูดต่อไปว่า

“ใครหนอจะบอกอับราฮัมว่า
นางซาร่าห์จะมีน้ำนมเลี้ยงบุตร
ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าได้คลอดบุตรชายให้เขา
เมื่อเขาชราแล้ว”

นางฮาการ์และอิชมาเอล

⁸อิสอัคเติบโตขึ้นและหย่านม อับราฮัมจัดงานเลี้ยงใหญ่ในวันที่อิสอัคหย่านม ⁹วันหนึ่ง นางซาร่าห์เห็นบุตรชายที่นางฮาการ์หญิงชาวอียิปต์คลอดแก่ อับราฮัมกำลังเล่นอยู่กับอิสอัคบุตรของตน ¹⁰นางจึง

บอกอับราฮัมว่า “จงไล่นางทาสนี้กับบุตรของนางออกไป เพราะบุตรของนางทาสจะต้องไม่ได้รับส่วนแบ่งในมรดกร่วมกับบิดาสักบุตรของฉัน” ¹¹ ถ้อยคำเช่นนี้ทำให้อับราฮัมกลุ้มใจมาก เพราะบุตรของทาสหญิงก็เป็นบุตรของเขาด้วย ¹² พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “อย่ากลุ้มใจเพราะเด็กและทาสหญิงของท่านเลย จงทำตามที่นางซาราห์บอกเถิด เพราะลูกหลานจะมีชื่อของท่านโดยทางอิสอัค” ¹³ เราจะทำให้บุตรของทาสหญิงเป็นชนชาติใหญ่ด้วย เพราะเขาก็เป็นบุตรของท่านเช่นเดียวกัน” ¹⁴ เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อับราฮัมนำอาหารและถุงหนังใส่น้ำวางบนบ่าของนางฮาการ์ มอบบุตรชายแก่นาง แล้วส่งนางออกไป

นางออกเดินทางเร่ร่อนไปในถิ่นทุรกันดารเบเออร์เซบา ¹⁵ เมื่อน้ำในถุงหนังหมด นางปล่อยบุตรไว้ใต้พุ่มไม้ ¹⁶ แล้วเดินไปนั่งอยู่ห่างๆ ระยะประมาณหนึ่งร้อยเมตร คิดในใจว่า “ฉันไม่อยากจะเห็นลูกตาย” ขณะที่นางนั่งอยู่ใกล้ๆ นั้น นางก็เริ่มร้องไห้

¹⁷พระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้อง ทูตสวรรค์ของ

พระเจ้าจากสวรรค์เรียกนางฮาการ์ว่า “ฮาการ์เอ๋ย ท่านเป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้องจากที่ที่เขาอยู่แล้ว¹⁸ จงลุกขึ้น ไปอุ้มเด็กมาและดูแลเขาไว้ให้ดีเถิด เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่”¹⁹ แล้วพระเจ้าทรงบันดาลให้นางเห็นบ่อน้ำ นางจึงเดินไปตักน้ำใส่ถุงจนเต็มนำมาให้เด็กดื่ม

²⁰พระเจ้าสถิตกับเด็กนั้น เขาเจริญเติบโตขึ้น และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เป็นนายพรานที่ชำนาญ²¹ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารปาราน และมารดาของเขาหาหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งให้เป็นภรรยา

อับราฮัมกับอับิเมเลคที่เบเออร์เซบา

²²ในเวลานั้น กษัตริย์อับิเมเลคเสด็จมาพร้อมกับฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพ ตรัสกับอับราฮัมว่า “พระเจ้าสถิตกับท่าน ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด²³ ฉะนั้นจงสาบานกับข้าพเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าว่า ท่านจะไม่ทรยศต่อข้าพเจ้าและบุตรหลานทั้งในปัจจุบันและอนาคต เราขอสัตย์ต่อท่านฉันใด ท่านจงให้สัตย์ญาว่า

ท่านจะซื้อสัตย์ต่อเราและต่อแผ่นดินที่ท่านอาศัยอยู่
กันนั้น” ²⁴ อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าขอสาบาน”

²⁵ แต่อับราฮัมตำหนิอาบีเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่
ผู้รับใช้ของอาบีเมเลคยึดไป ²⁶ อาบีเมเลคตรัสว่า “เรา
ไม่รู้เลยว่าใครทำเช่นนี้ ท่านก็ไม่ได้มาบอกเรา นี่เป็น
ครั้งแรกที่เราได้ยินเรื่องนี้” ²⁷ แล้วอับราฮัมนำแพะแกะ
และโคมาถวายแด่อาบีเมเลค ทั้งสองคนทำพันธสัญญา
ต่อกัน ²⁸ อับราฮัมแยกลูกแกะเจ็ดตัวออกมาจากฝูง
²⁹ อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า “ทำไมท่านจึงแยก
ลูกแกะเจ็ดตัวเหล่านี้ไว้ต่างหาก” ³⁰ อับราฮัมทูลตอบ
ว่า “ขอพระองค์ทรงรับลูกแกะเจ็ดตัวนี้จากข้าพเจ้าไว้
เป็นหลักฐานว่า ข้าพเจ้าได้ขุดบ่อน้ำนี้” ³¹ เพราะเหตุนี้
สถานที่นั้นจึงมีชื่อว่าเบเออร์เซบา เพราะคนทั้งสอง
สาบานต่อกันที่นั่น

³² หลังจากได้ทำพันธสัญญาที่เบเออร์เซบาแล้ว
อาบีเมเลคก็เสด็จกลับไปยังดินแดนของชาวฟีลิสเตีย
พร้อมกับฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพ ³³ แล้วอับราฮัมก็
ปลูกต้นทามาริสก์ต้นหนึ่งไว้ที่เบเออร์เซบา และที่นั่น
เขาขานพระนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

อยู่ตลอดไป ³⁴อับราฮัมอาศัยอยู่ในดินแดนของชาว
ฟีลิสเตียเป็นเวลานาน

อับราฮัมพร้อมจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา

22 ¹ต่อมาไม่นาน พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม
พระองค์ตรัสเรียกเขาว่า “อับราฮัมเอ๋ย” อับราฮัม
ทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ²พระเจ้าตรัสว่า “จงพาอิสอัค
บุตรของท่าน บุตรคนเดียวที่ท่านรักไปยังดินแดน
โมรียาห์ แล้วถวายเขาเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาที่เรา
จะบอกให้ท่านรู้”

³เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อับราฮัมใส่อาบนบหลังลา
พาผู้รับใช้สองคนและอิสอัคบุตรชายไปด้วย เขาผ่าฟืน
สำหรับใช้เผาบูชา แล้วออกเดินทางไปยังสถานที่ที่
พระเจ้าทรงบอกให้รู้ ⁴ในวันที่สาม อับราฮัมเงยหน้า
แลเห็นที่นั่นแต่ไกล ⁵อับราฮัมจึงพูดกับผู้รับใช้ว่า
“จงอยู่ที่นี้เฝ้าลาไว้ด้วย ส่วนเรากับลูกจะไปนมัสการ
พระเจ้าที่โน่นแล้วจะกลับมา”

⁶อับราฮัมให้อิสอัคแบกฟืนสำหรับผู้รับใช้เผาบูชา

ส่วนตนถือไฟและมีด แล้วทั้งสองคนเดินทางไปด้วยกัน⁷ อีสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของตนว่า “พ่อครับ” อับราฮัมถามว่า “อะไรหรือลูก” อีสอัคพูดต่อไปว่า “ดูซิ ที่นี่มีไฟและฟืน แต่ลูกแกะที่จะใช้เผาบูชาอยู่ที่ไหน”⁸ อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับเผาบูชาให้เอง” แล้วทั้งสองคนก็เดินทางต่อไป

⁹เมื่อทั้งสองคนมาถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกให้รู้แล้ว อับราฮัมก่อแท่นบูชาขึ้น จัดเรียงฟืนไว้บนนั้น แล้วมัดอีสอัคนำมาวางไว้บนกองฟืนบนแท่นบูชา¹⁰ อับราฮัมยื่นมือออกไป เจือมีดจะฆ่าบุตร¹¹ แต่ทูตของพระยาห์เวห์ร้องเรียกจากสวรรค์ว่า “อับราฮัมเอ๋ย อับราฮัม” อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”¹² ทูตสวรรค์กล่าวว่า “อย่าลงมือฆ่าเด็กหรือทำร้ายเขาเลย บัดนี้เรารู้แล้วว่า ท่านยำเกรงพระเจ้า และมีได้หวงบุตรคนเดียวของท่านไว้ไม่ถวายแก่เรา”¹³ อับราฮัมยกหน้าขึ้น แลเห็นแกะเพศผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ อับราฮัมจึงไปจับมันมาฆ่าเผาถวายบูชาแทน

บุตรชาย ¹⁴ อับราฮัมเรียกสถานที่นั้นว่า “พระยาร์เวห์ทรงจัดเตรียมไว้” แม้กระทั่งทุกวันนี้คนทั้งหลายก็ยังพูดกันว่า “บนภูเขาพระยาร์เวห์ทรงจัดเตรียมไว้”

¹⁵ ทูตของพระยาร์เวห์จากสวรรค์เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองว่า ¹⁶ “พระยาร์เวห์ตรัส เพราะท่านได้ทำดังนี้ คือมิได้หวงบุตรชายคนเดียวของท่านไว้ เราสาบานต่อเราเองว่า ¹⁷ เราอวยพรให้ท่านอย่างมาก จะให้ลูกหลานของท่านทวีจำนวนมากเท่ากับดวงดาวบนท้องฟ้าและเม็ดทรายตามชายทะเล ลูกหลานของท่านจะได้เมืองของศัตรูเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁸ จนทุกชาติบนแผ่นดินจะได้รับพระพรเพราะลูกหลานของท่าน ทั้งนี้เพราะท่านเชื่อฟังคำสั่งของเรา”

¹⁹ อับราฮัมจึงกลับไปหาผู้รับใช้ แล้วพากันเดินทางกลับไปเบเออร์เซบา อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบานั่น

ลูกหลานของนาโฮร์

²⁰ ต่อมาไม่นาน อับราฮัมได้รับข่าวว่า นาง

มิลคาร์คตลอดบุตรชายแปดคนให้แก่นาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ²¹คือ อูสบุตรคนโต บุสน้องชายเคมูเอล บิดาของอาร์ม ²²เคเสด ฮาโซ บิลดาช ยิตลาฟ และเบธูเอล ²³เบธูเอลเป็นบิดาของนางเรเบคาคี่นี่คือบุตรชายแปดคนที่นางมิลคาร์คตลอดให้แก่นาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ²⁴ภรรยาบ่อยคนหนึ่งของนาโฮร์ชื่อเรอูมาห์ ให้กำเนิดบุตรด้วย คือเทบาร์ท กายัม ทาฮาซและมาอาคาคี่

ที่ฝังศพของบรรพบุรุษ

23 ¹นางซาราคี่มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ²นางถึงแก่กรรมที่เมืองคีรียาทอราบา คือเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้นางซาราคี่และรำให้คิดถึงนาง

³อับราฮัมลุกขึ้นจากศพนาง ไปพบกับชาวฮิตไทต์ว่า ⁴“ข้าพเจ้าเป็นคนต่างถิ่นมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย โปรดขายที่ดินให้ข้าพเจ้าทำที่ฝังศพที่นี้เถิด ข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้า” ⁵ชาว

ฮิตไทต์ตอบว่า ⁶“โปรดฟังเราเถิด เจ้านาย พระเจ้าทรง
 แต่งตั้งท่านเป็นหัวหน้าท่ามกลางพวกเรา จงฝังผู้ตาย
 ของท่านในที่ฝังศพที่ดีที่สุดที่เราจะมีเถิด พวกเราทุกคน
 ต่างก็ยอมให้ที่ฝังศพที่เรามีแก่ท่าน ไม่มีใครขัดขวาง
 ท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน” ⁷อับราฮัมลุกขึ้น ก็มลง
 คำนับชนท้องถิ่น คือชาวฮิตไทต์ ⁸พูดว่า “ถ้าท่านยอม
 ให้ข้าพเจ้านำผู้ตายมาฝังได้ จงฟังข้าพเจ้าเถิด โปรด
 อ้อนวอนเอโฟรนบุตรของโศหาร์แทนข้าพเจ้า ⁹ขอให้
 เขาขายถ้ำที่มัคเปลาห์ของเขาให้ข้าพเจ้า ถ้ำนี้อยู่ที่
 ปลายนาของเขา ให้เขาคิดราคาเต็ม ที่ต่อหน้าท่าน
 ทั้งหลาย เพื่อข้าพเจ้าจะมีที่ฝังศพเป็นของตน” ¹⁰เอโฟรน
 นั่งอยู่ท่ามกลางชาวฮิตไทต์ ซึ่งมาชุมนุมกันที่ประตู
 เมือง ¹¹เอโฟรนชาวฮิตไทต์ตอบอับราฮัมให้ชาวฮิตไทต์
 คนอื่นได้ยินว่า “ไม่ต้องหรอกเจ้านาย จงฟังข้าพเจ้าเถิด
 ข้าพเจ้ายกที่นาถ้ำที่อยู่ในนั้นให้ท่าน ข้าพเจ้า
 มอบให้ท่านที่นี่ต่อหน้าชาวเมืองเดียวกันกับข้าพเจ้า
 ท่านจงฝังผู้ตายของท่านเถิด”

¹²อับราฮัมก็มลงคำนับชนท้องถิ่น ¹³เขาตอบ

เอโพรนให้ชนท้องถิ่นเหล่านั้นได้ยินว่า “โปรตฟังข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าจะจ่ายค่าที่นาชิ้น โปรตรับไว้เถิด ข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น”¹⁴ เอโพรนตอบอับราฮัมว่า¹⁵ “โปรตฟังข้าพเจ้าเถิด เจ้านาย ที่ดินแปลงนี้ราคาเป็นเงินหนักสี่ร้อยบาท แต่ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับท่านกับข้าพเจ้าเลย จงฝังผู้ตายของท่านเถิด”¹⁶ อับราฮัมตกลงตามข้อเสนอของเอโพรน อับราฮัมชั่งเงินให้เอโพรนตามราคาที่เขาบอกให้ชาวฮิตไทต์ทุกคนได้ยิน คือเงินหนักสี่ร้อยบาทตามอัตราการค้าขายในสมัยนั้น

¹⁷ ดังนั้น ที่นาของเอโพรนที่มักเปลาห์ ตรงข้ามมัมเร ทั้งที่นาและถ้ำที่อยู่ในนา รวมทั้งต้นไม้ทั้งหมดในนาและที่ดินโดยรอบ¹⁸ จึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอับราฮัมต่อหน้าชาวฮิตไทต์ทุกคนซึ่งมาประชุมกันที่ประตูเมือง¹⁹ แล้วอับราฮัมฝังศพนางซาร่าห์ภรรยาของตนในถ้ำซึ่งอยู่ในนาที่มักเปลาห์ ตรงข้ามมัมเร คือเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน²⁰ ดังนั้น ที่นาและถ้ำที่อยู่ในเขตนานั้นจึงผ่านมือจากชาวฮิตไทต์มาเป็น

กรรมสิทธิ์ของอับราฮัม และเขาก็ได้ใช้เป็นที่พักพิง

การแต่งงานของอิสอัค

24¹ ขณะนั้น อับราฮัมชรามากแล้ว พระยาห์เวห์ทรงอวยพรอับราฮัมทุกด้าน ² อับราฮัมบอกผู้รับใช้อาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาว่า “จงวางมือที่โคนขาของฉันเถิด ³ ฉันจะให้ท่านสาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดินว่า แม้ฉันจะอาศัยในหมู่ชาวคานาอัน ท่านก็อย่าเลือกลูกสาวของเขาเป็นภรรยาลูกชายของฉัน ⁴ ท่านจงไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของฉัน ไปพบญาติของฉัน เพื่อเลือกภรรยาให้อิสอัคลูกชายของฉัน” ⁵ ผู้รับใช้จึงถามว่า “ถ้าหญิงคนนั้นไม่ยอมตามข้าพเจ้ามายังแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะต้องพาบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านจากมาหรือไม่” ⁶ อับราฮัมตอบว่า “ท่านอย่านำลูกชายของฉันกลับไปที่นี่เป็นอันขาด ⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดิน ทรงนำฉันออกจากบ้านของบิดาและจากแผ่นดินของญาติพี่น้อง

ของฉันท ทรงสัญญา กับฉันทโดยทรงปฏิญาณไว้ว่า ‘จะ
ประทานแผ่นดินนี้ให้แก่ลูกหลานของฉันท’ พระองค์จะ
ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์นำหน้าท่านไป เพื่อท่าน
จะหาภรรยาจากที่นั่นให้ลูกชายของฉันทได้⁸ แต่ถ้าหญิง
คนนั้นไม่ยอมตามท่านมา ท่านก็พ้นจากคำสาบาน
ที่ให้ไว้กับฉันท แต่ท่านอย่าพาลูกชายของฉันทกลับไป
ที่นั่นเป็นอันขาด”⁹ ผู้รับใช้ก็เอามือวางไว้ที่โคนขาของ
อับราฮัม และสาบานว่าจะทำดั่งนั้น

¹⁰ ผู้รับใช้ นำอูฐสิบตัวบรรทุกของกำนัลทุกชนิด
ของนาย แล้วออกเดินทางไปยังเมืองที่นาโฮร์อาศัยอยู่
ในแคว้นเมโสโปเตเมีย¹¹ เมื่อเขามาถึง ก็ให้อูฐหมอบลง
ข้างๆ บ่อน้ำนอกเมือง เวลานั้นเย็นแล้ว เป็นเวลา
ที่บรรดาผู้หญิงออกมาตักน้ำ¹² ผู้รับใช้อธิษฐานว่า
“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายของ
ข้าพเจ้า โปรดให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้
และโปรดแสดงความรักมั่นคงต่ออับราฮัมนายของ
ข้าพเจ้าด้วยเถิด”¹³ ข้าพเจ้าจะยืนอยู่ข้างบ่อน้ำเมื่อ
บรรดาหญิงชาวเมืองออกมาตักน้ำ¹⁴ ข้าพเจ้าจะพูด

กับหญิงคนหนึ่งว่า “ขอให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำในไหหน้าของท่านบ้างเถิด” ถ้าหญิงนั้นตอบว่า “เชิญซิคะ ดิฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย” หญิงนั้นแหละจะเป็นหญิงที่พระองค์ทรงเลือกไว้ให้อิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ และดังนี้ ข้าพเจ้าก็จะรู้ว่า พระองค์ทรงแสดงความรักมั่นคงต่อนายของข้าพเจ้า”

¹⁵เขาอธิษฐานยังไม่ทันจบ เรเบคาห์ก็แบกไหน้ำมาถึงที่นั่น นางเป็นบุตรสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นบุตรชายของนางมิลคาค์ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม ¹⁶เรเบคาห์มีรูปร่างหน้าตางดงามมาก เป็นสาวพรหมจารี ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์กับชายใด นางไปที่บ่อน้ำ ตักน้ำใส่ไหจนเต็มแล้วกลับขึ้นมา ¹⁷ผู้รับใช้จึงวิ่งไปพบนาง พูดว่า “ขอให้ฉันดื่มน้ำจากไหของท่านบ้างเถิด” ¹⁸หญิงสาวผู้นั้นตอบว่า “เชิญซิคะ” แล้วรีบเอาไหน้ำลงจากบ่อ เทให้เขาดื่ม ¹⁹เมื่อนางให้เขาดื่มเสร็จแล้ว ก็พูดว่า “ดิฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มจนอิ่มด้วย” ²⁰นางรีบเทน้ำจากไหใส่ราง และวิ่งกลับไปตักน้ำจากบ่อมาให้อูฐทุกตัวได้ดื่ม ²¹ผู้รับใช้ผู้นั้น

เฝ้าดูนางอยู่เงียบๆ คอยดูให้รู้ว่าพระยาร์เวห์ทรงทำให้
การเดินทางของเขาประสบความสำเร็จแล้วหรือไม่

²²เมื่ออุฐตีมน้ำเสร็จแล้ว ชายผู้นั้นก็เอาห่วงทองคำ
ประดับจุกหมักสองสลึงสวมให้นาง นำกำไลทองคำ
หนักสิบบาทสวมแขนทั้งสองข้างของนาง ²³พลาตากล
ว่า “ช่วยบอกฉันเถิดว่า ท่านเป็นบุตรหญิงของใคร ที่
บ้านบิดาของท่านมีที่พอให้ฉันกับผู้ที่มาด้วยพักแรม
สักคืนหนึ่งได้ไหม” ²⁴หญิงสาวตอบว่า “ดิฉันเป็นบุตร
หญิงของเบธูเอล คุณพ่อของดิฉันเป็นบุตรชายของ
นาโฮร์และมิลคาห์” ²⁵แล้วเสริมว่า “ที่บ้านของเรามีฟาง
มีหญ้ามาก และมีที่ให้ท่านพักแรมได้ด้วย” ²⁶แล้วชายนั้น
กราบลงนมัสการพระยาร์เวห์ ²⁷พูดว่า “ขอถวายพระพร
แต่พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของ
ข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงหยุดยั้งที่จะแสดงความรัก
มั่นคงและความซื่อสัตย์ของพระองค์ต่อเจ้านาย
ของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าตรงมาถึงบ้าน
น้องชายของเจ้านายข้าพเจ้าแล้ว”

²⁸หญิงสาววิ่งไปบ้านของมารดา และเล่าเรื่อง

ทั้งหมดให้ฟัง ²⁹เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อลาบัน ลาบันจึงวิ่งออกไปหาชายผู้นั้นที่บ่อน้ำ ³⁰ทั้งนี้เพราะ เขาเห็นห้วงที่จมูก และกำไลที่แขนทั้งสองข้างของ น้องสาว และได้ยินเรเบคาห์น้องสาวแล้วว่า ชายผู้นั้น บอกอะไรแก่นาง เขาจึงไปหาผู้ชายคนนั้นที่ยังยืนอยู่กับ อูฐใกล้บ่อน้ำ ³¹พูดว่า “เชิญครับ ท่านเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ ทรงอวยพร ทำไมท่านจึงยืนอยู่ข้างนอก ในเมื่อข้าพเจ้า ได้จัดเตรียมที่พักไว้ให้ท่านในบ้านแล้ว ทั้งยังหาที่ให้อูฐ ด้วย” ³²ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน และลาบันปลดสัมภาระ ลงจากหลังอูฐ หาฟางและหญ้ามาให้อูฐกิน และตักน้ำ มาให้ผู้รับใช้ของอับราฮัมกับผู้ที่มาด้วยได้ล้างเท้า ³³เมื่อทุกคนพร้อมที่จะกินอาหารร่วมกัน ผู้รับใช้ของอับราฮัมพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กินจนกว่าจะ พูดเรื่องธูระที่จะต้องพูดเสียก่อน” ลาบันตอบว่า “เชิญ ท่านพูดเถิด” ³⁴เขาจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของ อับราฮัม ³⁵พระยาห์เวห์ทรงอวยพรนายของข้าพเจ้า อย่างมาก ให้เขาเป็นคนมั่งคั่ง พระองค์ประทานฝูงสัตว์ แกะ แพะ โค เงิน ทองคำ ทาสชายหญิง อูฐและลา

ให้นายของข้าพเจ้า³⁶ นางซาร่าภรรยาของนายของข้าพเจ้าให้กำเนิดบุตรชายให้นายเมื่อเขาชราแล้ว และเขามอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตรชายคนนี้³⁷ นายให้ข้าพเจ้าสาบานว่าจะทำตามคำสั่งของเขาที่ว่า ‘แม้ฉันจะอาศัยในหมู่ชาวคานาอัน ท่านก็อย่าเลือกลูกสาวของเขามาเป็นภรรยาลูกชายของฉันเลย³⁸ แต่ท่านจงไปยังบ้านบิดาของฉัน ไปหาญาติพี่น้องของฉัน เพื่อเลือกภรรยาสำหรับลูกชาย’³⁹ ข้าพเจ้าจึงถามนายของข้าพเจ้าว่า ‘ถ้าหญิงผู้นั้นไม่ยอมตามข้าพเจ้ามาแล้ว’⁴⁰ นายของข้าพเจ้าก็ตอบว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าซึ่งฉันปฏิบัติตามพระประสงค์อยู่เสมอ จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับท่าน จะทรงให้การเดินทางของท่านประสบความสำเร็จ เพื่อท่านจะหาภรรยาให้ลูกชายของฉันจากญาติพี่น้องและจากวงศ์ตระกูลของบิดา⁴¹ ท่านจะพันคำสาปแช่งของฉันก็ต่อเมื่อท่านไปพบญาติพี่น้องของฉัน และถ้าพวกเขาไม่ยอมให้นางแก่ท่าน ท่านจะพันคำสาปแช่งของฉันเช่นเดียวกัน’⁴² วันนี้ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า

‘ข้าแต่พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพเจ้า โปรดให้การเดินทางที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่นี้ ประสบผลสำเร็จเถิด’ ⁴³ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำนี้ ถ้าหญิงสาวคนหนึ่งมาตักน้ำ และข้าพเจ้าจะพูดกับนางว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำจากไหของท่านบ้างเถิด’ ⁴⁴และนางจะตอบว่า ‘เชิญซิคะ ดิฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย’ ผู้นี้แหละจะเป็นหญิงที่พระยาร์เวห์ทรงเลือกให้เป็นภรรยาบุตรชายของนายข้าพเจ้า ⁴⁵ข้าพเจ้าอธิษฐานในใจยังไม่ทันจบ เรเบคาก็แบกไหน้ำมาตักน้ำที่บ่อ ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า ‘ขอน้ำให้ฉันดื่มบ้างเถิด’ ⁴⁶นางก็รีบเอาไหน้ำลงจากบ่า พลังพูดว่า ‘เชิญซิคะ แล้วดิฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มด้วย’ ข้าพเจ้าได้ดื่ม และนางก็ได้ตักน้ำให้อูฐดื่มด้วย

⁴⁷ข้าพเจ้าถามนางว่า ‘ท่านเป็นบุตรหญิงของใคร’ นางก็ตอบว่า ‘ดิฉันเป็นบุตรหญิงของเบธูเอล คุณพ่อของดิฉันเป็นบุตรชายของนาโฮร์และมิลคาค์’ ข้าพเจ้าจึงเอาห่วงใส่จมูก และสวมกำไลแขนทั้งสองข้างให้นาง ⁴⁸ข้าพเจ้ากราบลงนมัสการพระยาร์เวห์

ข้าพเจ้าถวายพระพรแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของ
อับราฮัมนายของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา
ในทางที่ถูกต้อง เพื่อเลือกบุตรหญิงของน้องชายนาย
ของข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเขา ⁴⁹โปรด
บอกข้าพเจ้าเถิดว่า บัดนี้ ถ้าท่านตั้งใจจะแสดงความรัก
มั่นคงและความซื่อสัตย์ต่อนายของข้าพเจ้าแล้ว
ก็จงบอกข้าพเจ้าเถิด แต่ถ้าท่านไม่ตั้งใจจะแสดง ก็จง
บอกด้วยเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจะได้ไปที่อื่น”

⁵⁰ลาบันและเบธูเอลตอบว่า “เรื่องนี้มาจาก
พระยาห์เวห์ เราไม่อาจตัดสินอะไรได้ ⁵¹เรเบคาก็อยู่ที่นี้
ต่อหน้าท่านแล้ว จงพานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยา
บุตรชายของนายของท่าน ดังที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้”
⁵²เมื่อผู้รับใช้ของอับราฮัมได้ยินดังนี้ก็กราบลงที่พื้นดิน
นมัสการพระยาห์เวห์ ⁵³แล้วนำเครื่องประดับเงิน เครื่อง
ประดับทอง และเสื้อผ้าออกมามอบให้แก่เรเบคาค่า เขา
ยังมอบของกำนัลมีค่าแก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย
⁵⁴ผู้รับใช้และผู้คนที่มาด้วยก็กินอาหาร ต้ม และ
ค้างคืนอยู่ที่นั่น เมื่อทุกคนลุกขึ้นในเวลาเช้า ผู้รับใช้พูด

ว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายของข้าพเจ้าเถิด”⁵⁵ แต่พี่ชายและมารดาของเรเบคาห์ตอบว่า “ขอให้หญิงสาวพักอยู่กับเราสักอาทิตย์หนึ่ง หรือสิบวันเถิด แล้วท่านจึงค่อยเดินทางไป”⁵⁶ เขาตอบว่า “อย่าให้ข้าพเจ้าอยู่ต่อไปเลย พระยาร์เวห์ทรงทำให้การเดินทางของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จแล้ว ให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายของข้าพเจ้าเถิด”⁵⁷ เขาเหล่านั้นตอบว่า “เราจงเรียกหญิงสาวมา ถามดูซิว่าเธอจะว่าอย่างไร”⁵⁸ เขาจึงเรียกเรเบคาห์มาถามว่า “เธอจะไปกับชายผู้นี้หรือ” นางตอบว่า “ไปค่ะ”⁵⁹ ลาบันจึงอนุญาตให้เรเบคาห์ นองสาวพร้อมกับแม่นมของเธอ ออกเดินทางไปกับผู้รับใช้ของอับราฮัมและผู้คนที่มาด้วย⁶⁰ บรรดาญาติพี่น้องอวยพรเรเบคาห์ กล่าวแก่นางว่า

“น้องสาวของเราเอ๋ย จงมีลูกหลาน
 นับพันนับหมื่นเถิด
 ขอให้ลูกหลานของท่าน
 ยึดครองประตูเมืองของศัตรูเถิด”

⁶¹เรเบคาค์และหญิงรับใช้ทั้งหลายของนางเตรียมตัวออกเดินทางขึ้นบนหลังอูฐ เดินทางตามชายนั้นไป ผู้รับใช้ของอับราฮัมก็พานางออกเดินทาง

⁶²ขณะนั้น อีสอัคกลับจากบ่อน้ำลาไคโรอี เขาอาศัยอยู่ในดินแดนเนเกบ ⁶³เย็นวันหนึ่ง อีสอัคออกไปเดินเล่นในทุ่งนา เขาเงยหน้าขึ้นเห็นอูฐหลายตัวกำลังเดินตรงมา ⁶⁴เรเบคาค์เงยหน้าขึ้นเห็นอีสอัค จึงลงจากหลังอูฐ ⁶⁵และถามผู้รับใช้ว่า “ชายที่กำลังเดินอยู่ในทุ่งนาตรงมาหาเราเป็นใครคะ” ผู้รับใช้ตอบว่า “เขาคือนายของข้าพเจ้า” เธอจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้ ⁶⁶ผู้รับใช้เล่าให้อีสอัครู้ทุกสิ่งที่เขาได้ทำ ⁶⁷อีสอัคจึงพาเรเบคาค์เข้าไปในกระโจมที่เคยเป็นของนางซาร่าห์มารดาของตน เขาแต่งงานกับเรเบคาค์ และรักนางมาก อีสอัคจึงได้รับการปลอบใจหลังจากมารดาเสียชีวิต

ลูกหลานของอับราฮัมจากนางเคทูราห์

25 ¹อับราฮัมแต่งงานกับหญิงอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์ ²นางให้กำเนิดศิมราม โยกซาน เมตาน

มีเตียน อิชบากและซูอาร์³ โยกซานเป็นบิดาของ
เซบาและเดดาน ลูกหลานของเดดานคืออัสซูริม
เลทุซิมและเลอุมมิม⁴ ลูกหลานของมีเตียนคือเอฟา
เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาร์ คนทั้งหมดนี้
เป็นเชื้อสายของนางเคทูราห์

⁵อับราฮัมยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้อิสอัค⁶ และ
ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่อับราฮัมได้ให้ข้าวของบางอย่าง
แก่บุตรที่เกิดจากหญิงอื่นๆ แล้วส่งไปอยู่ในดินแดน
ทางตะวันออก ห่างไกลจากอิสอัคบุตรของตน

มรณกรรมของอับราฮัม

⁷อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี⁸ จึงสิ้นชีวิต
ในวัยชรอันยาวนานและผาสุก ไปรวมอยู่กับบรรดา
บรรพบุรุษ⁹ อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายฝังเขาไว้ใน
ถ้ำมัคเปลาห์ตรงข้ามมัมเร ในทุ่งนาของเอโพรน บุตร
ของโศหาร์ชาวฮิตไทต์¹⁰ อับราฮัมซื้อที่นาผืนนี้จากชาว
ฮิตไทต์ อับราฮัมและนางซาร่าห์ภรรยาถูกฝังไว้ที่นั่น
¹¹หลังจากอับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพร

อิสอัคผู้เป็นบุตร อิสอัคอาศัยอยู่ใกล้บ่อน้ำลาไคโรอี

ลูกหลานของอิซมาเอล

¹²ต่อไปนี้เป็นลำดับวงศ์ตระกูลของอิซมาเอล บุตรของอับราฮัมที่เกิดจากนางฮาการ์ ทาสหญิง ชาวอียิปต์ของนางซาร่าห์ ¹³ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรของ อิซมาเอลตามลำดับ บุตรคนแรกของอิซมาเอลชื่อ เนบาโยท บุตรคนต่อมาชื่อเคดาร์ อัดเบเอล มิบซัม ¹⁴มิชมา ดูมาห์ มัสสา ¹⁵ฮาดัค เทมา เยทूर นาพิช และเคเดมาห์ ¹⁶คนเหล่านี้ล้วนเป็นบุตรของอิซมาเอล เป็นต้นตระกูลของเผ่าทั้งสิบสอง เขาตั้งชื่อหมู่บ้านและ สถานที่ที่พำนักตามชื่อของตน

¹⁷อิซมาเอลมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปีก็สิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมกับบรรดาบรรพบุรุษ

¹⁸ลูกหลานของอิซมาเอลอาศัยอยู่ในเขตแดน ระหว่างฮาวีลาห์กับซูร์ ซึ่งอยู่ใกล้ชายแดนอียิปต์ ตามเส้นทางไปยังแคว้นอัสซีเรีย ต่างตั้งกระโจมพำนัก อยู่ต่อหน้าบรรดาพี่น้องของตน

III. เรื่องราวของอิสอัคและยาโคบ

กำเนิดของเอซาวและยาโคบ

¹⁹ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของอิสอัคบุตรของอับราฮัม
²⁰อับราฮัมมีบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคอายุสี่สิบปีเมื่อ
 เขาแต่งงานกับเรเบคาห์ บุตรสาวของเบธูเอล ชาว
 อารัมจากปัตตานอารัม นางเป็นน้องสาวของลาบัน
 ชาวอารัม ²¹อิสอัคอธิษฐานภาวนาต่อพระยาห์เวห์เพื่อ
 ภรรยาของตน เพราะนางเป็นหมั้น พระยาห์เวห์ทรง
 ฟังคำอธิษฐานภาวนาของเขา เรเบคาห์ภรรยาของเขาก็
 ตั้งครรภ์ ²²แต่บุตรแฝดในครรภ์ดิ้นเบียดกัน นางจึง
 พุดว่า “ถ้าจะต้องเป็นดังนี้ ฉันจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม”
 นางจึงไปทูลถามพระยาห์เวห์ ²³และพระยาห์เวห์ตรัส
 ตอบว่า

“ชนสองชาติที่อยู่ในครรภ์ของท่าน

ประชากรสองชาติที่เป็นอริกันจะออกมา
 จากท่าน

ชนชาติหนึ่งจะมีอำนาจมากกว่าอีกชนชาติหนึ่ง
และคนพีจะรับใช้คนน้อง”

²⁴เมื่อถึงกำหนดเวลาตลอด นางมีบุตรแฝดอยู่ในครรภ์ ²⁵คนแรกที่ยังมีชีวิตมีผิวแดง มีขนปกคลุมอยู่ทั้งตัว จึงได้ชื่อว่าเอซาว ²⁶หลังจากนั้น น้องชายของเขา ก็ออกมา มือของเขาจับสันเท้าของเอซาวไว้แน่น จึงได้ชื่อว่ายาโคบ อีสอัคมีอายุหกสิบปีเมื่อบุตรทั้งสองคนเกิดมา ²⁷เด็กทั้งสองคนเติบโตขึ้น เอซาวเป็นนายพรานที่ชำนาญ ใช้ชีวิตอยู่ในท้องทุ่ง ส่วนยาโคบเป็นคนสงบเสงี่ยมชอบอยู่ในกระท่อม ²⁸อีสอัครักเอซาวมากกว่ายาโคบ เพราะชอบกินเนื้อสัตว์ที่เอซาวล่ามาให้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบมากกว่าเอซาว

เอซาวขายสิทธิการเป็นบุตรคนแรกให้ยาโคบ

²⁹วันหนึ่ง ขณะที่ยาโคบกำลังปรุงอาหารอยู่ เอซาวกลับเข้ามาจากท้องทุ่ง เขากำลังหิวจัด ³⁰จึงพูดกับยาโคบว่า “ขอแกงสีแดงนี้กินบ้างซิ ฉันหิวจะตาย

อยู่แล้ว” เพราะเหตุนี้ เขาจึงได้ชื่อว่าเอโดม ³¹ยาโคบ
 ตอบว่า “จงขายสิทธิการเป็นบุตรคนแรกให้ฉันก่อนซิ”
³²เอซาวตอบว่า “เอาไปเลย ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว
 สิทธินั้นจะมีประโยชน์อะไร” ³³ยาโคบพูดว่า “จงสาบาน
 มาก่อนซิ” เอซาวจึงสาบาน แล้วขายสิทธิการเป็น
 บุตรคนแรกของตนแก่ยาโคบ ³⁴ยาโคบจึงให้ขนมปัง
 และแกงถั่วแก่เอซาว เอซาวกิน ต็ม แล้วก็ลุกออกไป
 ไม่สนใจสิทธิการเป็นบุตรคนแรกของตนเลย

อิสอัคที่เมืองเกอร์าร์

26 ¹เกิดความขาดแคลนอาหารขึ้นอีกครั้ง
 หนึ่งในแผ่นดิน ต่างจากครั้งแรกซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของ
 อับราฮัม อิสอัคไปเฝ้าอาบีเมเลค กษัตริย์ชาวฟีลิสเตียที่
 เมืองเกอร์าร์ ²พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่อิสอัค
 ตรัสว่า “อย่าลงไปอียิปต์ จงอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอก
 ท่าน ³จงอยู่ในแผ่นดินนี้ เราจะอยู่กับท่านและอวยพร
 ท่าน เพราะเราจะยกดินแดนทั้งหมดนี้ให้ท่านและ
 ลูกหลานของท่าน เราจะรักษาคำสาบานที่เราให้ไว้แก่

อับราฮัมบิดาของท่าน ⁴เราจะให้ท่านมีลูกหลานมาก
ดุดวงดาวในท้องฟ้า และเราจะมอบดินแดนทั้งหมดนี้
ให้ลูกหลาน ชนทุกชาติบนแผ่นดินจะรับพรเพราะ
ลูกหลานของท่าน ⁵ทั้งนี้เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเรา และ
ปฏิบัติตามคำสั่ง บทบัญญัติ ข้อกำหนด และกฎหมาย
ของเรา” ⁶อิสอัคจึงอยู่ที่เมืองเกอร์าร์

⁷เมื่อชาวเมืองนั้นถามถึงภรรยา เขาก็ตอบว่า
“เธอเป็นน้องสาวของฉัน” เขาไม่กล้าบอกตรงๆ ว่า
“เธอเป็นภรรยาของฉัน” เพราะคิดว่าชาวเมืองนั้น
จะฆ่าตนเพื่อแย่งนางเรเบคาค่าผู้งดงามไป ⁸อิสอัค
อยู่ที่นั่นนานพอสมควร อาบีเมเลคกษัตริย์ชาว
ฟีลิสเตียทอดพระเนตรทางหน้าต่าง เห็นอิสอัค
กำลังหยอกล้อกับนางเรเบคาค่าภรรยาของเขา
⁹กษัตริย์อาบีเมเลคจึงทรงเรียกอิสอัคมาเฝ้า ตรัสว่า
“หญิงคนนั้นเป็นภรรยาของท่านอย่างแน่นอน ทำไม
ท่านว่านางเป็นน้องสาวเล่า” อิสอัคทูลตอบว่า
“ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะต้องถูกฆ่าเพราะนาง”
¹⁰อาบีเมเลคจึงตรัสว่า “ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้

คนของเราคนหนึ่งอาจไปหลับนอนกับภรรยาของท่าน แล้วท่านจะทำให้เรามีความผิด” ¹¹อาบีเมเลคจึงทรงบัญชาประชาชนทุกคนว่า “ผู้ใดรังแกชายผู้นี้หรือภรรยาของเขา จะต้องถูกประหารชีวิต” ¹²อิสอัคหว่านพืชในแผ่นดินนั้น และในปีนั้น เขาเก็บเกี่ยวผลผลิตได้ถึงร้อยเท่า เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเขา ¹³เขาเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นจนมั่งมีมาก ¹⁴เขามีฝูงแกะ ฝูงโค พร้อมทั้งทาสจำนวนมาก ชาวฟีลิสเตียจึงอิจฉาเขา

บ่อน้ำที่อยู่ระหว่างเกอร์าร์และเบเออร์เซบา

¹⁵ชาวฟีลิสเตียถมบ่อน้ำทุกบ่อที่ผู้รับใช้ของอับราฮัมขุดไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ¹⁶แล้วอาบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า “ท่านจงแยกไปจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าเรา” ¹⁷อิสอัคจึงออกจากที่นั่นไปตั้งกระโจมในหุบเขาเกอร์าร์และอยู่ที่นั่น ¹⁸อิสอัคขุดบ่อน้ำที่ชาวฟีลิสเตียถมหลังจากที่อับราฮัมถึงแก่กรรมแล้วขึ้นใหม่ บ่อน้ำเหล่านี้เป็นบ่อที่ผู้รับใช้ของอับราฮัมผู้ขุดไว้ อิสอัคเรียกชื่อบ่อน้ำเหล่านี้

ตามชื่อที่บิดาของตนตั้งไว้

¹⁹เมื่อผู้รับใช้ของอิสอัคชุดบ่อน้ำในหุบเขา ก็พบ
ตาน้ำที่นั่น ²⁰คนเลี้ยงสัตว์ชาวเกอร์ทะเลาะกับคนเลี้ยง
สัตว์ของอิสอัค ต่างพูดว่า “น้ำนี้เป็นของเรา” อิสอัคจึง
ตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า “เอเสก” แปลว่า “การทะเลาะวิวาท”
เพราะคนเหล่านั้นทะเลาะกับเขา ²¹ผู้รับใช้ของอิสอัค
ชุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง ก็เกิดทะเลาะวิวาทกันอีก เขาจึง
ตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า “ลิตนาร์” แปลว่า “การกล่าวหา” ²²แล้ว
เขาย้ายจากที่นั่น ไปชุดอีกบ่อหนึ่ง ครั้งนี้ไม่มีการ
ทะเลาะวิวาทกัน เขาจึงเรียกบ่อน้ำนั้นว่า “เรโหโบท” แปล
ว่า “ที่กว้าง” และพูดว่า “บัดนี้ พระยาห์เวห์ทรงให้เรา
มีที่กว้าง เพื่อเราจะเจริญขึ้นในแผ่นดิน”

²³อิสอัคออกจากที่นั่น ขึ้นไปยังเบเออร์เซบา ²⁴ใน
คืนนั้นพระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่เขา ตรัสว่า

“เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมบิดาของท่าน

อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับท่าน

เราจะอวยพรท่าน และทวีจำนวนลูกหลาน

ของท่าน

เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา”

²⁵อิสอัคจึงสร้างพระแท่นบูชาที่นั่น และขานพระนามพระยาห์เวห์ เขาตั้งกระโจมที่นั่น และผู้รับใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำขึ้นบ่อหนึ่ง

พันธสัญญากับอابیเมเลค

²⁶อابیเมเลคเสด็จจากเกอร์มาพบอิสอัคพร้อมกับอาหุสซัทที่ปรึกษา และฟีโคลผู้บัญชากองทัพ ²⁷อิสอัคถามว่า “เหตุใดท่านจึงมาหาข้าพเจ้า ในเมื่อแต่ก่อนนี้ท่านไม่เป็นมิตรกับข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าให้จากมา” ²⁸คนทั้งสามตอบว่า “บัดนี้ พวกเราเห็นชัดว่าพระยาห์เวห์สถิตกับท่าน เราจึงเสนอว่าให้เราทำสัญญาต่อกัน คือ ระหว่างเรากับท่าน ให้เราทำพันธสัญญากับท่านเถิด ²⁹ว่าท่านจะไม่ทำร้ายเรา ดังที่เราไม่เคยทำร้ายท่าน เราทำแต่ความดีกับท่าน และปล่อยท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ ท่านได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์” ³⁰อิสอัคจึงจัดงานเลี้ยงฉลอง ทุกคนได้กิน ได้ดื่ม

³¹เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ทั้งสองฝ่ายสาบานต่อกัน แล้วอิสอัคจึงส่งคนเหล่านั้นกลับไป ทุกคนจากกัน ด้วยดี ³²ในวันนั้น ผู้รับใช้ของอิสอัคมาเล่าเรื่องบ่อน้ำ ที่พวกตนขุดให้อิสอัคฟังว่า “เราพบน้ำแล้ว” ³³เขาจึงเรียกบ่อนั้นว่าเซบา แปลว่า สาบาน และเมืองนั้นจึงมีชื่อว่าเบเออร์เซบา แปลว่า บ่อน้ำแห่งการสาบาน มาจนถึงทุกวันนี้

ภรรยาชาวฮิตไทต์ของเอซาว

³⁴เมื่อเอซาวอายุสี่สิบปี เขาแต่งงานกับบุตรหญิงของเบเออร์ชาวฮิตไทต์ และกับบาเสมัทบุตรหญิงของเอโลนชาวฮิตไทต์ ³⁵บุตรสะไภ้ทั้งสองคนทำให้อิสอัคและนางเรเบคาห์ทุกข์ใจมาก

ยาโคบหลอกลวงอิสอัคเพื่อรับพร

27 ¹เมื่ออิสอัคชรามาก และตามีตมัวจนมองไม่เห็น เขาเรียกเอซาวบุตรคนโตเข้ามาแล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย” เอซาวถามว่า “อะไรครับพ่อ” ²อิสอัคจึงว่า

“ดูซิ พ่อแก่แล้ว ไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร³ จงเอาอาวุธของลูก คือ แล่งลูกศรและคันธนูออกไปในท้องทุ่ง ล่าสัตว์มาให้พ่อ⁴ และทำอาหารอร่อยๆ ให้พ่อกิน พ่อจะได้อวยพรลูกก่อนที่พ่อจะตาย”

⁵นางเรเบคาห์ได้ยินอิสอัคพูดกับเอซาวบุตรของตน เมื่อเอซาวออกไปล่าสัตว์ในท้องทุ่งให้บิดา⁶ นางเรเบคาห์พูดกับยาโคบบุตรของตนว่า “แม่เพิ่งได้ยินพ่อของลูกพูดกับเอซาวพี่ชายของลูกว่า⁷ ‘จงไปล่าสัตว์มาทำอาหารอร่อยๆ ให้พ่อกิน แล้วพ่อจะอวยพรลูก เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ก่อนที่พ่อจะตาย’⁸ นี่แน่ะลูกเอ๋ย จงฟังแม่ และทำตามแม่บอกเถิด⁹ จงไปที่ฝูงสัตว์ เลือกลูกแพะอ้วนพีมาสองตัว แม่จะทำอาหารอร่อยๆ อย่างที่พ่อชอบ¹⁰ ลูกจะได้เอาไปให้พ่อ แล้วพ่อจะได้อวยพรลูกก่อนที่พ่อจะตาย”

¹¹ยาโคบตอบนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า “แม่ก็รู้ว่าเอซาวพี่ชายของลูกเป็นคนมีขนดก แต่ลูกมีผิวเกลี้ยง¹² ถ้าพ่อคลำตัวลูก พ่อจะรู้ว่า ลูกหลอกลวงพ่อ ลูกจะถูกสาปแช่งแทนที่จะได้รับพร”¹³ มารดาของเขา

ตอบว่า “ให้คำสาปแช่งนั้นตกอยู่กับแม่เถิด ลูกเอ๋ย จงทำตามทีแม่สั่ง รีบไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด” ¹⁴ ยาโคบจึงไปจับลูกแพะนำมาให้มารดา นางเตรียมอาหารอร่อยอย่างทีอิสอัคชอบ ¹⁵ แล้วนางเรเบคาก็เอาเสื้อตัวดีทีสุดของเอซาวบุตรคนโต เป็นเสื้อทีนางเก็บไว้ในบ้านมาให้ยาโคบบุตรคนเล็กสวม ¹⁶ เอาหนังแพะมาคลุมแขนและคอส่วนทีเกลี้ยงของเขา ¹⁷ แล้วจึงส่งอาหารอร่อยกับขนมปังซึ่งนางจัดทำนั้นให้ยาโคบบุตรชายของนาง

¹⁸ เขาจึงเข้าไปหาบิดา พูกว่า “พ่อครับ” อิสอัคพูดว่า “พ่ออยู่ที่นี่ เจ้าเป็นลูกคนไหนของพ่อ” ¹⁹ ยาโคบตอบบิดาว่า “ลูกคือเอซาว บุตรคนโตของพ่อ ลูกทำตามทีพ่อสั่งลูกแล้ว เชิญลุกขึ้นนั่ง กินเนื้อทีลูกล่ามาได้เถิด เพื่อพ่อจะได้ช่วยพรลูก” ²⁰ อิสอัคถามบุตรของตนว่า “ลูกเอ๋ย ทำอย่างไรลูกจึงล่าสัตว์มาได้เร็วเช่นนี้” เขาตอบว่า “พระยาร์ห์เวห์พระเจ้าของพ่อทรงบันดาลให้ลูกล่ามันได้” ²¹ แล้วอิสอัคพูดกับยาโคบว่า “ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้ๆ พ่อเถิด พ่อจะได้คลำดู เพื่อจะได้รู้ว่า ลูกคือ

เอซาวลูกของพ่อจริงหรือไม่” ²²ยาโคบก็เข้าไปใกล้
 อิสอัคผู้บิดา อิสอัคกล่าวตัวเขา พูกว่า “เสียงเป็นเสียง
 ของยาโคบ แต่แขนเป็นแขนของเอซาว” ²³อิสอัค
 จำยาโคบไม่ได้เพราะแขนของเขามีขนดกเหมือนกับ
 แขนของเอซาวพี่ชาย อิสอัคจึงอวยพรเขา ²⁴แต่ถามว่า
 “ลูกคือเอซาว ลูกของพ่อจริงหรือ” เขาตอบว่า “ใช่ครับ”
²⁵อิสอัคจึงพูกว่า “จงนำเนื้อที่ลูกล่าได้มาให้พ่อกิน
 แล้วพ่อจะอวยพรลูก” ยาโคบจึงนำอาหารมาให้ อิสอัค
 ก็กิน ยาโคบรินเหล้าองุ่นให้ อิสอัคก็ดื่ม ²⁶แล้วอิสอัค
 ผู้บิดาพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย จงเข้ามาใกล้และจูบพ่อเถิด”
²⁷เขาจึงเข้าไปใกล้และจูบบิดา พออิสอัคได้กลิ่นเสื้อผ้า
 ของเขา ก็อวยพรเขาว่า

“ดูซิ กลิ่นลูกชายของข้า
 เป็นเหมือนกลิ่นทุ่งนา
 ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงอวยพร
²⁸ขอพระเจ้าประทานน้ำค้างจากฟ้า
 และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน

ทั้งข้าวสาลีและเหล้าองุ่นใหม่แก่ลูกอย่างมาก

²⁹ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้ลูก

ขอให้ประชาชาติทั้งหลายกราบไหว้ลูก

ขอให้ลูกเป็นนายเหนือพี่น้อง

ขอให้บุตรของมารดาของลูกกราบไหว้ลูก

ผู้ใดสาปแช่งลูกให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งด้วย

ผู้ใดอวยพรลูกให้ผู้นั้นได้รับพรด้วย”

³⁰พออิสอัคอวยพรยาโคบจบแล้ว และยาโคบ
เพิ่งออกไปพ้นจากอิสอัคผู้บิดา เอซาวพี่ชายก็กลับจาก
การล่าสัตว์ ³¹เขาเตรียมอาหารอร่อยยกมาให้บิดาแล้ว
พูดว่า “พ่อครับ เชิญลุกขึ้นนั่งเถิด จะได้กินอาหารที่ลูก
ของพ่อล่ามาได้ แล้วจะได้อวยพรลูก” ³²อิสอัคผู้บิดา
ถามเขาว่า “เจ้าเป็นใครกัน” เขาตอบว่า “ลูกคือเอซาว
ลูกคนโตของพ่อ” ³³อิสอัคตัวสั่นอย่างรุนแรง ถามว่า
“แล้วใครเล่าที่ได้ล่าสัตว์นำมาให้พ่อ พ่อเพิ่งกินเสร็จไป
ก่อนที่ลูกจะมาถึง พ่ออวยพรเขาแล้ว พรนั้นจะเป็นของ
เขาตลอดไป” ³⁴เมื่อเอซาวได้ยินบิดาพูดเช่นนี้ ก็ร้องให้

เสียงดังอย่างขมขื่น พูกว่า “พ่อครับ โปรตอวยพรลูก ด้วยเถิด”³⁵ แต่อิสอัคตอบว่า “น้องของลูกมาหลอกลวง พ่อรับพรของลูกไปแล้ว”³⁶ เอซาวพูกว่า “เขาชื่อยาโคบ นั้นถูกต้องแล้ว เขาหลอกลวงลูกสองครั้งแล้ว เขาแย่งเอาสิทธิบุตรคนแรกของลูกไป และบัดนี้เขายังมารับพรของลูกไปด้วย” เอซาวยังพูดอีกว่า “พ่อไม่ได้เก็บพรไว้ให้ลูกบ้างหรือ”³⁷ อิสอัคตอบเอซาวว่า “พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือลูกแล้ว และให้พี่น้องทุกคนเป็นผู้รับใช้ของเขา พ่อจัดให้เขามีข้าวสาลีและเหล้าองุ่นมาก ลูกเอ๋ย พ่อจะหาสิ่งใดให้ลูกได้อีก”³⁸ เอซาวพูดกับบิดาว่า “พ่อครับ พ่อมีพรเดียวเท่านั้นหรือ โปรตอวยพรลูกด้วยเถิด” อิสอัคนิ่งเงียบอยู่ เอซาวก็ร้องให้เสียงดัง³⁹ อิสอัคผู้บิดาจึงตอบว่า

“ที่อาศัยของลูกจะอยู่ห่างจากความอุดมสมบูรณ์
ของแผ่นดิน

และห่างจากน้ำค้างจากฟ้าเบื้องบน

⁴⁰ลูกจะใช้ดาบเพื่อดำรงชีพ

ลูกจะรับใช้น้องชายของคุณ
แต่เมื่อลูกทนมั้ไหว ลูกจะหักแอกของเขา
ออกจากคอกของคุณ”

⁴¹เอซาวอาฆาตยาโคบเพราะพรที่บิดาให้แก่
ยาโคบ เอซาวคิดในใจว่า “ใกล้จะถึงเวลาไว้ทุกข์ให้พ่อ
แล้ว เมื่อพ้นเวลานั้นฉันจะฆ่ายาโคบน้องชาย” ⁴²เมื่อ
นางเรบาคาห์รู้ถึงแผนการของเอซาวบุตรคนโต จึงให้
คนไปเรียกยาโคบบุตรคนเล็กมา และบอกว่า “พึงเถิด
เอซาวพี่ชายของคุณวางแผนจะแก้แค้นและฆ่าลูก ⁴³บัดนี้
ลูกเอ๋ย จงทำตามทีแม่บอกเถิด จงหนีไปอยู่กับลาบัน
พี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน ⁴⁴จงพักอยู่กับเขาสักระยะ
หนึ่งจนกว่าความโกรธของพี่ชายของคุณจะคลายลง
⁴⁵เมื่อพี่ชายของคุณหายโกรธ ลืมเรื่องทีลูกทำกับเขา
แล้ว แม่จะส่งคนไปตามลูกกลับมา แม่ไม่ต้องการ
สูญเสียลูกทั้งสองคนไปในวันเดียวกัน”

อิสอัคส่งยาโคบไปอยู่กับลาบัน

⁴⁶นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า “ดิฉันเบื่อหน่ายหญิงชาวฮิตไทต์เต็มทีแล้ว ถ้ายาโคบจะแต่งงานกับหญิงพี่น้องบ้านชาวฮิตไทต์ด้วย ดิฉันคงจะตายแน่ๆ”

28 ¹อิสอัคเรียกยาโคบมาพบและอวยพรเขา สั่งว่า “ลูกอย่าแต่งงานกับหญิงชาวคานาอันเลย ²จงไปยังแคว้นปัตตานอาร์มเถิด ไปที่บ้านเบธูเอลบิดาของแม่ของลูก จงแต่งงานกับหญิงที่นั่นซึ่งเป็นลูกสาวคนใดคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของลูก ³ขอพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพทรงอวยพรลูก ขอพระองค์โปรดให้ลูกมีลูกหลานมากมายทวีจำนวนมากขึ้นเป็นชนหลายชาติ ⁴ขอพระองค์ประทานพรของอับราฮัมแก่ลูกและแก่ลูกหลานที่มาภายหลัง เพื่อว่าสักวันหนึ่ง ลูกจะได้ครอบครองแผ่นดินซึ่งเวลานี้ลูกอาศัยอยู่อย่างคนแปลกถิ่น เป็นแผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้อับราฮัม” ⁵แล้วอิสอัคส่งยาโคบไปยังแคว้นปัตตานอาร์ม ไปพบลาบันบุตรของเบธูเอลชาวอาร์ม ซึ่งเป็นพี่ชายของนางเรเบคาห์มารดาของยาโคบและเอซาว

เอซาวได้ภรรยาอีกคนหนึ่ง

⁶เอซาวเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังแคว้นปัตตานอาร์มเพื่อแต่งงานกับหญิงที่นั่น เอซาวรู้ตัวว่า เมื่ออิสอัคอวยพรยาโคบ ได้ส่งยาโคบไม่ให้แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน ⁷เขาเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดามารดาและเดินทางไปยังแคว้นปัตตานอาร์ม ⁸เอซาวจึงเข้าใจว่า อิสอัคบิดาของตนไม่ชอบหญิงชาวคานาอัน ⁹เพราะฉะนั้น แม้จะมีภรรยาแล้วสองคน เขาก็ไปหาอิชมาเอลบุตรของอับราฮัม และแต่งงานกับบุตรหญิงของอิชมาเอลชื่อ มาหะลัท ซึ่งเป็นน้องสาวของเนบายอัท

ความฝันของยาโคบ

¹⁰ยาโคบออกจากเบเออร์เซบา เดินทางมุ่งหน้าไปฮาราน ¹¹เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง ก็หยุดพักแรมที่นั่น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินก้อนหนึ่งมาหนุนศีรษะ แล้วนอนที่นั่น ¹²เขาฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอดจากพื้นดินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และทูตสวรรค์ของ

พระเจ้าเดินขึ้นลงบนบันไดนั้น ¹³ พระยาร์เวห์ทรงยืนอยู่ข้างเขา ตรัสว่า “เราคือพระยาร์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของท่าน พระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่ท่านนอนอยู่นี้เราจะให้ท่านและลูกหลานของท่าน ¹⁴ ลูกหลานของท่านจะมีจำนวนมากเหมือนฝูงงบนบนแผ่นดิน ท่านจะแผ่ขยายออกไปทางทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ทิศเหนือ และทิศใต้ บรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้นทั่วแผ่นดินจะได้รับพรเพราะท่านและเพราะลูกหลานของท่าน ¹⁵ เราอยู่กับท่าน เราจะพิทักษ์รักษาท่านทุกแห่งที่ท่านไปและจะนำท่านกลับมายังแผ่นดินนี้ เราจะไม่ทอดทิ้งท่าน จนกว่าเราจะได้ทำตามที่เราสัญญาไว้กับท่าน” ¹⁶ ยาโคบตื่นขึ้น แล้วพูดว่า “พระยาร์เวห์ประทับอยู่ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้” ¹⁷ เขากลัวมาก พูดว่า “สถานที่แห่งนี้น่าเกรงขาม จะต้องเป็นที่ประทับของพระเจ้าและเป็นประตูสวรรค์แน่ทีเดียว” ¹⁸ ยาโคบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เอาก้อนหินที่ใช้หนุนศีรษะมาตั้งเป็นเสาศักดิ์สิทธิ์ แล้วเทน้ำมันบนยอดเสานั้นเพื่อถวายแด่พระเจ้า ¹⁹ เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล ก่อนหน้านั้นเมืองนั้นชื่อลูซ

²⁰แล้วยาโคบกล่าวปฏิกิริยาว่า “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่กับข้าพเจ้า และทรงพิทักษ์รักษาข้าพเจ้าในการเดินทางครั้งนี้ ประทานอาหารให้กิน และเสื้อผ้าให้สวมใส่ ²¹จนข้าพเจ้ากลับถึงบ้านของบิดาอย่างปลอดภัย พระยาห์เวห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ²²หिनก่อนนี้ซึ่งข้าพเจ้าตั้งเป็นเสาศักดิ์สิทธิ์ จะเป็นที่พักของพระเจ้า ทุกสิ่งทีพระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะถวายหนึ่งในสิบแด่พระองค์

ยาโคบไปถึงบ้านของลาบัน

29 ¹ยาโคบเดินทางต่อไปจนถึงดินแดนของชาวตะวันออก ²เขาเห็นบ่อน้ำกลางท้องทุ่ง มีแพะแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อน้ำ เป็นบ่อน้ำที่เขามาตักน้ำให้แพะแกะกิน หินที่ปิดปากบ่อนั้นใหญ่ ³เมื่อแพะแกะทุกฝูงมาพร้อมกันแล้ว ผู้เลี้ยงจะกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำให้แพะแกะกิน แล้วกลิ้งหินปิดปากบ่อน้ำไว้ดังเดิม ⁴ยาโคบถามผู้เลี้ยงแกะว่า “พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน” คนเหล่านั้นตอบว่า “เรามาจากเมืองฮาราน” ⁵ยาโคบ

ถามว่า “ท่านรู้จักلابันบุตรของนาโฮร์หรือไม่” เขาตอบว่า “รู้จัก” ⁶ยาโคบถามอีกว่า “لابันสบายดีหรือไม่” เขาตอบว่า “สบายดี ราเคลบุตรสาวของเขา กำลังต้อนรับแพะแกะมาโน่นไง” ⁷ยาโคบจึงพูดว่า “ขณะนี้ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาต้อนรับแพะแกะมารวมกัน จงตักน้ำให้แพะแกะแล้วพามันกลับไปกินหญ้าเถิด” ⁸ผู้เลี้ยงตอบว่า “เราทำไม่ได้ จนกว่าแพะแกะทุกฝูงจะมาพร้อมกัน แล้วมีผู้กลิ้งหินออกจากปากบ่อ เราจึงจะตักน้ำให้แพะแกะได้”

⁹ขณะที่ยาโคบพูดกับเขา ราเคลก็ต้อนรับแพะแกะของบิดามาถึง นางเป็นผู้เลี้ยงแกะ ¹⁰เมื่อยาโคบเห็นนางราเคลบุตรหญิงของلابันลูกของตน กำลังต้อนรับแพะแกะของلابันมา เขาก็เดินไปที่บ่อ กลิ้งหินออกจากปากบ่อ แล้วตักน้ำให้แพะแกะของلابันลูกของตน ¹¹ยาโคบจูบนางราเคลและร้องให้เสียงดัง ¹²ยาโคบบอกนางราเคลว่า เขาเป็นญาติของบิดาของนาง เป็นบุตรของนางเรเบคาห์ นางจึงวิ่งไปบอกบิดา ¹³เมื่อلابันได้ยินข่าวยาโคบบุตรของน้องสาว เขาก็วิ่งออก

ไปต้อนรับ สวมกอด จับยาโคบ แล้วพามาที่บ้าน ยาโคบเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ลาบันฟัง ¹⁴ลาบัน จึงพูดกับยาโคบว่า “เจ้าเป็นหลานของลุงจริงๆ” ยาโคบพักอยู่กับลาบันหนึ่งเดือน

ภรรยาสองคนของยาโคบ

¹⁵ลาบันพูดกับยาโคบว่า “เราเป็นญาติกัน แต่ หลานไม่ควรทำงานให้ลุงเปล่าๆ บอกมาเถิดว่า หลาน ต้องการค่าจ้างเท่าไร” ¹⁶ลาบันมีบุตรหญิงสองคน คนพี่ ชื่อเลอาห์ และคนน้องชื่อราเคล ¹⁷เลอาห์มีนัยน์ตา เศร้าซึม ราเคลรูปร่างดีและไบหน้างดงาม ¹⁸ยาโคบรัก ราเคล เขาจึงบอกลาบันว่า “ผมจะทำงานให้ลุงเจ็ดปี เพื่อแต่งงานกับราเคล ลูกสาวคนเล็กของลุง” ¹⁹ลาบัน ตอบว่า “ยกให้หลานก็ดีกว่ายกให้ชายอื่น หลานจงอยู่กับลุงเถิด”

²⁰ยาโคบทำงานอยู่เจ็ดปีเพื่อจะแต่งงานกับนาง ราเคล เขารู้สึกว่าวันเวลาผ่านไปเหมือนไม่กี่ปวัน เพราะ เขารักนางมาก ²¹ยาโคบบอกลาบันว่า “ครบกำหนด

เวลาเจ็ดปีแล้ว ลุงโปรดยกลูกสาวให้แต่งงานกับหลาน
 ถิด”²² ลาบับจึงเชิญผู้คนในบริเวณนั้นมาพร้อมกันและ
 จัดงานเลี้ยง²³ ครั้นถึงเวลาค่ำ เขาพานางเลอาห์บุตร
 หญิงมามอบให้ยาโคบ และยาโคบก็ได้หลับนอนกับนาง
²⁴ ลาบับให้ศิลาปาร์ทาสหญิงของตนเป็นผู้รับใช้เลอาห์
 บุตรสาว²⁵ พอรุ่งเช้า ยาโคบก็รู้ว่าเป็นนางเลอาห์ เขา
 จึงไปต่อว่าลาบับว่า “ทำไมลุงทำกับหลานเช่นนี้ หลาน
 ทำงานเพื่อแต่งงานกับราเคลมีใช่หรือ ทำไมลุงจึงโกง
 หลานเช่นนี้”²⁶ ลาบับตอบว่า “ที่นี่ไม่มีธรรมเนียมที่
 นื่องจะแต่งงานก่อนที่²⁷ ขอให้พันพีธีแต่งงานสัปดาห์นี้
 ไปก่อน แล้วลุงจะยกราเคลให้ ถ้าหลานจะทำงานให้ลุง
 อีกเจ็ดปี”²⁸ ยาโคบก็ตกลง เมื่อสัปดาห์แห่งพีธีแต่งงาน
 ผ่านไปแล้ว ลาบับก็ยกนางราเคลบุตรสาวให้เป็นภรรยา
 ของยาโคบ²⁹ ลาบับให้บิลฮาร์ทาสหญิงของตนเป็น
 ผู้รับใช้ราเคลบุตรหญิง³⁰ ยาโคบจึงได้แต่งงานกับนาง
 ราเคล เขารักราเคลมากกว่าเลอาห์ และทำงานให้
 ลาบับต่อไปอีกเจ็ดปี

บุตรของยาโคบ

³¹พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่ายาโคบไม่ได้รักนางเลอาห์ พระองค์จึงโปรดให้นางมีบุตร ส่วนนางราเคลยังคงไม่มีบุตร ³²นางเลอาห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางตั้งชื่อว่ารูเบน เพราะนางคิดว่า “พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรความทุกข์ของฉัน บัดนี้ สามีจะรักดิฉันแน่นอน” ³³นางตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายพูดว่า “พระยาห์เวห์ทรงได้ยินว่าสามีไม่ได้รักดิฉัน พระองค์จึงประทานบุตรคนนี้ให้ด้วย” นางจึงตั้งชื่อบุตรว่า สิเมโอน ³⁴นางตั้งครรภ์อีก คลอดบุตรชาย และพูดว่า “ครั้งนี้ สามีจะต้องผูกพันกับดิฉันอย่างแน่นแฟ้น เพราะดิฉันคลอดบุตรชายให้เขาถึงสามคนแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรว่า เลวี ³⁵นางตั้งครรภ์อีก คลอดบุตรชาย และพูดว่า “ครั้งนี้ ดิฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์” แล้วตั้งชื่อบุตรว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็ไม่มีบุตรอีก

30 ¹เมื่อนางราเคลเห็นว่าไม่มีบุตรให้ยาโคบ ก็อิจฉานิสาว และบอกยาโคบว่า “ให้ดิฉันมีลูกบ้างเถิด มิฉะนั้นดิฉันจะตาย” ²ยาโคบรู้สึกโกรธนางราเคล พูดว่า

“ฉันไม่ใช่พระเจ้านี่ พระองค์ต่างหากทำให้เธอไม่มีลูก”
³นางจึงพูดว่า “บิลฮาร์ทาสหญิงของดิฉันอยู่ที่นี้ จง
 กลับนอนกับนางเถิด นางจะได้มีลูกให้ดิฉัน นางจะ
 ทำให้ดิฉันมีลูกด้วย” ⁴แล้วนางยกบิลฮาร์ทาสหญิงให้
 กลับนอนกับสามี ยาโคบกลับนอนกับนาง ⁵บิลฮาร์ทาก็
 ตั้งครรภ์ คลอดบุตรให้ยาโคบ ⁶นางราเคลพูดว่า “พระเจ้า
 ทรงให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันแล้ว พระองค์ทรงฟังคำ
 อธิษฐานและประทานบุตรแก่ดิฉัน” นางจึงตั้งชื่อบุตร
 ว่าดาน ⁷บิลฮาร์ทาสหญิงของนางราเคลตั้งครรภ์อีก
 และคลอดบุตรคนที่สองให้ยาโคบ ⁸นางราเคลพูดว่า
 “ดิฉันได้ต่อสู้อย่างหนักกับพี่สาว และก็ได้ชัยชนะ”
 นางจึงตั้งชื่อบุตรว่านัฟทาลี

⁹เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนไม่ตั้งครรภ์อีก ก็ยก
 ศิลปาร์ทาสหญิงให้กลับนอนกับยาโคบ ¹⁰ศิลปาร์
 ทาสหญิงของนางเลอาห์คลอดบุตรให้ยาโคบ ¹¹นาง
 เลอาห์พูดว่า “ดิฉันโชคดีแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรว่ากาด
¹²ศิลปาร์ทาสหญิงของนางเลอาห์คลอดบุตรคนที่สอง
 ให้ยาโคบ ¹³นางเลอาห์พูดว่า “ดิฉันมีความสุขเหลือเกิน

หญิงทั้งหลายจะเรียกดิฉันว่ามีความสุข” นางจึงตั้งชื่อบุตรว่าอาเซอร์

¹⁴วันหนึ่ง ในฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปในทุ่งนาพบมะเขือดูดาอิม ก็เก็บมาให้นางเลอาห์ผู้เป็นมารดา นางราเคลพูดกับนางเลอาห์ว่า “ขอมะเขือดูดาอิมของลูกชายของพี่ให้ฉันบ้างเถิด”

¹⁵นางเลอาห์ตอบว่า “น้องแย่งสามีของพี่ไปแล้ว ยังไม่พออีกหรือ ยังจะมาแย่งมะเขือดูดาอิมจากลูกของพี่อีก” นางราเคลจึงว่า “ถ้าพี่ให้มะเขือดูดาอิม ฉันจะให้เขาหลับนอนกับพี่ในคืนนี้” ¹⁶ตกเย็นเมื่อยาโคบกลับจากทุ่งนา นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับ พูดว่า “คืนนี้ คุณต้องมาอยู่กับดิฉัน เพราะดิฉันได้ให้มะเขือดูดาอิมของลูกเป็นราคาซื้อคุณมาแล้ว” ยาโคบก็หลับนอนกับนางเลอาห์ในคืนนั้น ¹⁷พระเจ้าทรงฟังนางเลอาห์ นางตั้งครรภ์ และคลอดบุตรคนที่ห้าให้ยาโคบ ¹⁸นางเลอาห์พูดว่า “พระเจ้าประทานบำเหน็จรางวัลแก่ดิฉันเพราะดิฉันยกทาสหญิงให้สามี” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าอิสสาการ์ ¹⁹นางเลอาห์ตั้งครรภ์อีก และ

คลอดบุตรคนที่หกให้ยาโคบ²⁰พูดว่า “พระเจ้าประทานของขวัญที่ประเสริฐให้ดิฉัน บัดนี้ สามีจะให้เกียรติแก่ดิฉัน เพราะดิฉันได้คลอดบุตรหกคนให้เขา” ดังนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรว่าเศบูลุน²¹ต่อมา นางคลอดบุตรหญิงและตั้งชื่อว่าดีนาร์ห์

²²พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเคล ทรงฟังนางและบันดาลให้นางมีบุตร²³นางตั้งครรรห์และคลอดบุตรพูดว่า “พระเจ้าทรงให้ดิฉันพ้นจากความอับอาย”²⁴นางตั้งชื่อบุตรว่าโยเซฟ พูดว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงเพิ่มบุตรให้ดิฉันอีกคนหนึ่งเถิด”

ยาโคบรำรวย

²⁵เมื่อนางราเคลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบพูดกับลาบันว่า “ปล่อยหลานไปเถิด ขอให้หลานกลับบ้านไปยังแผ่นดินของหลาน²⁶หลานทำงานรับใช้ลุงเพื่อได้ภรรยา ขอลุงปล่อยให้ภรรยาและบุตรไปกับหลานเถิด ลุงรู้ดีว่าหลานทำงานให้ลุงเต็มที่แล้ว”²⁷ลาบันตอบเขาว่า “ถ้าลุงทำให้หลานพอใจ ลุงรู้จากการเสียดายว่า

พระยาห์เวห์ทรงอวยพรลงเพราะเห็นแก่หลาน”²⁸ แล้ว
เขาเสริมว่า “หลานอยากได้ค่าจ้างอะไร จงบอกมาเถิด
ลงจะให้”²⁹ ยาโคบตอบว่า “ลงรู้ดีว่าหลานทำงานให้ลง
อย่างไร และฝูงสัตว์ของลงอยู่กับหลานเป็นอย่างไร
³⁰ ก่อนหลานมาอยู่ ลงมีฝูงสัตว์เพียงเล็กน้อย แต่บัดนี้
ฝูงสัตว์ได้ทวีจำนวนมหาศาล พระยาห์เวห์ทรงอวยพร
ลง เพราะเห็นแก่หลาน เมื่อไรหลานจะได้ทำงานเพื่อ
ครอบครัวของหลานเองบ้าง”³¹ ลาบับถามว่า “ลงต้องให้
อะไรแก่หลาน” ยาโคบตอบว่า “ลงไม่ต้องให้อะไรทั้งสิ้น
หลานจะเลี้ยงดูฝูงสัตว์ของลงต่อไป ถ้าลงตกลงตามนี้
³² วันนี้หลานจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ทั้งหมด จะคัด
แกะสีดำทุกตัวและคัตแพะที่มีจุดหรือต่างแยกไว้ สัตว์
เหล่านี้จะเป็นค่าจ้างของหลาน”³³ ในภายหน้าลงจะเห็น
ได้ง่าย ถ้าหลานไม่ซื่อสัตย์ต่อลง เมื่อลงมาตรวจค่าจ้าง
ของหลาน เห็นว่าแพะตัวใดไม่ต่างหรือไม่มีจุด หรือ
แกะตัวไหนไม่ดำ ลงก็จะได้รู้ว่าหลานเอาของลงมา”
³⁴ ลาบับตอบว่า “ดีแล้ว ตกลงตามที่หลานพูดเถิด”
³⁵ วันนั้น ลาบับคัตแพะตัวผู้ที่มีลายหรือจุด และแพะ

ตัวเมียทั้งหมดที่ต่างหรือมีจุด หรือมีต่างขาวตามตัว
 ทั้งยังต้อนแกะดำทั้งหมดให้ลูกชายของตนคุมฝูง
³⁶ต้อนไปให้ห่างจากยาโคบเป็นระยะทางเดินสามวัน
 ส่วนยาโคบยังคงเลี้ยงดูฝูงสัตว์ของลาบับต่อไป

³⁷ยาโคบตัดกิ่งไม้สดจากต้นปอปล่า ต้นอัลมอนต์
 ต้นเพลน ลอกเปลือกออกให้เป็นลายขาว ทำให้เห็น
 ส่วนสีขาวของกิ่งนั้น ³⁸แล้ววางกิ่งไม้เหล่านี้ไว้ที่รางน้ำ
 ต่อหน้าฝูงสัตว์ที่มาดื่มน้ำ เพราะสัตว์จะผสมพันธุ์กัน
 เมื่อมาดื่มน้ำ ³⁹แพะผสมพันธุ์กันข้างหน้ากิ่งไม้เหล่านั้น
 ก็ออกลูกตัวลาย ต่าง และเป็นจุด ⁴⁰ยาโคบแยกแกะ
 ออกให้มองฝูงแพะตัวลายและตัวดำของลาบับ ดังนั้น
 เขาก็มีฝูงสัตว์ของตนเองแยกจากฝูงของลาบับ ⁴¹เมื่อ
 สัตว์ตัวที่แข็งแรงผสมพันธุ์ ยาโคบก็วางกิ่งไม้ไว้
 ข้างหน้ารางน้ำของสัตว์ เพื่อมันจะได้ผสมพันธุ์กัน
 ข้างหน้ากิ่งไม้ ⁴²เขาไม่วางกิ่งไม้ไว้ข้างหน้าสัตว์ที่
 อ่อนแอ ดังนั้น สัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบับ
 และตัวที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ ⁴³ยาโคบจึงร่ำรวยมาก
 มีฝูงสัตว์จำนวนมาก มีทาสชายหญิง อูฐและลา

ยาโคบหลบหนี

31 ¹ยาโคบได้ยินบุตรของลาบันพูดว่า “ยาโคบได้เอาทุกอย่างของพ่อเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สินสมบัติเหล่านี้มาจากพ่อของเรา” ²ยาโคบสังเกตว่าท่าทีของลาบันเปลี่ยนไปจากแต่ก่อน ³พระยาร์เวห์ตรัสกับยาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษ ไปยังถิ่นกำเนิดของท่าน เราจะอยู่กับท่าน” ⁴ยาโคบจึงใช้คนไปเรียกนางราเคลและเลอาห์มาพบในท้องทุ่งที่เขาเลี้ยงสัตว์ ⁵แล้วบอกภรรยาทั้งสองคนว่า “ฉันสังเกตเห็นบิดาของเธอมีท่าทีต่อฉันเปลี่ยนไปจากแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาฉันสถิตกับฉัน ⁶เธอทั้งสองคนรู้ว่าฉันทำงานให้พ่อของเธอจนสุดกำลัง ⁷แต่พ่อของเธอยังโกงฉัน เขาเปลี่ยนค่าจ้างของฉันสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงอนุญาตให้เขาทำร้ายฉัน” ⁸เมื่อเขาพูดว่า “สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของหลาน” สัตว์ทั้งฝูงก็ตกหลุมมีจุด เมื่อเขาว่า “สัตว์ลายจะเป็นค่าจ้างของหลาน” สัตว์ทั้งฝูงก็ตกหลุมมีลาย ⁹พระเจ้าทรงเอาฝูงสัตว์ของพ่อของเธอมาให้ฉัน ¹⁰เมื่อถึงฤดูสัตว์ผสมพันธุ์

ฉันฝันเห็นแพะตัวผู้ที่กำลังจะผสมพันธุ์ต่างมีลายหรือมีจุดหรือต่าง ¹¹ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกฉันในฝันว่า “ยาโคบ” ฉันตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ¹²ทูตสวรรค์กล่าวว่า “จงเงยหน้าขึ้นและมองดูแพะตัวผู้ที่กำลังผสมพันธุ์นั้นมีลาย มีจุดหรือต่าง เพราะเราได้เห็นทุกอย่างที่ลาบันทำกับท่าน ¹³เราคือพระเจ้าซึ่งสำแดงพระองค์แก่ท่านที่เบธเอล ที่นั่นท่านได้เทน้ำมันเจิมเสอาหินเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาแก่เรา และกล่าวปฏิญาณไว้ บัดนี้ จงลุกขึ้น ออกจากแผ่นดินนี้ กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน”

¹⁴นางราเคลและเลอาห์ตอบว่า “พ่อของเราไม่เหลื่อมรดกอะไรไว้ให้เราอีก ¹⁵พ่อทำกับเราเหมือนเราเป็นคนต่างถิ่น พ่อขายเรา และใช้เงินที่ได้มาจากเราหมดแล้วด้วย ¹⁶ทรัพย์สินทั้งหมดที่พระเจ้าทรงนำไปจากพ่อของเรา จะตกเป็นของเราและของลูกจงทำตามที่เราที่พระเจ้าตรัสกับท่านเถิด”

¹⁷ยาโคบจัดให้บุตรและภรรยาขึ้นหลังอูฐ ¹⁸ต้อนฝูงสัตว์ทั้งหมด พร้อมกับทรัพย์สินที่ได้มาที่ปัตตานอาร์ม กลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดิน

คานาอัน¹⁹ ส่วนلابันนั้นออกไปตัดขนแกะ นางราเคล
ขโมยรูปเคารพของบิดาไปด้วย²⁰ ยาโคบได้ลวงلابัน
ชาวอาร์มโดยไม่บอกให้รู้ว่าเขาจะหลบหนีไป²¹ เขา
จากไปพร้อมกับทุกสิ่งที่เป็นของเขา ออกเดินทาง
ข้ามแม่น้ำ มุ่งหน้าไปทางภูเขากิเลอาด

لابันติดตามยาโคบ

²²สามวันต่อมา ลาบันรู้ว่ายาโคบหลบหนีไปแล้ว
²³เขาจึงพญาตีพี่น้องติดตามยาโคบเป็นเวลาเจ็ดวัน
จนกระทั่งมาทันที่ภูเขากิเลอาด²⁴ คือนั้นพระเจ้า
ทรงสำแดงพระองค์แก่لابันชาวอาร์มในฝัน ตรัสว่า
“อย่าพุดรุนแรงกับยาโคบ”²⁵ ลาบันติดตามไปทันยาโคบ
ณ ที่ซึ่งยาโคบตั้งกระโจมอยู่บนเนินเขา ลาบันก็ตั้ง
กระโจมอยู่บนภูเขากิเลอาด

²⁶لابันพุดกับยาโคบว่า “ทำไมหลานจึง
หลอกลวงลุง พาลูกสาวของลุงหลบหนีมาเหมือนกับ
ว่าลูกของลุงเป็นเชลยสงคราม²⁷ ทำไมหลานจึงหลอกลวง
ลุง หลบหนีมาโดยไม่บอกกล่าว ไม่เช่นนั้นลุง

จะจัดเลี้ยงส่งให้มีการร้องเพลง เล่นรำมะนาและพินด้วยความยินดี²⁸ หลานไม่ยอมแม้แต่จะให้ลูกจวบอ้าลา ลูกสาวและหลานๆ หลานทำอะไรโง่เหลือเกิน²⁹ ลูกมีอำนาจพอที่จะทำร้ายหลาน แต่เมื่อคืนนี้พระเจ้าของบิดาของหลานทรงห้ามลูกว่า ‘อย่าพุดรุนแรงกับยาโคบ’³⁰ ลูกรู้ว่าหลานจากมาเพราะรู้สึกว่าจะหายากกลับบ้าน บิดาของหลาน แต่ทำไมหลานจึงต้องขโมยรูปเคารพของลูกมาด้วย”

³¹ยาโคบตอบว่า “หลานกลัวลูกจะแย่งลูกสาวของลูกกลับไป³² แต่ถ้าลูกพบรูปเคารพนั้นอยู่กับผู้ใด ผู้นั้นจะต้องตายแน่นอน เชิญลูกค้นหาดูเองต่อหน้าญาติพี่น้อง ถ้าลูกพบสิ่งใดที่เป็นของลูก ก็จงนำไปเถิด” ยาโคบไม่รู้ว่านางราเคลเป็นผู้ขโมยรูปเคารพ³³ ลาบันเข้าไปดูในกระโถมของยาโคบ แล้วเข้าไปค้นกระโถมของนางเลอาห์ กระโถมของทาสหญิงทั้งสองคน แต่ก็หารูปเคารพไม่พบ เขาออกจากกระโถมของนางเลอาห์เข้าไปในกระโถมของนางราเคล³⁴ นางราเคลนำรูปเคารพซ่อนไว้ใต้กุ่มอฐแล้วนั่งทับไว้ ลาบันค้นดู

ทั่วกระโจม แต่ไม่พบ ³⁵นางราเคลบอกบิดาว่า “คุณพ่ออย่าโกรธเคืองลูกเลย ที่ลูกมิได้ลุกขึ้นต้อนรับคุณพ่อเนื่องจากลูกมีประจำเดือน” ลาบั่นก็ค้นหา แต่ไม่พบรูปเคารพ

³⁶ยาโคบรู้สึกโกรธจึงต่อว่าลาบั่นพูดว่า “หลานได้ล่วงเกินหรือทำผิดสิ่งใดต่อลุง ลุงจึงไล่ติดตามหลานเช่นนี้ ³⁷ลุงค้นดูข้าวของทั้งหมดของหลานแล้ว มีสิ่งใดที่เป็นของลุง จงนำออกมาที่นี่ต่อหน้าญาติพี่น้องของหลานและของลุงซิ เขาจะได้ตัดสินว่าใครถูกใครผิด ³⁸หลานอยู่กับลุงมาสี่ปีแล้ว แพะแกะของลุงไม่เคยแท้งลูก หลานไม่เคยกินลูกแกะตัวผู้จากฝูงสัตว์ของลุงเลย ³⁹เมื่อสัตว์ป่าฆ่าแกะ หลานไม่เคยนำซากมาให้ลุงดู แต่ชดใช้ค่าเสียหายจากฝูงสัตว์ของหลานเอง ลุงเรียกร้องค่าชดใช้จากหลาน ไม่เพียงสำหรับสัตว์ที่ถูกขโมยเวลากลางวันเท่านั้น แต่สำหรับสัตว์ที่ถูกขโมยเวลากลางคืนด้วย ⁴⁰ตอนกลางวันหลานถูกแดดแผดเผา ตอนกลางคืนหลานต้องทนความหนาวและต้องอดหลับอดนอน ⁴¹เป็นเช่นนี้มาตลอดสี่ปีที่หลานอยู่

กับลุง หลานทำงานรับใช้ลุงเป็นเวลาสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรหญิงสองคนของลุง และทำงานอีกหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของลุง ถึงกระนั้น ลุงก็ยังเปลี่ยนค่าจ้างของหลานถึงสิบครั้ง ⁴²ถ้าพระเจ้าของบิดาของหลาน พระเจ้าของอับราฮัม พระผู้ทรงนำเกรงขามของอิสอัคไม่สถิตกับหลานแล้ว ลุงคงส่งหลานกลับไปมือเปล่าเป็นแน่ แต่พระเจ้าทรงเห็นความยากลำบาก และงานที่หลานทำด้วยความเหน็ดเหนื่อย เมื่อคืนนี้ พระองค์จึงทรงตัดสินให้เรา”

ยาโคบและลาบันทำพันธสัญญา

⁴³ลาบันตอบยาโคบว่า “ผู้หญิงและเด็ก ๆ เหล่านี้เป็นลูกสาวและเป็นหลานของลุง ฝูงสัตว์ก็เป็นของลุง ทุกสิ่งที่หลานเห็นก็เป็นของลุงด้วย วันนี้ลุงทำอะไรให้ลูกสาวของลุง และลูก ๆ ที่ลูกสาวของลุงให้กำเนิดมา เช่นนี้ ⁴⁴ลุงกับหลานจงมาทำพันธสัญญากันเถิด และให้มีพยานระหว่างลุงกับหลาน”

⁴⁵ยาโคบจึงนำหินก้อนหนึ่งตั้งเป็นเสาศักดิ์สิทธิ์

⁴⁶แล้วพูดกับญาติพี่น้องว่า “จงไปเก็บก้อนหินมา” คนเหล่านั้นชนก้อนหินมากองไว้ แล้วกินอาหารข้างกองหินนั้น ⁴⁷ลาบับเรียกที่นั่นว่าเยการ์สดูธา ส่วนยาโคบเรียกว่ากาลเอต ⁴⁸ลาบับพูดว่า “หินกองนี้จะเป็นพยานระหว่างลุงกับหลานในวันนี้” เพราะฉะนั้น ที่นั่นจึงได้ชื่อว่ากาลเอต ⁴⁹และมิสป้าห์ด้วย เพราะลาบับพูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ทรงพิทักษ์รักษาเราในขณะที่เราแยกจากกัน ⁵⁰ถ้าหลานทำร้ายลูกสาวของลุง หรือไปแต่งงานกับหญิงอื่นนอกจากลูกสาวของลุง แม้ไม่มีใครอยู่กับเรา จงจำไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างลุงกับหลาน” ⁵¹ลาบับพูดกับยาโคบอีกว่า “จงดูหินกองนี้และเสาศักดิ์สิทธิ์ที่ลุงตั้งไว้ระหว่างลุงกับหลานซิ ⁵²ทั้งกองหินและเสาศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นพยานว่าลุงจะไม่ข้ามเขตกองหินนี้ไปทำร้ายหลาน หลานจะไม่ข้ามเขตกองหินนี้มาทำร้ายลุง ⁵³พระเจ้าของอับราฮัมพระเจ้าของนาโฮร์จะทรงเป็นผู้ตัดสินระหว่างเรา” ยาโคบก็สาบานต่อพระผู้ทรงนำเกรงขามของอิสอัคบิดาของตน ⁵⁴เขาฆ่าสัตว์ถวายบูชาด้วยนภูเขานั้น เชิญญาติพี่น้องร่วมกินอาหาร เขาทุกคนกินอาหาร

และพักแรมบนภูเขาในคืนนั้น

32 ¹เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ลาบันจูบลาววยพรบุตรหญิงและหลานๆ ออกเดินทางกลับไปบ้าน ²ขณะที่ยาโคบกำลังเดินทาง ทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาพบเขา ³เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์ เขาพูดว่า “นี่เป็นค่ายของพระเจ้า” เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่ามาหะนาอิม

ยาโคบเตรียมพบเอซาว

⁴ยาโคบส่งผู้นำสารล่วงหน้าไปพบเอซาวพี่ชายในแผ่นดินเสอีร์ ทุงกว้างแห่งเอโดม ⁵สั่งว่า “จงพูดกับเอซาวพี่ชายของฉันว่าดังนี้ ยาโคบผู้รับใช้ของท่านพูดว่า ข้าพเจ้าอาศัยอยู่กับลาบันเหมือนคนแปลกถิ่นมาจนถึงบัดนี้ ⁶ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของโค ลา ผู่งแพะแกะ และทาสชายหญิง ข้าพเจ้าส่งผู้นำสารเหล่านี้มาเรียนท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า โดยหวังว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน” ⁷ผู้นำสารกลับมาหายาโคบพูดว่า “เราไปหาเอซาวพี่ชายของท่านมาแล้ว เขากำลังเดินทางมาพบท่าน มีคนมาด้วยสี่ร้อยคน”

⁸ยาโคบกลัวและเป็นทุกข์มาก เขาแบ่งผู้คนที่มาด้วยออกเป็นสองพวก ทั้งแบ่งแพะแกะ ผงโคและอูฐด้วย ⁹คิดในใจว่า “ถ้าเอชามาโจมตีพวกแรก อีกพวกหนึ่งก็จะหลบหนีไปได้” ¹⁰แล้วยาโคบอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้า พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงกลับไปยังแผ่นดินของท่าน ไปหาญาติพี่น้องของท่าน เราจะบันดาลให้ทุกอย่างเรียบร้อย’ ¹¹ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้รับความรักมั่นคง และความซื่อสัตย์ที่ทรงสำแดงต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปนั้น ข้าพเจ้ามีแต่ไม้เท้าเพียงอันเดียว บัดนี้ ข้าพเจ้ากลับมาพร้อมด้วยฝูงคนและฝูงสัตว์สองกลุ่ม ¹²ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากมือของเอชาวพี่ชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะโจมตีและทำร้ายข้าพเจ้า ภรรยาและบุตร ¹³แต่พระองค์เคยตรัสว่า ‘เราจะบันดาลให้ทุกอย่างเรียบร้อย จะทำให้ท่านมีลูกหลานจำนวนมากนับไม่ถ้วนเหมือนเม็ดทรายตามชายทะเล’” ¹⁴คืนนั้น

ยาโคบพักแรมอยู่ที่นั่น

เขาเลือกของกำนัลจากสัตว์ที่เขาเลี้ยงไว้ให้เอซาว พี่ชาย คือ ¹⁵แพะเพศเมียสองร้อยตัว เพศผู้สี่สิบตัว แกะเพศเมียสองร้อยตัว เพศผู้สี่สิบตัว ¹⁶อูฐแม่ลูกอ่อน สามสิบตัวพร้อมกับลูกโคเพศเมียสี่สิบตัว เพศผู้สิบตัว ลาเพศเมียสี่สิบตัว เพศผู้สิบตัว ¹⁷เขามอบสัตว์เหล่านี้ให้ผู้รับใช้ดูแล โดยแยกกันแต่ละฝูง สั่งว่า “จงต้อนฝูงสัตว์เดินทางไปข้างหน้า ทั้งระยะห่างกันพอสมควร” ¹⁸เขาสั่งผู้ที่นำหน้าว่า “เมื่อเอซาวพี่ชายของข้าพเจ้า พบท่าน ถามว่า ‘ท่านเป็นคนของใคร ท่านกำลังไปไหน สัตว์ที่กำลังต้อนอยู่นี้เป็นของผู้ใด’ ¹⁹ท่านจะต้องตอบว่า ‘เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน นี่เป็นของกำนัลที่เขาส่งให้เอซาวนายของข้าพเจ้า ส่วนยาโคบนั้นกำลังตามมา’” ²⁰เขาสั่งผู้นำฝูงที่สอง ที่สาม และทุกคนที่ต้อนฝูงสัตว์อย่างเดียวกันว่า เมื่อท่านพบเอซาว ²¹ท่านต้องพูดกับเขาเช่นนี้ว่า “ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมา” ยาโคบคิดว่า “ข้าพเจ้าจะส่งของกำนัลล่วงหน้าไปก่อน เพื่อเอาใจเขา เขาคงจะต้อนรับอย่างดี เมื่อข้าพเจ้าไปพบเขา” ²²ฝูงสัตว์ที่เป็นของกำนัลล่วงหน้าไปก่อน

คืนนั้นยาโคบพักแรมอยู่ในกระโจม

ยาโคบต่อสู้กับพระเจ้า

²³คืนนั้น ยาโคบลุกขึ้น พาภรรยาทั้งสองคน ทาสหญิงทั้งสองคน บุตรทั้งสิบเอ็ดคนเดินข้ามลำธาร ยับบอกตรงที่ตื่น ²⁴เขาส่งบุตรภรรยาข้ามลำธารและ ส่งทรัพย์สมบัติทั้งหมดไปด้วย ²⁵เหลือแต่ยาโคบ ตามลำพัง

บุรุษผู้หนึ่งต่อสู้กับเขาจนรุ่งสาง ²⁶เมื่อบุรุษ ผู้นั้นเห็นว่า จะเอาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ทูปข้อต่อสะโพก ของเขา สะโพกของยาโคบก็เคล็ดไปขณะที่เขาต่อสู้กัน อยู่ ²⁷บุรุษนั้นจึงว่า “ปล่อยฉันไปเถิด เพราะสว่างแล้ว” ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยอมปล่อยท่านไปจนกว่า ท่านจะอวยพรข้าพเจ้า” ²⁸บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า “ท่านชื่ออะไร” ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ” ²⁹บุรุษผู้นั้นจึงว่า “ชื่อของท่านจะไม่ใช่ยาโคบอีก แต่ชื่อ อิสราเอล เพราะท่านได้ต่อสู้กับพระเจ้าและกับมนุษย์ แล้วท่านก็ชนะ” ³⁰ยาโคบจึงขอร้องว่า “โปรดบอกชื่อ

ของท่านแก่ข้าพเจ้าด้วย” เขาตอบว่า “ท่านถามชื่อของ
ฉันไปทำไม” แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น

³¹ยาโคบจึงเรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเปนูเอล พูด
ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าอย่างเต็มตาแล้วยังมีชีวิต
อยู่ได้” ³²ดวงอาทิตย์กำลังขึ้นเมื่อยาโคบผ่านเปนูเอล
เดินกะเผลกกะเผลกเพราะสะโพกเคล็ด ³³ด้วยเหตุนี้
ชาวอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ข้อต่อสะโพกจนกระทั่ง
ทุกวันนี้ เพราะยาโคบถูกทุบตรงข้อต่อสะโพกนั่นเอง

ยาโคบพบเอซาว

33 ¹เมื่อยาโคบเงยหน้าขึ้น ก็เห็นเอซาวกำลังมา
มีคนมาด้วยสี่ร้อยคน เขาจึงแยกบุตรให้อยู่กับ
นางเลอาห์ นางราเคล และทาสหญิงทั้งสองคน ²เขา
ให้ทาสหญิงทั้งสองคนกับลูกๆ เดินไปข้างหน้า ต่อมา
เป็นนางเลอาห์กับลูกๆ นางราเคลกับโยเซฟอยู่สุดท้าย
³ยาโคบเดินไปข้างหน้า กราบลงที่พื้นดินเจ็ดครั้ง
จนมาถึงพี่ชาย ⁴เอซาววิ่งออกมารับ สวมกอด ชบหน้า
ที่คอ จูบยาโคบ ทั้งสองคนร้องไห้ ⁵เมื่อเอซาวเห็นบรรดา

ผู้หญิงกับเด็ก ๆ ก็ถามว่า “พวกที่มาด้วยนี้เป็นใครกัน” ยาโคบตอบว่า “เป็นลูก ๆ ที่พระเจ้าทรงพระกรุณาประทานให้กับผู้รับใช้ของพี่” ⁶แล้วทาสหญิงทั้งสองคนกับลูก ๆ ก็เข้ามากราบ ⁷ต่อมานางเลอาห์กับลูก ๆ ก็เข้ามากราบ ในที่สุด นางราเคลกับโยเซฟก็เข้ามากราบด้วย

⁸เอซาวถามอีกว่า “ทำไมน้องจึงส่งฝูงสัตว์ที่พี่พบมาก่อนเล่า” ยาโคบตอบว่า “เพื่อจะได้รับ ความกรุณาจากเจ้านายของน้อง” ⁹เอซาวจึงว่า “น้องรัก พี่มีมากพอแล้ว น้องจงเก็บของน้องไว้เถิด” ¹⁰ยาโคบก็ย่ำว่า “อย่าเลย ถ้าพี่กรุณาน้อง โปรดรับของกำนัลที่น้องให้ไว้เถิด น้องเห็นหน้าพี่ก็เหมือนเห็นพระพักตร์พระเจ้า เพราะพี่ได้กรุณาต้อนรับน้อง ¹¹จงรับของกำนัลที่น้องนำมาให้พี่เถิด พระเจ้าทรงพระกรุณาน้อง ประทานทุกสิ่งที่ต้องการ” ยาโคบบรรเทาใจจนเอซาวยอมรับของกำนัลนั้น

ยาโคบแยกทางกับเอซาว

¹²เอซาวพูดว่า “เราจงออกเดินทางไปเถิด พี่จะไปพร้อมกับน้อง” ¹³ยาโคบตอบว่า “เจ้านายของน้องรู้ว่า พวกเด็ก ๆ อ่อนแอ น้องต้องคำนึงถึงบรรดาแกะและโคแม่ลูกอ่อนด้วย ถ้าขึ้นด่อนให้รีบเดิน แม้เพียงวันเดียว สัตว์จะตายหมด ¹⁴ขอเจ้านายของน้องล่วงหน้าผู้รับใช้ไปก่อนเถิด แล้วน้องจะตามไปเร็วเท่าที่เด็ก ๆ และฝูงสัตว์จะไปได้ จนกว่าจะไปพบเจ้านายของน้องที่เสอีร์” ¹⁵เอซาวพูดว่า “ถ้าเช่นนั้น ขอให้พี่ทั้งคนของพี่ไว้กับน้องด้วย” แต่ยาโคบถามว่า “ทำไมเล่า ขอเจ้านายของน้องโปรดปรานน้องก็พอแล้ว” ¹⁶วันนั้นเอซาวเดินทางกลับสู่เสอีร์ ¹⁷ส่วนยาโคบออกเดินทางไปสุคคท เขาสร้างบ้านสำหรับตน และเพิงสำหรับฝูงสัตว์ ที่นั่นจึงได้ชื่อว่าสุคคท

ยาโคบมาที่เซเคม

¹⁸เมื่อเดินทางกลับจากปัตตานอาร์ม ยาโคบมาถึงเมืองเซเคมในแผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาตั้งกระโจมตรงหน้าเมือง ¹⁹และซื้อที่นาซึ่งเขา

ตั้งกระโจมจากลูกหลานของฮาโมร์บิดาของเซเคม เป็นราคาหนึ่งร้อยเหรียญเงิน²⁰ เขาสร้างพระแท่นบูชาไว้ที่นั่น และเรียกว่า “เอล พระเจ้าแห่งอิสราเอล”

ดีนาร์ถูกข่มขืน

34 ¹ดีนาร์บุตรหญิงของยาโคบที่เกิดจากนางเลอาร์ ออกไปเยี่ยมหญิงสาวของแผ่นดินนั้น ²เซเคมบุตรชายของฮาโมร์ชาวฮีไวต์ ผู้ปกครองแผ่นดินนั้น เห็นนางเข้า ก็จับนางไว้บังคับให้ร่วมหลับนอนและข่มขืนนาง ³แต่แล้วเขารู้สึกผูกพันกับดีนาร์บุตรหญิงของยาโคบ และรักนาง พยายามพูดปลอบใจนาง ⁴เซเคมพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า “กรุณาไปสู้อหญิงสาวคนนี้เป็นภรรยาของลูกเถิด” ⁵ยาโคบรู้ว่าเซเคมทำให้บุตรหญิงต้องอับอาย แต่บรรดาบุตรชายกำลังเลี้ยงสัตว์อยู่ในท้องทุ่ง ยาโคบจึงมิได้พูดอะไร จนกระทั่งบรรดาบุตรชายกลับมา

ข้อตกลงกับชาวเซเคม

⁶ฮาโมร์บิดาของเซเคมมาพบยาโคบเพื่อเจรจา
⁷บรรดาบุตรของยาโคบกลับมาจากท้องทุ่งและรู้เรื่อง
 ต่างรู้สึกเป็นทุกข์และโกรธมากที่เซเคมเหยียดหยาม
 อิสราเอล โดยหลับนอนกับบุตรหญิงของยาโคบ ซึ่ง
 เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ⁸ฮาโมร์บอกยาโคบกับบรรดาบุตร
 ว่า “เซเคมบุตรชายของข้าพเจ้าหลงรักบุตรหญิงของ
 ท่าน ขอท่านยอมให้นางแต่งงานกับเขาเถิด ⁹เราจงเป็น
 ทองแผ่นเดียวกัน ท่านจงให้บุตรหญิงของท่านแก่เรา
 และท่านจงรับบุตรหญิงของเราไว้เถิด ¹⁰ท่านจงอาศัย
 อยู่กับเรา แผ่นดินอยู่ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจะเลือก
 อยู่ที่ไหนก็ได้ จะค้าขายหรือจะครอบครองที่ดินก็ได้”
¹¹เซเคมพูดกับบิดาและพี่ชายของดีนาร์ว่า “โปรดกรุณา
 ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะให้ทุกสิ่งที่ท่านเรียกร้อง ¹²ท่าน
 จะเรียกร้องค่าสินสอดและของกำนัลจากข้าพเจ้าให้สูง
 เท่าใด ข้าพเจ้าก็จะจ่ายให้ตามนั้น เพียงแต่ให้ข้าพเจ้า
 ได้แต่งงานกับหญิงสาวคนนั้นเท่านั้น”

¹³เซเคมทำให้ดีนาร์น้องสาวต้องอับอาย บรรดา

บุตรของยาโคบจึงลงเซเคมและฮาโมร์บิดาของเขาพูดว่า ¹⁴“เราทำไม่ได้ เราให้น้องสาวของเราแต่งงานกับผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัดไม่ได้ เพราะจะเป็นเรื่องน่าอัปอาย ¹⁵เราจะยอมตกลง ถ้าท่านเป็นเหมือนกับเรา ให้ผู้ชายทุกคนเข้าสู่หนัดเสียก่อน ¹⁶แล้วเราจะให้บุตรหญิงของเราแก่ท่าน และจะรับบุตรหญิงของท่านไว้ เราจะอาศัยอยู่กับท่าน และเป็นทองแผ่นเดียวกัน ¹⁷แต่ถ้าท่านไม่ยอมเข้าสู่หนัดตามที่เราขอรับรอง เราจะนำบุตรหญิงของเรากลับและไปจากที่นี่” ¹⁸ฮาโมร์และเซเคมบุตรชายพอใจกับข้อตกลงดังกล่าว ¹⁹ชายหนุ่มรีบทำตาม เพราะเขารักบุตรหญิงของยาโคบมาก และเขาเป็นคนสำคัญที่สุดในครอบครัวของบิดา

²⁰ฮาโมร์กับเซเคมบุตรชายไปที่ประตูเมือง และบอกกับบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นว่า ²¹“คนเหล่านี้เป็นมิตรกับเรา ให้เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเราเถิด เขาจะเดินทางไปที่ใดก็ได้อย่างเสรี แผ่นดินนี้กว้างใหญ่พอสำหรับให้เขาอยู่ด้วย เราจะรับบุตรหญิงของเขามาเป็นภรรยา และเราจะให้บุตรหญิงของเราแก่เขา ²²แต่คนเหล่านี้จะยอมอยู่และเป็นทองแผ่นเดียวกับเราโดย

มีข้อตกลงว่า ผู้ชายทุกคนจะต้องเข้าสู่หน้ตเหมือนกับ
เขา ²³แพะแกะ ทรัพย์สมบัติและสัตว์เลี้ยงของเขา
จะเป็นของเรา ถ้าเรายอมให้พวกเขาอาศัยอยู่กับเรา”
²⁴บรรดาชาวเมืองนั้นทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอของ
ฮาโมร์และเซเคมบุตรชาย ชายทุกคนจึงเข้าสู่หน้ต

สิเมโอนและเลวีฆ่าชาวเซเคม

²⁵สามวันต่อมา เมื่อชายทุกคนยังเจ็บแผลที่เข้า
สู่หน้ต บุตรสองคนของยาโคบ คือสิเมโอนและเลวี
พี่ชายของดีนาร์ ถือดาบเดินเข้าไปในเมืองโดยไม่มี
ใครระแวง และฆ่าผู้ชายทุกคน ²⁶เขาใช้ดาบฆ่าฮาโมร์
และเซเคมบุตรชายด้วย และนำดีนาร์ไปจากบ้านของ
เซเคม ²⁷บุตรชายคนอื่นของยาโคบรูกันเข้าไปที่ศพ
ปล้นเมืองนั้น เพื่อแก้แค้นแทนน้องสาวที่ถูกข่มขืน
²⁸เขาตัดอณูองแพะแกะ โค ลา และทุกสิ่งที่อยู่ในเมือง
และในทุ่งนาไป ²⁹พร้อมกับทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งหมด
แล้วยังจับบรรดาผู้หญิงและเด็กเป็นเชลย ยึดทุกสิ่ง
ที่อยู่ในบ้านไปด้วย

³⁰ยาโคบจึงพูดตำหนิสิเมโอนและเลวีว่า “ลูก

ทำให้พ่อเดือดร้อนเสียแล้ว ชาวแผ่นดินนี้ทุกคน ทั้งชาวคานาอันและชาวเปริสซีจะเกลียดชังพ่อ พ่อมีคนจำนวนน้อย ถ้าเขาร่วมกันมาโจมตี เขาก็จะเอาชนะพ่อ ทำลายทั้งพ่อและครอบครัว”³¹ แต่บุตรของเขาตอบว่า “เราไม่ยอมให้เขาทำกับน้องสาวของเราเหมือนหญิงแพศยาหรอก”

ยาโคบที่เบธเอล

35 ¹พระเจ้าตรัสกับยาโคบว่า “จงลุกขึ้นไป เบธเอลเถิด จงพักอาศัยอยู่ที่นั่น จงสร้างพระแท่นบูชา ที่นั่นถวายพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระองค์แก่ท่านเมื่อท่านหลบหนีจากเอซาวพี่ชาย”

²ยาโคบจึงบอกครอบครัวและทุกคนที่อยู่กับตนว่า “จงทำลายรูปเคารพของคนต่างชาติที่ท่านมีอยู่ให้หมด จงชำระร่างกายให้สะอาดและเปลี่ยนเสื้อผ้า ³เราจะออกเดินทางจากที่นี่ไปเบธเอล ที่นั่นพ่อจะสร้างพระแท่นบูชาถวายพระเจ้า ผู้ทรงตอบสนองคำอ้อนวอนของพ่อในยามทุกข์ยาก และประทับอยู่

กับพ่อไม่ว่าพ่อไปที่ใด”⁴ เขาทุกคนจึงนำรูปเคารพของ
คนต่างชาติที่มีอยู่และต่างหูกที่เขาใส่อยู่มอบให้ยาโคบ
ยาโคบฝังสิ่งของเหล่านี้ไว้ใต้ต้นโอ๊กใกล้เมืองเซเคม
⁵แล้วทุกคนออกเดินทาง ชาวเมืองที่อยู่ใกล้เคียงกลัว
มาก จึงไม่มีใครติดตามบรรดาบุตรของยาโคบ

⁶ยาโคบพาผู้คนของตนมาถึงเมืองลูซหรือ
เบธเอลในแผ่นดินคานาอัน ⁷เขาสร้างพระแท่นบูชาไว้
ที่นั่นและเรียกชื่อที่นั่นว่า เอลเบธเอล เพราะพระเจ้า
ทรงสำแดงพระองค์แก่เขาที่นั่น เมื่อเขาหลบหนีจาก
พี่ชาย ⁸นางเดโบราห์แม่นมของนางเรเบคาห์
ถึงแก่กรรม และถูกฝังไว้ใต้ต้นโอ๊ก ทางใต้ของเบธเอล
ต้นไม้นั้นจึงได้ชื่อว่า “ต้นโอ๊กแห่งน้ำตา”

⁹เมื่อยาโคบกลับมาจากปัตตานอาร์ม พระเจ้า
ทรงสำแดงพระองค์แก่เขาอีก ทรงอวยพร ¹⁰แล้วตรัส
ว่า “ท่านชื่อยาโคบ ตั้งแต่นี้ไปท่านจะไม่ชื่อยาโคบอีก
แต่จะชื่อว่า ‘อิสราเอล’” เขาจึงได้ชื่อว่าอิสราเอล

¹¹พระเจ้าตรัสกับเขาอีกว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรง
สรรพานุกาภาพ จงมีลูกมากและเพิ่มจำนวนขึ้น ท่านจะ

ให้กำเนิดแก่ชนชาติหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นจะให้กำเนิดแก่
ชนหลายชาติ ลูกหลานบางคนของท่านจะเป็นกษัตริย์
¹²แผ่นดินที่เรามอบแก่อับราฮัมและอิสอัค เราจะมอบ
ให้ท่านและลูกหลานที่จะมาภายหลัง” ¹³แล้วพระเจ้า
เสด็จขึ้นไปจากยาโคบ

¹⁴ยาโคบตั้งเสาหินขึ้นตรงที่ที่พระองค์ตรัสกับ
เขา เขาเทเครื่องดื่มถวายและเทน้ำมันบนยอดเสานั้น
¹⁵ยาโคบเรียกสถานที่ที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “เบธเอล”

นางราเคลถึงแก่กรรมหลังคลอดเบนยามิน

¹⁶ทุกคนออกเดินทางจากเบธเอล เมื่อจวนจะ
ถึงเมืองเอฟราธาห์ นางราเคลคลอดบุตร นางคลอด
บุตรยาก ¹⁷ขณะที่ความเจ็บปวดทวีขึ้นจนถึงที่สุด หญิง
ทำคลอดบอกนางว่า “อย่างกลัวเลย บุตรคนนี้เป็นชาย”
¹⁸นางราเคลกำลังจะสิ้นใจ ขณะที่นางหายใจครั้งสุดท้าย
นางเรียกชื่อบุตรนั้นว่าเบนโอะนี่ แต่บิดาตั้งชื่อบุตรว่า
เบนยามิน ¹⁹เมื่อนางราเคลถึงแก่กรรม ยาโคบฝังนาง
ไว้ตามทางที่ไปเมืองเอฟราธาห์ คือ เมืองเบธเลเฮม

²⁰ยาโคบตั้งเสาหินไว้ที่หลุมศพของนาง เสาหินที่หลุมศพของนางราเคลยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงวันนี้

รูเบนล่วงเกินบิดา

²¹อิสราเอลออกเดินทางต่อไป และตั้งกระโจมเลยมิกดัลเอเดอร์ไป ²²ขณะที่อิสราเอลอยู่ในแผ่นดินนั้น รูเบนไปหลับนอนกับบิลฮาร์ภรรยาของบิดา และอิสราเอลก็รู้เรื่องนี้

บุตรสิบสองคนของยาโคบ

ยาโคบมีบุตรชายสิบสองคน ²³บุตรของนางเลอาห์คือรูเบน ซึ่งเป็นบุตรชายคนโตของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน ²⁴บุตรของนางราเคลคือโยเซฟและเบนยามิน ²⁵บุตรของบิลฮาร์ทาสหึงของนางราเคลคือดานและนัฟทาลี ²⁶บุตรของซิลปาร์ทาสหึงของนางเลอาห์คือกาตและอาเซอร์ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของยาโคบที่เกิดในปัตตานอาร์ัม

มรณกรรมของอิสอัค

²⁷ยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของเขาที่มัมเร ที่ศิรียาทอารบา คือเฮโบรน อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยอยู่อย่างคนแปลกถิ่นที่นั่น ²⁸อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี ²⁹ก็สิ้นชีวิต เขามีชีวิตอย่างผาสุกจนถึงวัยชรา จึงสิ้นชีวิต ไปอยู่ร่วมกับบรรดาบรรพบุรุษ เอซาวและยาโคบบุตรชายทั้งสองคนช่วยกันฝังศพของเขา

ภรรยาและบุตรของเอซาวในแผ่นดินคานาอัน

36 ¹บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรหลานของเอซาว หรือเอโดม ²เอซาวแต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน สามคน คืออาดาร์บุตรหญิงของเอลอนชาวฮิตไทต์ โอโฮลีบามาร์บุตรหญิงของอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรชายของศิเบโอนชาวโฮรี ³และบาเสมีทบุตรหญิงของอิชมาเอล และน้องสาวของเนบาโยท ⁴อาดาร์ให้กำเนิดเอลีฟัสแก่เอซาว บาเสมีทให้กำเนิดเรอูเอล ⁵โอโฮลีบามาร์ให้กำเนิดเยอูซ ยาลามและโคราร์ คนเหล่านี้ล้วนเป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน

เอซาวย้ายภูมิลำเนา

⁶เอซาวพาภรรยา บุตรชาย บุตรหญิง และผู้คนที่
ทั้งหมดในบ้าน พร้อมทั้งฝูงแพะแกะ ฝูงสัตว์ และ
ทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่หามาได้ในแผ่นดินคานาอัน ออก
เดินทางไปยังแผ่นดินเสอีร์ ห่างจากยาโคบน้องชาย
⁷ทั้งสองคนมีทรัพย์สมบัติมากจนอยู่ร่วมกันไม่ได้
แผ่นดินที่เขาทั้งสองคนอาศัยอยู่ก็ไม่มีทุ่งหญ้าพอ
สำหรับฝูงสัตว์ของคนทั้งสอง ⁸เอซาวจึงไปอาศัยอยู่
ในแถบภูเขาสีอีร์ เอซาวคือเอโดม

บุตรหลานของเอซาวที่เสอีร์

⁹บุคคลต่อไปนี้ เป็นบุตรหลานของเอซาว
บรรพบุรุษของชาวเอโดม ในแถบภูเขาสีอีร์

¹⁰ต่อไปนี้ เป็นชื่อบุตรชายของเอซาว คือ เอลีฟัส
บุตรของอาดาร์ภรรยาของเอซาว และเรอูเอลบุตรชาย
ของบาเสมีภรรยาของเอซาว

¹¹บุตรชายของเอลีฟัส คือ เทมาน โอมาร์ห์ เศโฟ
กาทาและเคนัส ¹²เอลีฟัสบุตรของเอซาวมีนางบำเรอชื่อ

ทิมนาซึ่งให้กำเนิดอามาเลขแก่เอลีฟัส คนเหล่านี้ล้วน
เป็นบุตรชายของอาดาร์ภรรยาของเอซาว

¹³บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือ
นาหัท เศราห์ซัมมาห์และมิสซาร์ คนเหล่านี้ล้วนเป็น
บุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอซาว

¹⁴บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรชายของโอโฮลีบามาร์
ภรรยาของเอซาว บุตรหญิงของอานาห์ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของศิเบโอน นางให้กำเนิดเยอูชยาลาม และ
โคราห์แก่เอซาว

หัวหน้าเผ่าของชาวเอโดม

¹⁵บุคคลต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเผ่าของเอซาว

บุตรหลานของเอลีฟัส บุตรคนโตของเอซาว คือ
หัวหน้าเผ่าเทมาน โอมาร์ เศโฟ เคนัส ¹⁶โคราห์ กาทาม
และอามาเลข บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าเกิดจาก
เอลีฟัส ในแผ่นดินเอโดม เขาเป็นบุตรหลานของอาดาร์

¹⁷บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรหลานของเรอูเอลบุตร
ชายของเอซาว คือ หัวหน้าเผ่านาหัท เศราห์ ซัมมาห์

และมิสซาห์ บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าเกิดจาก
เรอูเอล ในแผ่นดินเอโดม เขาเป็นบุตรหลานของ
บาเสมีทภรรยาของเอซาว

¹⁸บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรหลานของโอโฮลีบามาห์
ภรรยาของเอซาว คือหัวหน้าเผ่าเยอูช ยาลาม และ
โคราห์ บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าซึ่งเกิดจาก
โอโฮลีบามาห์บุตรหญิงของอานาห์ และภรรยาของ
เอซาว

¹⁹บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาว คือ
เอโดม และเป็นหัวหน้าเผ่าต่างๆ

บุตรหลานของเสอีร์ชาวไฮรี

²⁰บุคคลต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์ชาว
ไฮรี ซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น คือ โลทาน โซบาล
คิเบโอน อานาห์ ²¹ดีไซน เอเซอร์ และดีซาน บุคคล
เหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าชาวไฮรี ที่เกิดจากเสอีร์ ใน
แผ่นดินเอโดม ²²บุตรชายของโลทาน คือ ไฮรีและ
เฮมัม และน้องสาวของโลทานคือทิมนา ²³บุตรชาย

ของโซบาน คือ อัลวาน มานาฮาท เอบาล เซไฟ และ
โอนัม ²⁴บุตรชายของศิเบโอน คือ อัยยาร์ อานาร์
อานาร์ผู้นี้เป็นผู้พบบ่อน้ำร้อนในถิ่นทุรกันดารขณะ
กำลังเลี้ยงลาของศิเบโอนบิดาของตน ²⁵บุตรชาย
ของอานาร์ คือดีโซน และบุตรหญิงคือโอโฮลีบามาห์
²⁶บุตรชายของดีโซน คือ เฮมदान เอชบาน อิธราน และ
เคราน ²⁷บุตรชายของเอเซอร์ คือ บิลฮาน ศาวาน และ
อาขาน ²⁸บุตรชายของดีชาน คือ อูสและอาร์ัน

²⁹บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าโฮรี คือ หัวหน้า
เผ่าโลทาน โซบาล ศิเบโอน อานาร์ ³⁰ดีโซน เอเซอร์
และดีชาน บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าชาวโฮรีตามเผ่า
ของตนในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์ชาวเอโดม

³¹กษัตริย์ต่อไปนี้ทรงปกครองแผ่นดินเอโดมก่อน
ที่จะมีกษัตริย์ปกครองอิสราเอล ³²เวลาบุตรของเบอริ
เป็นกษัตริย์ปกครองเอโดม มีเมืองหลวงชื่อดินฮาบาร์
³³เมื่อเวลาสิ้นพระชนม์ โยบับบุตรของเสราห์ จากเมือง

โบสราห์ขึ้นครองราชย์แทน ³⁴เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์
 หุซามจากแผ่นดินของชาวเทมานขึ้นครองราชย์
 แทน ³⁵เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์ ฮาดัดบุตรของเบดัด
 ผู้ปราบชาวมีเดียในแผ่นดินโมอับขึ้นครองราชย์
 แทน มีเมืองหลวงชื่ออาวิท ³⁶เมื่อฮาดัดสิ้นพระชนม์
 สัมลาห์จากมัสเรคห์ขึ้นครองราชย์แทน ³⁷เมื่อสัมลาห์
 สิ้นพระชนม์ ชาอูลจากเวโหโบธฮานาฮาร์ขึ้นครองราชย์
 แทน ³⁸เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์ บาลล์ฮานันบุตรของ
 อักโบร์ขึ้นครองราชย์แทน ³⁹เมื่อบาลล์ฮานันบุตรของ
 อักโบร์สิ้นพระชนม์ ฮาดาร์ขึ้นครองราชย์แทน มี
 เมืองหลวงชื่อปาอู มเหสีของพระองค์ทรงพระนามว่า
 เมหทาเบล เป็นบุตรหญิงของมัทเรด ซึ่งเป็นบุตรสาว
 ของเมซาหับ

หัวหน้าเผ่าคนอื่นๆ ของเอโดม

⁴⁰ต่อไปนี้เป็นชื่อหัวหน้าเผ่าของเอซาว ตาม
 เผ่าและตามที่อยู่ของแต่ละคน คือ หัวหน้าเผ่าทิมนา
 อัลวาร์ เยเรท ⁴¹ไอโฮลีบามาร์ เอลาห์ บีโนน ⁴²เคนัส

เทมาน มิบซาร์⁴³ มักดีเอล และอิราม บุคคลเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าของเอโดม ตามที่เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เขาครอบครอง เอชาวผู้นี้เป็นบรรพบุรุษของชาวเอโดม

37 ¹แต่ยาโคบยังคงอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่บิดาของเขาอาศัยอยู่อย่างคนแปลกถิ่น คือ แผ่นดินคานาอัน

IV. เรื่องเล่าเกี่ยวกับโยเซฟ

โยเซฟกับพี่ชายทั้งสิบคน

²ต่อไปนี้เป็นเรื่องครอบครัวของยาโคบ

โยเซฟอายุสิบเจ็ดปี เขาดูแลฝูงแพะแกะอยู่กับบรรดาพี่ชาย เขาเป็นหนุ่มและอยู่กับบุตรของบิลฮาห์และศิลปาร์ภรรยาของบิดา โยเซฟรายงานสิ่งไม่ดีไม่งามที่พี่ชายทำให้บิดารู้

³ยาโคบรักโยเซฟมากกว่าบุตรคนอื่นๆ เพราะโยเซฟเกิดมาเมื่อยาโคบชราแล้ว ยาโคบตัดเสื้อยาวที่สวยงามพิเศษให้โยเซฟ ⁴เมื่อพี่ชายเห็นว่าบิดารัก

โยเซฟมากกว่าบุตรคนอื่น ๆ ต่างก็เกลียดชังเขามากจน
ไม่ยอมพูดดีด้วย

⁵วันหนึ่ง โยเซฟฝัน เขาเล่าความฝันให้พี่ชาย
ฟัง พี่ชายจึงเกลียดชังเขามากยิ่งขึ้น โยเซฟเล่าว่า
“ฝันความฝันของน้อง ⁷น้องฝันว่า เราทุกคนกำลังมัด
ฟ่อนข้าวอยู่ในทุ่งนา ฟ่อนข้าวของน้องลุกขึ้นตั้งตรง
ส่วนฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ ก็เข้ามาห้อมล้อม และ
กราบไหว้ฟ่อนข้าวของน้อง” ⁸พี่ชายย้อนถามว่า “น้อง
ต้องการเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเราหรือ” เขายัง
เกลียดชังโยเซฟมากขึ้น เพราะเรื่องฝันที่โยเซฟเล่า
ให้ฟัง ⁹ต่อมา โยเซฟฝันอีก เขาเล่าให้พี่ชายฟัง “ฝัน
น้องฝันอีกแล้ว ในฝันน้องเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
และดาวสิบเอ็ดดวงมากราบไหว้น้อง” ¹⁰โยเซฟเล่าฝันนี้
ให้บิดาและพี่ชายฟัง ยาโคบตำหนิเขาว่า “ลูกฝันอะไรกัน
พวกเราทุกคน ทั้งพ่อแม่ กับพี่ๆ ของลูกจะต้องมากราบ
ลงที่พื้นต่อหน้าลูกกระนั้นหรือ” ¹¹บรรดาพี่ชายจึงอิจฉา
โยเซฟ แต่บิดาไตร่ตรองถึงเรื่องนี้

พี่ชายชายโยเซฟ

¹²พี่ชายของโยเซฟไปเลี้ยงแพะแกะของบิดา ในบริเวณเมืองเชเคม ¹³อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “พี่ๆ ของลูกกำลังเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เชเคม มาสิ พ่อจะส่งลูกไปพบเขา” โยเซฟตอบว่า “ลูกพร้อมแล้ว” ¹⁴บิดาพูดว่า “ไปดูซิว่าพี่ๆ ของลูกสบายดีอยู่หรือ ผูกแพะแกะเรียบร้อยดีหรือ แล้วกลับมาบอกพ่อ” บิดาจึงส่งโยเซฟเดินทางจากหุบเขาเฮโบรน โยเซฟก็มาถึงเชเคม

¹⁵ชายคนหนึ่งเห็นเขาเดินอยู่ในท้องทุ่ง จึงถามว่า “กำลังหาอะไร” ¹⁶โยเซฟตอบว่า “กำลังตามหาพี่ชาย โปรดบอกข้าพเจ้าเถิดว่า เขาเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่ไหน” ¹⁷ชายคนนั้นตอบว่า “เขาย้ายจากที่นี่ไปแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดกันว่า จะไปเมืองโดธาน” โยเซฟจึงตามไปพบพี่ชายที่เมืองโดธาน

¹⁸พี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลก่อนที่โยเซฟจะมาถึง จึงวางแผนจะฆ่าเสีย ¹⁹เขาปรึกษากันว่า “ดูซิ เจ้าคนช่างฝันมาแล้ว ²⁰มาเถิด เราจงฆ่ามัน โยนศพมันลงไปนบ่อ แล้วบอกว่า สัตว์ป่ากัดกินมันแล้ว เราจะ

“ได้เห็นกันว่า ผันของมันจะเป็นจริงเพียงใด”

²¹รูเบนได้ยืมเข้าก็หาทางจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือน้องๆ ของตน จึงพูดว่า “อย่าถึงกับเอาชีวิตกันเลย” ²²รูเบนยังเสริมอีกว่า “อย่าหลั่งเลือดเลย เพียงแต่โยนมันทิ้งไว้ในบ่อในถิ่นทุรกันดารก็พอแล้ว อย่าทำร้ายมันเลย” รูเบนแนะนำเช่นนี้เพื่อช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพี่ชาย แล้วจะนำไปส่งคืนให้บิดา ²³เมื่อโยเซฟมาถึง พี่ชายก็ช่วยกันจับเขาถอดเสื้อยาวที่สวยงามเป็นพิเศษซึ่งเขาสวมอยู่ ²⁴แล้วโยนเขาลงไปในบ่อบ่อนั้นแห้งไม่มีน้ำ ²⁵แล้วพี่ชายทุกคนก็นั่งลงกินอาหาร

ทันใดนั้น เขาเงยหน้าขึ้น เห็นกองคาราวานของชาวอิซมาเอลกำลังเดินทางมาจากแคว้นกิเลอาดจะไปอียิปต์ มีอูฐบรรทุกยางสน เครื่องเทศ และยางไม้หอมมาด้วย ²⁶ยูดาห์จึงแนะนำพี่น้องว่า “ถ้าเราฆ่าน้อง และกลบเลือดไว้ จะได้อะไรขึ้นมาเล่า ²⁷เราจงขายน้องแก่ชาวอิซมาเอลดีกว่า เราจะได้ไม่ต้องทำร้ายเขา เพราะเขาก็ยังเป็นน้องและเป็นสายเลือดเดียวกันกับเรา” พี่น้องทุกคนก็เห็นด้วย

²⁸เวลานั้น พ่อค้าชาวมีเดียนผ่านมา พี่ๆ จึงตั้ง โยเซฟขึ้นจากบ่อ แล้วขายให้แก่ชาวอิชมาเอลเป็นราคา เงินหนักยี่สิบบาท พ่อค้าเหล่านี้จึงพาโยเซฟไปอียิปต์ ²⁹เมื่อรูเบนกลับไปบ่อ ไม่พบโยเซฟ จึงฉีกเสื้อผ้า ของตนแสดงความเสียใจ ³⁰แล้วกลับไปหาน้องๆ พูดว่า “เด็กไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ฉันจะอย่างไรดี”

³¹พี่ชายของโยเซฟจึงฆ่าแพะตัวหนึ่ง เอาเลือดยาว ของเขาจุ่มเลือดแพะ ³²ส่งเลือดนั้นไปให้บิดาดู พร้อมกับ บอกว่า “เราพบเลือดนี้ พ่อจงดูเถิดว่าเป็นเลือดของลูกพ่อ หรือไม่” ³³ยาโคบจำได้ พูดว่า “ใช่แล้ว เป็นเลือดของลูกฉัน สัตว์ร้ายคงกัดกินเขาแล้ว โยเซฟคงถูกมันฉีกเนื้อ ละเอียดแล้ว” ³⁴ยาโคบฉีกเสื้อผ้าของตน เอาผ้ากระสอบ มาคาดเอว แสดงความเสียใจ เขาไว้ทุกข์ให้บุตรชาย อยู่หลายวัน ³⁵บุตรชายและบุตรหญิงทุกคนปลอบโยน เขา แต่เขาไม่ยอมรับการปลอบโยน พูดว่า “ฉันจะ ไว้ทุกข์จนกว่าจะไปอยู่กับลูกของฉันในแดนผู้ตาย” แล้วร่ำให้ถึงโยเซฟต่อไป

³⁶ชาวมีเดียนขายโยเซฟให้อียิปต์ให้แก่โปทิฟาร์

ที่ปรึกษาของกษัตริย์ฟาโรห์และผู้บังคับบัญชาทหาร
รักษาพระองค์

ยูดาห์กับนางทามาร์

38 ¹ในเวลานั้น ยูดาห์แยกตนจากพี่น้องไปอาศัยอยู่กับชาวอูดุลัมคนหนึ่งชื่อฮีราห์ ²เมื่ออยู่ที่นั่น ยูดาห์เห็นบุตรหญิงของชวาชาวคานาอันคนหนึ่งก็แต่งงานและหลับนอนกับนาง ³นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อเขาว่าเออร์ ⁴นางตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อเขาว่าโอนัน ⁵นางคลอดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ตั้งชื่อเขาว่าเซลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อคลอดเซลาห์

⁶ยูดาห์หามรรยาให้เออร์บุตรชายคนโต นางมีชื่อว่าทามาร์ ⁷แต่เออร์บุตรคนโตของยูดาห์ประพฤติชั่วร้ายเฉพาพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทรงประหารชีวิตเขา ⁸ยูดาห์พูดกับโอนันว่า “ลูกจงไปหลับนอนกับภรรยาฝ่ายของพี่ชายลูกเถิด จงทำหน้าที่ของน้องชายสามีของนาง ทำให้พี่ชายของลูกมีผู้สืบสกุล

ต่อไป” ⁹โอนันรู้ว่าบุตรที่เกิดจะไม่ได้เป็นบุตรของตน
ดังนั้นทุกครั้งที่เขาหลับนอนกับภรรยาฝ่ายของพี่ชาย
เขาก็ปล่อยน้ำอสุจิจึงไป เพื่อจะไม่มีบุตรสืบสกุลของ
พี่ชาย ¹⁰พระยาห์เวห์ไม่พอพระทัยที่เขากระทำเช่นนี้
จึงทรงประหารชีวิตเขาด้วย ¹¹ยูดาห์จึงบอกทามาร์
บุตรสะไภ้ว่า “จงกลับไปอยู่บ้านบิดาของลูกก่อนเกิด
เป็นม่ายคอยไปจนกว่าเซลาห์ลูกของพ่อจะโตพอที่จะ
มีภรรยาได้ ยูดาห์พูดดังนี้ เพราะกลัวว่าเซลาห์จะตาย
เหมือนพี่ชายทั้งสองคน” นางทามาร์จึงกลับไปอยู่บ้าน
บิดาของตน

¹²หลายปีต่อมา บุตรหญิงของชวามภรรยาของ
ยูดาห์ถึงแก่กรรม เมื่อพ้นเวลาไว้ทุกข์แล้ว ยูดาห์กับ
เพื่อนชื่อฮีราห์ชาวอดุลลัมก็ไปพบคนตัดขนแกะที่เมือง
ทิมนาห์ ¹³มีผู้บอกนางทามาร์ว่า “บิดาของสามีเธอ
กำลังไปเมืองทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะ” ¹⁴นางจึงถอดชุด
แม่ม่ายที่สวมอยู่ออก เอาผ้าคลุมหน้าพรางตัว ไปนั่ง
อยู่ตรงทางเข้าเอนาอิม ซึ่งอยู่ระหว่างทางไปเมือง
ทิมนาห์ นางเห็นว่าเซลาห์โตแล้ว แต่ยูดาห์ยังไม่ให้นาง

เป็นภรรยาของเขา

¹⁵เมื่อยูดาห์เห็นนางเข้า ก็คิดว่านางเป็นหญิงโสเภณี เนื่องจากนางมีผ้าปิดหน้าไว้ ¹⁶จึงเข้าไปหานางที่ริมถนน พูดยุดาห์ว่า “ขอให้ฉันหลับนอนกับเธอเถิด” ยูดาห์ไม่รู้ว่านางเป็นบุตรสะใภ้ของตน นางถามว่า “ท่านจะให้อะไรดิฉันถ้าดิฉันหลับนอนกับท่าน” ¹⁷ยูดาห์ตอบว่า “ฉันจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้ตัวหนึ่ง” นางตอบว่า “ตกลงท่านจะให้อะไรไว้เป็นมัดจำจนกว่าจะส่งลูกแพะมาให้” เขาถามว่า ¹⁸“ฉันจะต้องให้อะไรเป็นมัดจำแก่เธอล่ะ” นางตอบว่า “ขอตรา เข็กร้อยตรา และไม้เท้าที่ท่านถืออยู่นี้” เขาก็ส่งสิ่งเหล่านี้ให้นาง และไปหลับนอนกับนาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา ¹⁹แล้วนางก็จากไป เอาผ้าคลุมออก สวมชุดแม่มา้ยตามเดิม

²⁰ยูดาห์ให้เพื่อนชาวอดุลลัมนำลูกแพะไปแลกเอาของมัดจำคืนจากหญิงคนนั้น แต่เขาหานางไม่พบ ²¹เขาจึงถามผู้คนที่อยู่แถบนั้นว่า “หญิงโสเภณีซึ่งเคยอยู่ริมถนนที่เอนาอิมไปไหน” คนเหล่านั้นตอบว่า “ที่นั่นไม่เคยมีหญิงโสเภณีเลย” ²²เขาจึงกลับไปหายูดาห์

บอกว่า “ข้าพเจ้าหาหญิงนั้นไม่พบ ยิ่งกว่านั้น ผู้คน
แถวนั้นบอกว่า ที่นั้นไม่เคยมีหญิงโสเภณีเลย”²³ ยูดาห์
ก็พูดว่า “ให้นางเก็บของมัดจำไว้เถิด มิฉะนั้น คนจะ
หัวเราะเยาะเรา ข้าพเจ้าได้ส่งลูกแพะตัวนี้ไปให้นางแล้ว
แต่ท่านหานางไม่พบ”

²⁴ประมาณสามเดือนต่อมา มีผู้มาบอกยูดาห์ว่า
“ทามาร์บุตรสะไภ้ของท่านมีชู้ และตั้งครรภ์แล้ว” ยูดาห์
จึงสั่งว่า “จงนำตัวนางไปเผาไฟ”²⁵ ขณะที่เขาพานาง
ออกไป นางก็ฝากคนไปบอกบิดาของสามีว่า “ดิฉัน
ตั้งครรภ์กับชายที่เป็นเจ้าของสิ่งของเหล่านี้” และ
ยังเสริมว่า “ดูให้ดีซิว่า ตรา เชือก ร้อยตรา และไม่เท่านี้
เป็นของใคร”²⁶ ยูดาห์ก็จำของของตนได้ และพูดว่า
“นางทำถูกต้อง ข้าพเจ้าซิเป็นฝ่ายทำผิด ที่ไม่ได้ยก
นางให้เซลาห์บุตรชายของข้าพเจ้า” ยูดาห์ก็ไม่ได้หลับ
นอนกับนางอีก

²⁷เมื่อถึงกำหนดคลอด ก็ปรากฏว่านางมีบุตร
ฝาแฝด²⁸ ระหว่างการคลอด บุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมา
ก่อน หญิงทำคลอดจึงเอาด้ายแดงผูกข้อมือไว้ พลัง

พูดว่า “คนนี่เกิดก่อน”²⁹ แต่เด็กนั้นหัดมือกลับ บุตรอีกคนหนึ่งจึงคลอตออกมาก่อน หญิงทำคลอตก็ว่า “ทำไมเจ้าจึงแหวกออกมาก่อน” เขาจึงได้ชื่อว่าเปเรศ³⁰ แล้วคนพี่ก็คลอตออกมามีด้ายแดงผูกข้อมืออยู่ เขาจึงได้ชื่อว่าเศราห์

โยเซฟในบ้านของโปทิฟาร์

39 ¹โยเซฟถูกพาตัวไปอียิปต์ โปทิฟาร์ชาวอียิปต์ที่ปรึกษาของกษัตริย์ฟาโรห์ และผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ชื่อโยเซฟมาจากชาวอิชมาเอลที่พาเขามาที่นั่น ²พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ ทรงกระทำให้งานที่เขาทำประสบความสำเร็จ โยเซฟอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายชาวอียิปต์ ³เจ้านายเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตกับเขา และโปรดให้ทุกสิ่งที่ยอเซฟทำประสบความสำเร็จ ⁴จึงพอใจโยเซฟ ให้เขาเป็นผู้รับใช้ส่วนตัว แต่งตั้งให้เขาดูแลบ้าน และทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง ⁵นับแต่เวลาที่โปทิฟาร์ให้โยเซฟดูแลบ้าน และทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง พระยาห์เวห์ทรงอวยพระพร

ครอบครัวของชาวอียิปต์คนนั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ พระยาร์เวห์ทรงอวยพระพรทุกสิ่งที่เขา มี ทั้งในบ้าน และในทุ่งนา โปทิฟาร์จึงมอบหมายทุกสิ่งที่เขา มี ให้ โยเซฟดูแล ไม่สนใจและไม่ห่วงใยสิ่งใดเลย นอกจาก อาหารที่เขา กินเท่านั้น

โยเซฟและภรรยาของโปทิฟาร์

โยเซฟมีรูปร่างสง่างามหน้าตาดี ⁷หลังจากที่ โยเซฟอยู่ที่บ้านของโปทิฟาร์ไม่นาน ภรรยาของ เจ้านายมองโยเซฟด้วยความเสนาห์ ชวนเขาว่า “มา หลับนอนกับฉันเถิด” ⁸แต่เขาปฏิเสธ บอกนางว่า “เมื่อ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ต้องกังวลใจกับ สิ่งใดในบ้าน เขามอบหมายให้ข้าพเจ้าดูแลทุกสิ่งที่เขา มี ⁹ข้าพเจ้ามีอำนาจในบ้านนี้เท่ากับเขา เขาไม่ได้หวง สิ่งใดไว้จากข้าพเจ้าเลย นอกจากท่านซึ่งเป็นภรรยา ของเขา ข้าพเจ้าจะทำการเลวร้ายมากเช่นนี้และทำบาป ผิดต่อพระเจ้าได้อย่างไร” ¹⁰แม้ว่านางจะชักชวนโยเซฟ วันแล้ววันเล่า เขาก็ไม่ยอมไปหลับนอนหรืออยู่ใกล้นาง

¹¹แต่แล้ววันหนึ่ง เมื่อโยเซฟเข้ามาทำงานในบ้าน ไม่มีผู้รับใช้คนอื่นอยู่ที่นั่น ¹²นางเข้ามาดึงเสื้อเขาไว้ ชวนว่า “มาหลับนอนกับฉันเถิด” แต่โยเซฟวิ่งหนีออกไปข้างนอก ทิ้งเสื้อไว้ในมือนาง ¹³เมื่อเห็นว่าเขาทิ้งเสื้อไว้ในมือและวิ่งหนีออกไปข้างนอก ¹⁴นางจึงตะโกนเรียกผู้รับใช้บอกว่า “ดูนี่สิ สามีนางของฉันพาชาวฮีบรูคนนี้เข้ามาเพื่อดูหมิ่นฉัน เขาเข้ามาชวนให้ฉันหลับนอนกับเขา แต่ฉันตะโกนเสียงดัง ¹⁵เมื่อเขาได้ยินฉันตะโกนก็เลยทิ้งเสื้อไว้กับฉัน วิ่งออกไปข้างนอก”

¹⁶นางเก็บเสื้อของโยเซฟไว้จนเจ้านายของเขา กลับบ้าน ¹⁷แล้วก็เล่าให้เขาฟังเรื่องเดียวกันว่า “ทาสชาวฮีบรูที่ท่านพามาอยู่กับเราดูหมิ่นดิฉัน ¹⁸แต่เมื่อดิฉันร้องตะโกน เขาก็ทิ้งเสื้อไว้กับดิฉัน วิ่งหนีไปข้างนอก” ¹⁹เจ้านายโกรธมาก เมื่อได้ยินภรรยาฟ้องว่า “ทาสของท่านทำกับดิฉันอย่างนี้” ²⁰เจ้านายของโยเซฟจึงสั่งให้จับเขาขังไว้ในคุกที่ขังนักโทษของกษัตริย์

โยเซฟในคุก

โยเซฟถูกขังอยู่ในคุก ²¹แต่พระยาห์เวห์สถิตกับ

โยเซฟ และทรงสำแดงความรักมั่นคงต่อเขา ทำให้ผู้คุมพอใจ ²²ผู้คุมมอบหมายให้เขาดูแลนักโทษทุกคนในคุก ให้รับผิดชอบทุกสิ่งที่ต้องทำที่นั่น ²³ผู้คุมไม่ต้องกังวลสิ่งใดที่โยเซฟทำ เพราะพระยาห์เวห์สถิตกับเขา พระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้ทุกสิ่งที่เขาทำประสบความสำเร็จ

โยเซฟทำนายฝันให้ข้าราชการของกษัตริย์ฟาโรห์

40 ¹ต่อมาไม่นาน พนักงานถวายน้ำจัณฑ์และพนักงานเครื่องเสวยของกษัตริย์อียิปต์ได้กระทำผิดต่อเจ้านายของตน คือกษัตริย์อียิปต์ ²กษัตริย์ฟาโรห์กริ้วข้าราชการทั้งสองคนนี้ คือหัวหน้าพนักงานถวายน้ำจัณฑ์และหัวหน้าพนักงานเครื่องเสวย ³รับสั่งให้จองจำไว้ในคุกที่บ้านของผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ในคุกเดียวกันกับที่โยเซฟถูกจองจำอยู่ ⁴ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์มอบคนทั้งสองให้โยเซฟดูแล ทั้งสองคนถูกจองจำอยู่เป็นเวลานาน ⁵ขณะที่ถูกจองจำอยู่นั้น ทั้งพนักงานถวายน้ำจัณฑ์และ

พนักงานเครื่องเสวยของกษัตริย์อียิปต์ ต่างก็ฝันในคืนเดียวกัน ความฝันของแต่ละคนมีความหมายพิเศษ

⁶เมื่อโยเซฟมาหาเขาในตอนเช้า ก็เห็นว่าทั้งคู่มีใบหน้าเศร้าหมอง ⁷เขาจึงถามข้าราชการทั้งสองซึ่งถูกจองจำอยู่ในคุกที่บ้านของเจ้านายของตนว่า “ทำไมวันนี้ท่านทั้งสองจึงมีใบหน้าเศร้าเช่นนี้” ⁸ทั้งสองตอบว่า “เราต่างก็ฝันไป แต่ไม่มีใครทำนายฝันให้เราได้” โยเซฟพูดกับเขาว่า “พระเจ้าท่านนั้นทรงทำนายให้ได้ จงเล่าฝันให้ข้าพเจ้าฟังซิ”

⁹หัวหน้าพนักงานถวายน้ำจันท์จึงเล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า “ข้าพเจ้าฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ¹⁰มีกิ่งอยู่สามกิ่ง เมื่อกิ่งแตกใบก็ออกดอก แล้วมีผลเป็นพวงองุ่นสุก ¹¹ข้าพเจ้าถือถ้วยของกษัตริย์ฟาโรห์ เต็ดผลองุ่นมาคั้นน้ำลงใส่ถ้วย และนำไปถวายกษัตริย์ฟาโรห์” ¹²โยเซฟทำนายว่า “ความฝันหมายความว่า กิ่งสามกิ่งหมายถึงสามวัน ¹³ภายในสามวัน กษัตริย์ฟาโรห์จะทรงรื้อฟื้นคดีของท่าน และจะทรงคืนตำแหน่งให้ท่าน ท่านจะได้

รินน้ำจันท์ถวายกษัตริย์ฟาโรห์อย่างที่ท่านเคยทำ
เมื่อท่านเป็นพนักงานถวายน้ำจันท์¹⁴ เมื่อท่านมีความสุข
แล้วจงระลึกถึงข้าพเจ้าบ้าง โปรดเมตตา นำเรื่องของ
ข้าพเจ้าขึ้นทูลกษัตริย์ฟาโรห์ ขอให้ทรงปล่อยข้าพเจ้า
ออกไปจากคุกนี้¹⁵ ข้าพเจ้าถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดิน
ของชาวฮีบรู แม้ที่นี่ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำผิดสมควรที่จะ
ถูกจองจำในคุกนี้”

¹⁶หัวหน้าพนักงานเครื่องเสวยเห็นว่า โยเซฟ
ทำนายฝันในทางดี จึงบอกโยเซฟว่า “ข้าพเจ้าก็ฝัน
เช่นเดียวกันว่า ข้าพเจ้าทูนกระจาดใส่ขมปังสามใบไว้
บนศีรษะ¹⁷ ในกระจาดข้างบนสุด มีเครื่องเสวยทุกชนิด
สำหรับถวายกษัตริย์ฟาโรห์ แต่พวกนกมาจิกกินใน
กระจาดบนศีรษะของข้าพเจ้า”¹⁸ โยเซฟทำนายว่า
“ความฝันหมายความว่า กระจาดสามใบหมายถึง
สามวัน¹⁹ ภายในสามวัน กษัตริย์ฟาโรห์จะทรงรื้อฟื้นคดี
ของท่าน รับสั่งให้ประหารชีวิต แขนงท่านไว้บนต้นไม้
พวกนกจะมาจิกกินเนื้อของท่าน”

²⁰ในวันที่สามซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ของกษัตริย์ฟาโรห์ พระองค์พระราชทานงานเลี้ยงแก่ข้าราชการบริพารทั้งปวง ทรงรื้อฟื้นคดีของหัวหน้าพนักงานถวายน้ำจันท์ และพนักงานเครื่องเสวย²¹ พระองค์ทรงคืนตำแหน่งให้หัวหน้าพนักงานถวายน้ำจันท์ เพื่อถวายน้ำจันท์เช่นเดิม²² แต่ทรงแขวนหัวหน้าพนักงานเครื่องเสวยบนต้นไม้ ดังที่โยเซฟทำนายไว้ทุกประการ²³ แต่หัวหน้าพนักงานถวายน้ำจันท์สี่ม มิได้ระลึกถึงโยเซฟเลย

พระสุบินของกษัตริย์ฟาโรห์

41 ¹สองปีต่อมา กษัตริย์ฟาโรห์ทรงพระสุบินว่า พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำไนล์ ²ทรงเห็นแม่โคลักษณะดีและอ้วนพีเจ็ดตัวขึ้นจากแม่น้ำไนล์ มากินหญ้าในพงอ้อ ³ทันใดนั้น แม่โคน่าเกลียดและผอมโซอีกเจ็ดตัวขึ้นจากแม่น้ำไนล์ตามมายืนข้างแม่โคฝูงแรกที่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ⁴แล้วแม่โคน่าเกลียดและผอมโซเหล่านี้ก็กินแม่โคลักษณะดีและอ้วนพีทั้งเจ็ดตัว กษัตริย์ฟาโรห์ก็ทรงตื่นบรรทม

¹³ เหตุการณ์เป็นไปตามที่เขาทำนายทุกประการ ข้าพเจ้าได้ตำแหน่งเดิมคืนมา แต่พนักงานเครื่องเสวยถูกแขวนบนต้นไม้

¹⁴ กษัตริย์ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟเข้าเฝ้า เขาถูกปล่อยจากคุกทันที โกงหนวด เปลี่ยนเสื้อผ้า และเข้าเฝ้ากษัตริย์ฟาโรห์ ¹⁵ กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราฝัน ไม่มีใครทำนายฝันของเราได้ เราได้ยินว่าท่านทำนายฝันได้ทันทีที่เขาเล่าความฝันให้ท่านฟัง” ¹⁶ โยเซฟทูลกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “ไม่ใช่ข้าพระองค์หรอกที่ทำนายฝันได้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานคำตอบให้เป็นที่พอพระทัยแก่กษัตริย์ฟาโรห์”

¹⁷ กษัตริย์ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เราฝันว่า ยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำไนล์ ¹⁸ เห็นแม่โคลักษณะดีอ้วนพีเจ็ดตัวขึ้นจากแม่น้ำไนล์ มากินหญ้าที่พงอ้อ ¹⁹ ทันใดนั้นแม่โคอีกเจ็ดตัวน่าเกลียดและผอมโซที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาในอียิปต์ขึ้นจากแม่น้ำตามมา ²⁰ แม่โคน่าเกลียดและผอมโซเหล่านี้กินแม่โคอ้วนพีก่อนนั้นทั้งเจ็ดตัว ²¹ แต่เมื่อกินเข้าไปแล้ว ก็ยังดูไม่ออกกว่าได้กินเข้าไป เพราะ

ยังคงผอมโซเหมือนเดิม แล้วเราก็ตื่นขึ้น ²²เราฝันอีกครั้งหนึ่งว่า เห็นรวงข้าวสมบูรณ์มีเมล็ดเต็มเจ็ดรวง ออกขึ้นจากต้นเดียวกัน ²³แล้วมีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงเหี่ยว เมล็ดลีบและถูกลมจากทะเลทรายเผาจนเกรียมงอกตามมา ²⁴รวงข้าวเมล็ดลีบก็กินรวงข้าวเมล็ดเต็มทั้งเจ็ดรวง เราเล่าฝันให้โอรฟั้ง แต่ไม่มีใครทำนายฝันนี้ได้”

²⁵โยเซฟทูลกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “พระสุบินทั้งสองครั้งนี้มีความหมายอย่างเดียวกัน พระเจ้าทรงเผยให้กษัตริย์ฟาโรห์ทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำอะไร ²⁶แม่โคลักษณะดีเจ็ดตัวหมายถึงเจ็ดปี รวงข้าวสมบูรณ์เจ็ดรวงก็หมายถึงเจ็ดปีเช่นเดียวกัน พระสุบินทั้งสองครั้งนี้มีความหมายอย่างเดียวกัน ²⁷แม่โคผอมโซและน่าเกลียดเจ็ดตัวที่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ภายหลังกับรวงข้าวเมล็ดลีบ และถูกลมจากทะเลทรายเผาจนเกรียมนั้น ได้แก่เจ็ดปีที่กันดารอาหาร ²⁸ตั้งที่ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ฟาโรห์แล้ว พระเจ้าทรงเผยให้กษัตริย์ฟาโรห์ทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำอะไร ²⁹จะมีเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ ³⁰หลังจากนั้นจะเกิดกันดารอาหารเป็น

เวลาเจ็ดปี จนทุกคนล้มความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดิน อียิปต์ การกัณฑ์ดารอาหารครั้งนี้จะล้างผลาญแผ่นดิน³¹ ทุกคนจะล้มว่าเคยมีความอุดมสมบูรณ์บนแผ่นดิน เพราะการกัณฑ์ดารอาหารที่ตามมา³²นี้ร้ายกาจยิ่งนัก การที่พระองค์ทรงพระสุบินถึงสองครั้งนี้ เป็นเพราะพระเจ้าทรงกำหนดไว้แน่นอนแล้ว และจะทรงบันดาลให้เกิดขึ้นในไม่ช้า

³³ขอให้กษัตริย์ฟาโรห์ทรงหาผู้ฉลาดและมีปรีชา แต่งตั้งให้เขามีอำนาจในแผ่นดินอียิปต์³⁴ ขอให้พระองค์ทรงแต่งตั้งข้าราชการขึ้นทั่วแผ่นดิน ให้เก็บหนึ่งในห้าของพืชผลในแผ่นดินตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์³⁵ เขาจะรวบรวมเสบียงอาหารทั้งหมดที่เก็บได้ในปีที่อุดมสมบูรณ์นี้ตามพระบัญชาของพระองค์ สะสมข้าวและเก็บรักษาไว้ให้ดีในเมือง³⁶ เเสบียงอาหารนี้จะสำรองไว้สำหรับแผ่นดิน ระหว่างเจ็ดปีที่กัณฑ์ดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์ และดังนั้นความกัณฑ์ดารอาหารก็จะไม่ทำลายแผ่นดิน”

โยเซฟผู้สำเร็จราชการอียิปต์

³⁷ กษัตริย์ฟาโรห์พร้อมกับบรรดาข้าราชการ ทรงเห็นชอบกับข้อเสนอนี้ ³⁸ พระองค์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะไปหาคนที่มีความเฉลียวฉลาดของพระเจ้า สถิตด้วยเช่นนี้ได้ที่ไหน” ³⁹ แล้วกษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เนื่องจากพระเจ้าทรงสำแดงเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ให้ท่านรู้ จึงไม่มีใครฉลาดและมีปรีชาญาณมากกว่าท่าน ⁴⁰ ท่านจะเป็นผู้สำเร็จราชการ และประชาชนของเราจะเชื่อฟังคำสั่งของท่าน มีแต่เราเท่านั้นซึ่งเป็นกษัตริย์อยู่เหนือท่าน” ⁴¹ กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราตั้งท่านเป็นผู้สำเร็จราชการทั่วแผ่นดินอียิปต์” ⁴² กษัตริย์ฟาโรห์ทรงถอดพระอัครมรดกตราแผ่นดินออกจากนิ้วพระหัตถ์ ทรงสวมให้โยเซฟ ทรงจัดเสื้อผ้าปานเนื้อละเอียดอย่างดีให้เขา และทรงสวมสร้อยคอทองคำให้ด้วย ⁴³ ทรงจัดให้เขานั่งรถม้าคันที่สองรองจากพระองค์ มีผู้ตะโกนไปข้างหน้าว่า “อาเบรค” (หลีกทาง) ดังนี้ กษัตริย์ฟาโรห์ทรงแต่งตั้งโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการทั่วแผ่นดินอียิปต์

⁴⁴กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ ถ้าท่านไม่อนุญาตแล้วจะไม่มีใครทั่วดินแดนอียิปต์ ทำสิ่งใดได้เลย” ⁴⁵กษัตริย์ฟาโรห์พระราชทานนามให้โยเซฟว่าสาเฟนาทปาเนอาห์ ทั้งพระราชทานอาสน์หนักธิดาของโปทิเฟรา สมณะแห่งนครโอนให้เป็นภรรยาโยเซฟเริ่มเดินทางไปที่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ ⁴⁶โยเซฟมีอายุสามสิบปีเมื่อเขาเข้ารับราชการกับกษัตริย์ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โยเซฟเดินทางไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์ฟาโรห์แล้ว ⁴⁷ในระยะเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ แผ่นดินมีผลิตผลมากมาย ⁴⁸โยเซฟสะสมเสบียงอาหารไว้ตลอดเวลาเจ็ดปีที่มีความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์ เขาเก็บเสบียงอาหารจากชนบทรอบเมืองต่างๆ ไว้ในเมือง ⁴⁹โยเซฟสะสมข้าวไว้มากมายเหมือนเม็ดทรายตามชายทะเล มีปริมาณมากจนกระทั่งเขาต้องเลิกตวง เพราะไม่สามารถตวงได้

บุตรของโยเซฟ

⁵⁰โยเซฟมีบุตรชายสองคน เกิดจากอาสน์หนัก

ธิดาของโปทิเฟรา สมณะแห่งนครโอนก่อนถึงปีที่เกิด
ความกันดารอาหาร ⁵¹โยเซฟตั้งชื่อบุตรคนแรกว่า
มนัสเสห์ พูดว่า “พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าลืมนความ
ทุกข์ยากทั้งสิ้น รวมทั้งบ้านของบิดาของข้าพเจ้า”
⁵²เขาตั้งชื่อบุตรคนที่สองว่าเอฟราอิม พูดว่า “พระเจ้า
ประทานให้ข้าพเจ้ามีบุตรในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าเคย
ตกทุกข์ได้ยาก”

⁵³เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์สิ้นสุด
ลง ⁵⁴เจ็ดปีที่กันดารอาหาร ดังที่โยเซฟได้ทำนายไว้ ก็
เริ่มขึ้น แม้จะมีความกันดารอาหารในแผ่นดินอื่นๆ แต่
ยังมีอาหารอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ ⁵⁵เมื่อประชาชนทั่ว
แผ่นดินอียิปต์เริ่มรู้สึกขาดแคลนอาหาร ก็ร้องขอ
อาหารจากกษัตริย์ฟาโรห์ พระองค์รับสั่งแก่ชาวอียิปต์
ทั้งปวงว่า “จงไปหาโยเซฟเถิดและทำตามที่เขาสั่ง”
⁵⁶เมื่อเกิดการกันดารไปทั่วแผ่นดิน โยเซฟก็เปิดยุ้งฉาง
ทั้งหมดออกขายข้าวให้ชาวอียิปต์ ขณะที่การกันดาร
ทวีความรุนแรงขึ้นในอียิปต์ ⁵⁷ผู้คนจากทั่วแผ่นดิน
ต่างมายังอียิปต์เพื่อขอซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะการ

กัณดารอาหารทวีความรุนแรงไปทั่วแผ่นดิน

โยเซฟพบบรรดาพี่ชายเป็นครั้งแรก

42 ¹ยาโคบรู้ว่ามิช้าวในอียิปต์ จึงถามบรรดาบุตรว่า “ทำไมลูกๆ จึงมัวแต่มองหน้ากัน ไม่ทำอะไรเล่า ²พ่อได้ยินว่ามีเสบียงอาหารในอียิปต์ จงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้เราเถิด เราจะได้รอดชีวิต ไม่อดตาย” ³พี่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟจึงเดินทางไปซื้อข้าวในอียิปต์ ⁴แต่ยาโคบไม่อนุญาตให้เบนยามินน้องชายของโยเซฟไปด้วย เพราะกลัวว่าจะเกิดอันตรายแก่เขา

⁵บุตรของอิสราเอลมาซื้อข้าวพร้อมกับคนอื่นๆ เพราะเกิดการกัณดารอาหารในแผ่นดินคานาอัน ⁶โยเซฟในฐานะผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ก็ขายข้าวให้ประชาชนทั้งปวง ⁷เมื่อพี่ชายของโยเซฟมาถึง เขาก็กราบค้ำับโยเซฟ ศีรษะจรดพื้น โยเซฟเห็นพี่ชายก็จำได้ แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้จัก พูดกับเขาด้วยน้ำเสียงกระด้างว่า “ท่านทั้งหลายมาจากไหน” บรรดาพี่ชายตอบว่า “เรามาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร”

โยเซฟจำพี่ชายได้ แต่พี่ชายจำเขาไม่ได้ โยเซฟ จึงระลึกถึงความฝันที่ตนเคยฝันแต่ก่อน พูดยังว่า⁹ “ท่านทั้งหลายเป็นคนสอดแนม ท่านมาสำรวจดูว่าแผ่นดินนี้มีจุดอ่อนที่ไหนบ้าง”¹⁰ เขาเหล่านั้นนั้นค้านว่า “นายขอรับ เราไม่ใช่คนสอดแนม ผู้รับใช้ของท่านมาเพื่อซื้ออาหาร”¹¹ เราทุกคนเป็นบุตรของบิดาคนเดียวกัน เราเป็นคนซื่อตรง ผู้รับใช้ของท่านไม่ใช่คนสอดแนม”¹² โยเซฟ พุดกับเขาว่า “ไม่จริง ท่านมาเพื่อสำรวจดูว่าแผ่นดินนี้มีจุดอ่อนที่ไหนบ้าง”¹³ พวกเขาพุดว่า “ผู้รับใช้ของท่าน เป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรของบิดาคนเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน น้องคนเล็กอยู่กับบิดา ส่วนอีกคนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้ว”¹⁴ โยเซฟจึงว่า “ท่านเป็นคนสอดแนมแน่ๆ เหมือนที่เราพุดไว้”¹⁵ เราจะต้องทดสอบท่านอย่างนี้ เราสาบานว่า ถ้าน้องชายคนเล็กของท่านไม่มา ท่านทั้งหลายจะออกจากที่นี่ไม่ได้”¹⁶ จึงส่งท่านคนหนึ่งไปพาน้องชายมา ส่วนอีกเก้าคนจะถูกจองจำไว้ จะได้เห็นว่าคุณพุดความจริง ถ้าไม่ทำเช่นนี้ เรามั่นใจว่า ท่านเป็นคนสอดแนม”¹⁷ โยเซฟจึงสั่งให้ขังทุกคน

ไว้ในคุกเป็นเวลาสามวัน¹⁸ ในวันที่สาม โยเซฟพูดกับพี่ชายว่า “จงทำดังนี้ และท่านจะมีชีวิตรอด เพราะเรา ยำเกรงพระเจ้า¹⁹ ถ้าท่านทั้งหลายเป็นคนซื่อตรง ให้ท่านคนหนึ่งถูกจองจำในคุกที่นี่ ส่วนอีกเก้าคนจงนำข้าวกลับไปให้ครอบครัวที่กำลังอดอยาก²⁰ แล้วท่านจะต้องนำน้องชายคนเล็กมาให้เราดู เพื่อพิสูจน์ว่าท่านพูดความจริง มิฉะนั้นท่านจะต้องตาย” บรรดาพี่ชายก็ยอมทำเช่นนั้น²¹ แล้วพูดกันว่า “เรากำลังรับโทษเพราะความผิดที่เราได้ทำกับน้องของเราแน่ๆ เราเห็นแล้วว่าเขาเป็นทุกข์แค่ไหน เมื่อเขาอ่อนวอนขอให้เราช่วย แต่เราไม่ยอมฟัง บัดนี้ เราจึงต้องรับทุกข์เช่นเดียวกัน”²² รูเบนจึงพูดว่า “พี่ไม่ได้บอกพวกน้องหรือว่า อย่าทำร้ายเด็กนั้น แต่พวกน้องไม่ยอมฟัง บัดนี้ เราจึงต้องชดใช้หนี้เลือดของเขา”²³ เขาไม่รู้ว่าโยเซฟเข้าใจ เพราะโยเซฟใช้ล่ามเมื่อพูดกับเขา²⁴ โยเซฟจึงปลีกตัวไปร้องไห้ แล้ว กลับมาพูดกับเขาอีก โยเซฟเลือกสิเมโอน สั่งให้มัดเขาไว้ต่อหน้าบรรดาพี่น้อง

บุตรของยาโคบกลับไปแผ่นดินคานาอัน

²⁵โยเซฟสั่งให้นำกระสอบของบรรดาพี่ชายมาใส่ข้าวจนเต็ม แล้วให้ใส่เงินค่าข้าวคืนไว้ในแต่ละกระสอบ ทั้งยังให้เสบียงอาหารไปกินตามทางด้วย บรรดาพนักงานก็ทำตามที่โยเซฟสั่งทุกประการ ²⁶พี่ชายเอากะสอบข้าวขึ้นบรรทุกบนหลังลาแล้วออกเดินทางจากที่นั่น ²⁷เมื่อถึงที่หยุดพักค้างคืน คนหนึ่งเปิดกระสอบจะเอาข้าวให้ลากิน ก็เห็นเงินอยู่ที่ปากกระสอบ ²⁸จึงพูดกับบรรดาพี่น้องว่า “ฉันได้เงินคืนมา ดูซิ อยู่ในกระสอบนี้ไง” ทุกคนรู้สึกไม่สบายใจและหวาดกลัว หันไปถามกันว่า “ทำไมพระเจ้าทรงทำกับเราเช่นนี้”

²⁹เมื่อกลับมาพบยาโคบผู้บิดาในแผ่นดินคานาอัน เขาก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้บิดาฟัง ³⁰“ท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดินพูดจาดุดันกับเรา กล่าวหาว่าเราไปสอดแนมแผ่นดินของท่าน ³¹เราบอกท่านว่าเราเป็นคนซื่อตรง ไม่ได้มาสอดแนม ³²เราเป็นพี่น้องกันสิบสองคน เป็นบุตรของบิดาคนเดียวกัน คนหนึ่งเสียชีวิตแล้ว และน้องคนเล็กอยู่กับบิดาใน

แผ่นดินคานาอัน³³ แต่ท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดินบอกพวกเราว่า ‘เราจะรู้ว่าท่านเป็นคนซื่อตรงโดยวิธีนี้ จงปล่อยพี่น้องคนหนึ่งของท่านไว้กับเราที่นี่ และนำอาหารกลับไปให้ครอบครัวที่กำลังอดอยาก³⁴ จงพาน้องชายคนเล็กกลับมาหาเรา เราจะได้รู้ว่าท่านไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนซื่อตรง แล้วเราจะคืนพี่น้องที่ถูกจองจำให้ และท่านจะไปไหนมาไหนได้อย่างเสรีในแผ่นดินนี้’”

³⁵เมื่อแต่ละคนเทข้าวจากกระสอบก็พบถุงเงินในกระสอบของตน เมื่อเห็นถุงเงิน เขาก็บิดาต่างก็กลัว³⁶ ยาโคบจึงพูดว่า “พวกลูกจะไม่ให้พ่อมีลูกเหลืออยู่เลย โยเซฟก็ไม่อยู่แล้ว สิเมโอนก็ไม่อยู่ บัดนี้ ลูกยังต้องการเอาเบนยามินไปอีก พ่อคนเดียวจะต้องทนทุกข์ทั้งหมดนี้”

³⁷รูเบนจึงพูดกับบิดาว่า “พ่อจะฆ่าลูกชายสองคนของลูกได้ ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาหาพ่อ พ่อจะมอบให้ลูกเป็นผู้ดูแลเขาเถิด และลูกจะนำเขากลับมาคืนให้พ่อ”³⁸ แต่ยาโคบตอบว่า “ลูกของพ่อจะลงไปที่นี่กับพวกลูกไม่ได้ดอก พี่ชายของเขาก็ตายไปแล้ว พ่อ

เหลือเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ถ้าหากเขาเป็นอันตราย
ไประหว่างทาง ลูกก็จะส่งพ่อซึ่งแก่แล้วลงไปในแดน
ผู้ตายด้วยความเศร้าโศก”

บุตรของยาโคบกลับไปอียิปต์พร้อมกับเบนยามิน

43 ¹การกั้นดารอาหารในแผ่นดินทวีความ
รุนแรงยิ่งขึ้น ²เมื่อครอบครัวของยาโคบกินข้าวที่นำ
มาจากอียิปต์หมดแล้ว บิดาจึงพูดกับบุตรว่า “จงกลับไป
ซื้ออาหารมาให้เราบ้างเถิด” ³ยูดาห์ตอบว่า “ท่าน
ผู้สำเร็จราชการได้กำชับลูกไว้อย่างแข็งขันว่า เราจะ
ไปพบท่านไม่ได้ ถ้าไม่พาน้องชายไปด้วย ⁴ถ้าพ่อ
ยอมให้น้องไปกับเรา เราจะไปซื้ออาหารมาให้ ⁵แต่ถ้า
พ่อไม่ยอมให้น้องไป เราก็จะไม่ไป เพราะท่านผู้
นั้นสั่งไว้ว่า เราจะไปพบท่านไม่ได้ ถ้าไม่พาน้องชายไป
ด้วย” ⁶อิสราเอลจึงพูดว่า “ทำไมลูกๆ จึงทำให้พ่อต้อง
ลำบากใจเช่นนี้ ไปบอกท่านทำไม่ว่าลูกยังมีน้องชาย
อีกคนหนึ่ง” ⁷เขาเหล่านั้นตอบว่า “ก็ท่านถามแล้ว
ถามอีกถึงลูกๆ และครอบครัวว่า บิดาของท่านยังมี

ชีวิตอยู่หรือ มีน้องชายอีกไหม ลูกก็ตอบคำถามเหล่านี้ ลูกจะรู้ได้อย่างไรว่า ท่านจะบอกให้พาน้องชายไปพบท่านด้วย” ⁸ยูดาห์อ้อนวอนอิสราเอลผู้บิดาว่า “โปรดอนุญาตให้น้องไปกับลูกเถิด เราจะออกเดินทาง เพื่อเราคือพ่อ ลูกๆ และครอบครัวจะได้รอดชีวิตไม่อดตาย ⁹ลูกจะเอาชีวิตเป็นประกัน ขอรับผิดชอบสำหรับน้อง ถ้าลูกไม่พาน้องกลับมาพบพ่ออีก ลูกยอมรับผิดชอบต่อพ่อตลอดชีวิต ¹⁰ถ้าเราไม่มีวีรธอยู่เช่นนี้ เราคงจะได้ไป และกลับมาถึงสองครั้งแล้ว”

¹¹อิสราเอลผู้บิดาตอบว่า “ถ้าจะต้องเอาน้องไป ก็จงทำดังนี้เถิด จงนำผลิตผลที่ดีที่สุดที่สุดของแผ่นดินนี้ ใส่กระสอบ นำยางสน น้ำมัน เครื่องเทศ ยางไม้หอม ถั่ว และลูกอัลมอนด์ไปให้ท่านผู้นั้นเป็นของกำนัล ¹²จงนำเงินไปด้วยให้มากเป็นสองเท่า เพราะจะต้องนำเงินที่ใส่ที่ปากกระสอบไปคืน บางที่เขาอาจใส่มาผิดก็ได้ ¹³จงพาน้องไปด้วย ออกเดินทางกลับไปหาท่านผู้นั้น ¹⁴ขอให้พระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพดลใจให้ท่านผู้นั้นเมตตากรุณาต่อลูกๆ อนุญาตให้สิเมโอนและ

เบนยามินกลับมา ส่วนพ่อฉัน ถ้าจะต้องสูญเสียลูกไป พ่อก็ต้องอยู่คนเดียว”

โยเซฟพบบรรดาพี่น้องครั้งที่สอง

¹⁵บรรดาพี่น้องของโยเซฟจัดเตรียมของกำนัลเหล่านี้ และนำเงินเป็นสองเท่า พาเบนยามินไปด้วย ออกเดินทางไปยังอียิปต์ เข้าไปหาโยเซฟ ¹⁶เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมาด้วย เขาก็สั่งหัวหน้าผู้รับใช้ในบ้านว่า “จงพาคนเหล่านี้ไปพักที่บ้าน ฆ่าสัตว์มาเตรียมอาหาร เพราะคนเหล่านี้จะกินอาหารเดียวกับเรา” ¹⁷หัวหน้าผู้รับใช้ก็ทำตามที่โยเซฟสั่ง พาคนเหล่านั้นไปที่บ้านของโยเซฟ ¹⁸พี่น้องของโยเซฟกลัวมาก เมื่อหัวหน้าผู้รับใช้พาเขาไปที่บ้านของโยเซฟ คิดว่า เราถูกพาตัวมาที่นี่เพราะเงินที่ติดกระสอบไปครั้งก่อนเป็นแน่ เราจะจู่โจมทำร้ายเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบลาของเราไปด้วย” ¹⁹เขาจึงไปหาหัวหน้าผู้รับใช้ที่ดูแลบ้านของโยเซฟ พูดกับเขาที่ประตูบ้านว่า ²⁰“กรุณาเถิด นายเจ้าข้า พวกเราเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งแล้วเพื่อซื้อเสบียงอาหาร

²¹เมื่อเดินทางกลับมาถึงที่พักค้างคืน พวกเราเปิดกระสอบ แต่ละคนก็พบเงินอยู่ที่ปากกระสอบของตน หนักเท่ากับที่ได้จ่ายไป เราจึงนำเงินนั้นกลับมา

²²พร้อมกับเงินอีกส่วนหนึ่งเพื่อซื้อเสบียงอาหาร เราไม่รู้ว่าใครเอาเงินของเรากลับมาใส่ไว้ในกระสอบ”

²³หัวหน้าผู้รับใช้ตอบว่า “อย่าห่วงเลย อย่างกลัว ข้าพเจ้าได้รับเงินของท่านแล้ว พระเจ้าของท่านทั้งหลายและพระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านทรงเอาขุมทรัพย์ใส่ไว้ในกระสอบให้ท่าน” แล้วหัวหน้าผู้รับใช้ก็พาสิเมโอน

มาพบพี่น้อง ²⁴และพาทุกคนเข้าไปในบ้านของโยเซฟ ตักน้ำมาให้ล้างเท้าและเอาฟางให้ลากิน ²⁵บรรดาพี่น้องจัดเตรียมของกำนัลไว้ ขณะที่รอคอยโยเซฟมาในเวลาเที่ยง เพราะรู้ว่าเขาทั้งหลายจะต้องกินอาหารที่นั่น

²⁶เมื่อโยเซฟมาถึงบ้าน พี่น้องก็นำของกำนัลที่เตรียมไว้มาให้ กราบคำนับศีรษะจรดพื้น ²⁷โยเซฟถามทุกข์สุขของเขาว่า “บิดาผู้ชราที่ท่านเล่าให้เราฟังเป็นอย่างไรบ้าง ยังมีชีวิตอยู่หรือ” ²⁸พี่น้องตอบว่า “บิดาของพวกเราผู้รับใช้ของท่านยังมีชีวิตอยู่และสบายดี”

แล้วคุกเข่าลงกราบค้ำหน้า²⁹ โยเซฟมองเห็นเบนยามิน
น้องชายร่วมมารดา กับตนจึงพูดว่า “นี่คงเป็นน้องชาย
คนเล็กที่ท่านได้เล่าให้เราฟังกระมัง” แล้วเสริมว่า “ขอ
พระเจ้าทรงพระกรุณาต่อลูกเถิด”³⁰ โยเซฟรีบออกไป
เพราะตื่นตันใจด้วยความรักน้องชายจนกลั้นน้ำตา
ไว้ไม่อยู่ จึงเข้าไปในห้องของตนและร้องไห้³¹ หลังจาก
ล้างหน้าแล้ว ก็กลับมา สะกดใจ สั่งให้ผู้รับใช้ยกอาหาร
เข้ามา³² โยเซฟกินอาหารอยู่โต๊ะหนึ่ง พี่น้องกินด้วยกัน
อยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ชาวอียิปต์ที่กินด้วยก็กินอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง
เพราะชาวอียิปต์จะกินอาหารร่วมกับชาวฮีบรูไม่ได้
ชาวอียิปต์รังเกียจที่จะทำเช่นนั้น³³ พี่น้องนั่งโต๊ะตาม
ที่จัดไว้ ต่างมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจ เพราะ
เขาถูกจัดให้นั่งตามลำดับอายุตั้งแต่คนแรกไปจนถึง
คนสุดท้าย³⁴ โยเซฟสั่งให้พนักงานนำอาหารจาก
โต๊ะของตนไปให้บรรดาพี่น้อง เบนยามินได้อาหาร
เป็นห้าเท่าของคนอื่น ทุกคนดีมอย่างสนุกสนานพร้อม
กับโยเซฟ

ถ้วยของโยเซฟในกระสอบของเบนยามิน

44 โยเซฟสั่งหัวหน้าผู้รับใช้ในบ้านว่า “จงเอาข้าวใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะใส่ได้ และเอาเงินใส่คืนไว้ที่ปากกระสอบของแต่ละคน² จงเอาถ้วยเงินของเราใส่ที่ปากกระสอบของน้องชายคนเล็ก พร้อมกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย” หัวหน้าผู้รับใช้ก็ทำตามที่โยเซฟสั่ง³ เขารู้วันรุ่งขึ้น บรรดาพี่น้องก็ขึ้นลาเดินทางกลับไป⁴ เมื่อเขาออกจากเมืองไมโกลนั๊ก โยเซฟสั่งหัวหน้าผู้รับใช้ในบ้านว่า “จงรีบตามคนเหล่านั้นไป เมื่อตามไปทัน จงพูดว่า ทำไมท่านทั้งหลายจึงทำชั้วตอบแทนความดีเล่า⁵ ถ้วยนี้เป็นถ้วยที่เจ้านายของข้าพเจ้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายเหตุการณ์ในอนาคต มิใช่หรือ สิ่งที่ท่านทำนั้นเป็นความผิดอย่างมาก”⁶ หัวหน้าผู้รับใช้ตามไปทันเขา ก็พูดตามที่โยเซฟสั่ง⁷ พี่น้องตอบว่า “ทำไมเจ้านายจึงพูดเช่นนั้น ผู้รับใช้ของท่านไม่เคยคิดจะทำอะไรเช่นนั้นเลย⁸ ท่านก็เห็นแล้วว่า เราอุตส่าห์นำเงินที่เราพบที่ปากกระสอบจากแผ่นดินคานาอันมาคืนให้ท่าน เราจะไปขโมยเงินหรือทอง

จากบ้านเจ้านายของท่านมาทำไม⁹ ถ้าพบถ้อยอยู่กับผู้รับใช้ของท่านคนใด ก็ให้คนนั้นถูกประหารชีวิต และเราที่เหลือจะยอมเป็นทาสของเจ้านาย”¹⁰ หัวหน้าผู้รับใช้ตอบว่า “ตกลงตามที่ท่านพูด แต่ว่าถ้าเราพบถ้อยอยู่กับผู้ใด ผู้นั้นคนเดียวจะต้องเป็นทาสของเรา ส่วนคนอื่นเป็นอิสระ”¹¹ แต่ละคนรีบเอากะสอบลงมาตั้งที่พื้นและเปิดปากกระสอบ¹² หัวหน้าผู้รับใช้ค้นหาอย่างถี่ถ้วน เริ่มจากกระสอบของคนโต จนถึงกระสอบของคนเล็ก และพบถ้อยในกระสอบของเบนยามิน¹³ พี่น้องทุกคนต่างฉีกเสื้อผ้าของตนด้วยความทุกข์ แล้วบรรทุกของขึ้นหลังลา กลับเข้าไปในเมือง

¹⁴ ยูดาห์ และพี่น้องมาถึงบ้านของโยเซฟ โยเซฟยังคงอยู่ที่นั่น พี่น้องจึงกราบค้ำับศีรษะจรดพื้น¹⁵ โยเซฟถามว่า “ท่านทั้งหลายทำอะไรเช่นนั้น ท่านไม่รู้หรือว่า คนอย่างเราสามารถทำนายอนาคตได้”¹⁶ ยูดาห์ตอบว่า “พวกเราจะพูดอะไรกับเจ้านายของข้าพเจ้า พวกเราจะพูดอะไรได้ พวกเราจะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเราได้อย่างไร พระเจ้าทรงเปิดเผยความผิด

ของผู้รับใช้ของท่าน บัดนี้ เราทุกคนเป็นทาสเจ้านาย ทั้งเราและผู้ที่มีภัยในกระสอบของเขา” ¹⁷โยเซฟ ตอบว่า “ไม่ได้ เราจะไม่ทำเช่นนั้น คนที่พบภัยอยู่ในกระสอบของเขาเท่านั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนท่านทั้งหลาย จงกลับไปหาบิดาของท่านอย่างปลอดภัย”

ยูดาห์อ่อนวอนขอเบนยามิน

¹⁸ยูดาห์เข้าไปหาโยเซฟ พูดยว่า “กรุณาเถิด นายเจ้าข้า ขอให้ผู้รับใช้ของท่านพบกับท่านอย่างตรงไปตรงมาเถิด อย่าโกรธข้าพเจ้าเลย เพราะท่านเป็นเหมือนกษัตริย์ฟาโรห์ ¹⁹เจ้านายเคยถามผู้รับใช้ของท่านว่า ท่านมีบิดาหรือน้องชายไหม ²⁰พวกเราก็ตอบเจ้านายว่า เรามีบิดาที่ชรา และมีน้องชายเล็กคนหนึ่งที่เกิดมาเมื่อบิดาชราแล้ว พี่ชายของเขาเสียชีวิตไปแล้ว เหลือเพียงเขาที่เกิดจากมารดาเดียวกัน บิดาจึงรักเขามาก ²¹แล้วท่านสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า ‘จงพาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู’ ²²ข้าพเจ้าทั้งหลายตอบเจ้านายไปว่า ‘เด็กคนนั้นจะจากบิดามาไม่ได้ ถ้าเขาจากมาบิดาจะต้องตาย’

²³แต่ท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า ‘ถ้าน้องคนเล็กไม่มากับท่านที่นี่ ท่านจะไม่เห็นหน้าเราอีก’ ²⁴เมื่อพวกเรากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน พวกเราก็เล่าคำพูดของเจ้านายให้บิดาฟัง ²⁵ต่อมา บิดาบอกพวกเราว่า ‘จงกลับไปซื้ออาหารมาให้พวกเราบ้าง’ ²⁶พวกเราตอบว่า ‘ไปไม่ได้ แต่ถ้าน้องคนเล็กไปด้วย พวกเราจึงจะไป มิฉะนั้น พวกเราจะไปพบท่านผู้นั้นไม่ได้’ ²⁷บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกพวกเราว่า ‘พวกคุณรู้แล้วว่าราเคลภรรยาของพ่อมีลูกชายสองคน ²⁸คนหนึ่งก็จากไปแล้ว พ่อคิดว่าเขาคงถูกสัตว์ร้ายกัดกิน เพราะไม่ได้เห็นหน้ากันอีกเลย ²⁹ถ้าลูกๆ พาคนนี้ไปจากพ่อ แล้วเขาเป็นอันตราย ลูกก็จะส่งพ่อซึ่งแก่แล้วลงไปในแดนผู้ตายด้วยความเศร้าโศก’ ³⁰บัดนี้ ข้าพเจ้าไม่อาจกลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านโดยไม่มีเด็กคนนี้ไป เพราะชีวิตของบิดาผูกพันอยู่กับชีวิตของเขา ³¹ถ้าบิดาไม่เห็นเด็กกลับไปกับเรา เขาจะต้องตายแน่ๆ และพวกเราผู้รับใช้ของท่านจะส่งบิดาซึ่งชราแล้วผู้รับใช้ของท่านลงไปในแดนผู้ตายด้วยความเศร้าโศก ³²ยิ่งกว่านั้น

ผู้รับใช้ของท่านยังเอาชีวิตเป็นประกันไว้กับบิดาว่า ‘ถ้าลูกไม่นำน้องคนนี้ก็กลับมาพบพ่ออีก ลูกยอมรับผิดชอบต่อพ่อตลอดชีวิต’³³ ดังนั้น ขอให้ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี้เป็นทาสของเจ้านายแทนเด็กคนนี้ โปรดปล่อยเขากลับไปพร้อมกับบรรดาพี่ชายเถิด³⁴ ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาได้อย่างไร ถ้าเด็กคนนี้ไม่ไปด้วย ข้าพเจ้าทนเห็นบิดาตรอมใจตายไม่ได้”

โยเซฟแสดงตนแก่พี่น้อง

45 โยเซฟไม่อาจควบคุมความรู้สึกของตนต่อหน้าชาวอียิปต์ที่ยืนอยู่ที่นั่นได้อีกต่อไป ร้องสั่งว่า “ทุกคนจงออกไปจากที่นี่” จึงไม่มีใครอยู่กับโยเซฟ เมื่อเขาแสดงตนแก่บรรดาพี่น้อง² โยเซฟร้องไห้ดังมากจนชาวอียิปต์ได้ยิน ช่ว่นั้นลือไปถึงพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์

³โยเซฟบอกพี่น้องว่า “ฉันคือโยเซฟ พ่อยังมีชีวิตอยู่หรือ” แต่พี่ๆ ไม่รู้จะตอบประการใด เพราะตกใจกลัวมากที่เผชิญหน้ากับเขา⁴ โยเซฟจึงบอกพี่น้อง

ว่า “เข้ามาใกล้ๆ เกิด” พวกเขาก็เข้ามาใกล้ โยเซฟ พูดต่อไปว่า “ฉันคือโยเซฟ น้องชายของพี่ที่พี่ชายมา อียิปต์ ⁵บัดนี้ อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตนเองที่ขายฉันมาที่นี่ พระเจ้าทรงส่งฉันล่วงหน้ามาก่อน เพื่อช่วยชีวิตของพี่ๆ ⁶นี่เป็นเพียงปีที่สองที่เกิดการกันดารอาหารในแผ่นดิน ยังเหลืออีกถึงห้าปีที่จะไม่มีการหว่านหรือเก็บเกี่ยว ⁷พระเจ้าทรงส่งฉันล่วงหน้ามาก่อนเพื่อประกันว่าเชื้อสายของพี่จะคงเหลืออยู่ในแผ่นดิน และเพื่อช่วยให้พวกพี่รอดชีวิตอยู่ได้พร้อมกับประชาชนจำนวนมาก ⁸ดังนั้น ไม่ใช่พวกพี่ที่ส่งฉันมาที่นี่ แต่เป็นพระเจ้า พระองค์ทรงตั้งให้ฉันเป็นเหมือนพระบิดาของกษัตริย์ฟาโรห์ เพื่อเป็นผู้รับผิดชอบราชสำนัก และเป็นผู้สำเร็จราชการทั่วแผ่นดินอียิปต์

⁹จงรีบกลับไปบอกพ่อเถิดว่า โยเซฟบุตรของท่านส่งมาเช่นนี้ พระเจ้าทรงตั้งให้ฉันเป็นเจ้านายปกครองอียิปต์ทั้งหมด จงมาอยู่กับฉันที่นี่ อย่าชักช้าเลย ¹⁰พ่อจงมาอยู่ที่ดินแดนโกเชน จะได้มาอยู่ใกล้ฉัน ทั้งพ่อลูกหลาน ผุงแพะแกะ ผุงโคและทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มี

¹¹ที่นั่นฉันจะดูแลพ่อได้ เพราะยังต้องกันดารอาหาร อีกห้าปี พ่อ ครอบครัว และทุกสิ่งที่พ่อกับฉันจะต้องอดอยาก ¹²พี่ๆ กับเบนยามินน้องชายก็เห็นกับตาแล้วว่าฉันนี่เองจริงๆ ที่พูดกับพี่ ¹³จงบอกพ่อว่าฉันมีตำแหน่งสูงสุดในอียิปต์ จงเล่าทุกอย่างที่เห็นนี้ให้พ่อฟัง แล้วรีบพาพ่อมาอยู่ที่นี้เถิด”

¹⁴แล้วโยเซฟก็กอดคอเบนยามินน้องชายและร้องไห้ เบนยามินก็กอดโยเซฟร้องไห้ด้วย ¹⁵โยเซฟกอดจูบพี่ทุกคน พลาบร้องไห้ แล้วพี่น้องจึงสนทนากัน

คำเชิญของกษัตริย์ฟาโรห์

¹⁶ข่าวนี้ลือไปถึงพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์ว่า พี่น้องของโยเซฟมา กษัตริย์ฟาโรห์พอพระทัย บรรดาข้าราชการก็ดีใจเช่นเดียวกัน ¹⁷กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “จงบอกพี่น้องของท่านให้ทำดังนี้ จงนำของบรรทุกหลังสัตว์ กลับไปแผ่นดินคานาอันเถิด ¹⁸จงนำบิดากับครอบครัวของท่านมาพบเรา เราจะให้แผ่นดินที่ดีที่สุดในอียิปต์แก่ท่านทั้งหลาย ท่านจะได้

กินพืชผลที่ดีที่สุดในพื้นที่นี้¹⁹ นอกจากนั้น จงสั่งเขาให้ทำเช่นนี้อีก ‘จงนำเกวียนไปจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อบรรทุกเต็กรๆ และภรรยาของท่าน จงพาบิดามาด้วย²⁰ อย่าห่วง เพราะข้าวของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์จะเป็นของท่าน”

บรรดาพี่น้องของโยเซฟกลับไปคานาอัน

²¹บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟนำเกวียนไปให้เขาตามพระบัญชาของกษัตริย์ฟาโรห์ และจัดเสบียงสำหรับการเดินทางให้ด้วย ²²ทั้งยังให้เสื้อผ้าชุดใหม่แก่ทุกคน แต่ให้เงินหนักสามร้อยบาทพร้อมกับเสื้อผ้าห้าชุดแก่เบนยามิน ²³สำหรับบิดา โยเซฟจัดผลิตผลที่ดีที่สุดในพื้นที่อียิปต์ บรรทุกลาเพศผู้ สิบตัว และจัดข้าว ขนมปังและเสบียงอาหารอื่นๆ สำหรับการเดินทาง บรรทุกลาเพศเมียสิบตัวไปให้บิดาด้วย ²⁴โยเซฟมาส่งบรรดาพี่น้อง และขณะที่พวกเขาจากไป ก็พูดว่า “อย่าทะเลาะกันตามทางนะ” ²⁵บรรดาพี่น้องจึงออกจากอียิปต์มาถึงแผ่นดินคานาอัน ไปหายาโคบ

ผู้บิดา²⁶ รายงานว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นผู้สำเร็จราชการทั่วแผ่นดินอียิปต์” ยาโคบรู้สึกเฉยๆ เพราะไม่เชื่อ²⁷ แต่เมื่อบรรดาบุตรเล่าว่า โยเซฟได้พูดอะไร และเขาเห็นเกวียนที่โยเซฟส่งมารับ ยาโคบผู้บิดาก็รู้สึกสดชื่นขึ้น²⁸ อิสราเอลพูดว่า “เพียงเท่านี้ก็พอแล้ว โยเซฟลูกพ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อต้องไปเห็นเขาก่อนที่พ่อจะตาย”

ยาโคบเดินทางไปยังอียิปต์

46 ¹อิสราเอลออกเดินทางพร้อมกับทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มี เมื่อมาถึงเบเออร์เซบา เขาก็ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน ²พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลในนิมิตเวลากลางคืนว่า “ยาโคบเอ๋ย ยาโคบ” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ³พระองค์จึงตรัสว่า “เราคือพระเจ้า พระเจ้าของบิดาของท่าน อย่ากลัวที่จะต้องไปอียิปต์เลย เราจะให้ท่านเป็นชนชาติใหญ่ที่นั่น ⁴เราจะไปอียิปต์กับท่านด้วย แล้วเราจะพาท่านกลับมาที่นี่อีกอย่างแน่นอน หลังจากที่ยูดาห์จะปิดตาของ

ท่านแล้ว” ⁵ยาโคบจึงเดินทางต่อไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรของอิสราเอลให้ยาโคบผู้บิดากับเด็กๆ และ ภรรยาขึ้นเกวียนที่กษัตริย์ฟาโรห์ทรงส่งมารับ

⁶เขาทั้งหลายต้อนรับผู้ส่งสัตว์และนำทรัพย์สมบัติ ทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอันไปอียิปต์ ยาโคบพา ลูกหลานของตน ⁷คือบุตรชาย บุตรหญิง หลานชาย หลานสาวทั้งหมดของเขาไปอียิปต์ด้วย

ครอบครัวของยาโคบ

⁸ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบรรดาบุตรของอิสราเอล ที่เข้ามาในอียิปต์ ยาโคบกับบรรดาบุตรชาย มีรูเบน บุตรชายคนโตของยาโคบ ⁹บุตรชายของรูเบนคือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรนและคารมี ¹⁰บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอหาด ยาคีน โศฮาร์ และซาอูล ซึ่งเป็นบุตรของหญิงชาวคานาอัน ¹¹บุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคอัท และเมรารี ¹²บุตรชายของยูดาห์ คือ เออร์ โอนัน เซลาห์ เปเรศ และเศราห์ (แต่เออร์และ โอนันตายในแผ่นดินคานาอัน) บุตรชายของเปเรศคือ

เฮสโรนและฮามูล ¹³บุตรชายของอิสสาการ์คือ โทลา
 ปูวาร์ โยบ และซิมโรน ¹⁴บุตรชายของเศบูลุนคือ
 เสเรด เอโลน และยาลเอล ¹⁵คนเหล่านี้เป็นบุตรชาย
 ของนางเลอาห์ที่เกิดจากยาโคบในปัตตานอาร์ม รวม
 ทั้งดีนาร์บุตรหญิง ลูกหลานของนางเลอาห์มีทั้งหมด
 สามสิบสามคน

¹⁶บุตรชายของกาดคือ คีฟีโยน ฮักกี ชูนิ
 เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรลี ¹⁷บุตรชายของอาเซอร์คือ
 ยิมนาร์ ยิววาร์ ยิววี เบรียาร์ รวมทั้งน้องสาวชื่อ
 เสราห์ บุตรชายของเบรียาร์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล
¹⁸ทั้งสิบหกคนนี้เป็นลูกหลานของยาโคบเกิดจากนาง
 คิลปาร์ ซึ่งลาบันยกให้แก่นางเลอาห์บุตรหญิง

¹⁹บุตรชายของนางราเคลภรรยาของยาโคบคือ
 โยเซฟและเบนยามิน ²⁰มนัสเสห์และเอฟราอิมเกิดจาก
 นางอาเสนัทกับโยเซฟในอียิปต์ นางอาเสนัทผู้นี้เป็น
 บุตรหญิงของไปทึเฟรา สมณะแห่งเมืองโอน ²¹บุตรชาย
 ของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัชเบล เกรนา นานาอามาน
 เอไฮ โรซ มุปปีม ฮุปปีม และอาร์ด ²²ทั้งสิบสองคนนี้

เป็นลูกหลานของยาโคบ เกิดจากนางราเคล

²³บุตรชายของดานคือ หุซิม ²⁴บุตรชายของ
นัฟทาลีคือ ยาเซเอล กุณี เยเซอร์และซิลเลม
²⁵ทั้งเจ็ดคนนี้เป็นลูกหลานของยาโคบ เกิดจากนาง
บิลฮาร์ ซึ่งลาบับนยกให้แก่นางราเคลบุตรหญิง

²⁶ลูกหลานโดยตรงของยาโคบที่เข้ามาอียิปต์
มีจำนวนทั้งหมดหกสิบหกคน ไม่นับภรรยาของ
บุตรชาย ²⁷โยเซฟมีบุตรชายสองคนเกิดในอียิปต์ ทำให้
สมาชิกครอบครัวยาโคบซึ่งเข้ามาในอียิปต์ มีจำนวน
ทั้งหมดเจ็ดสิบคน

โยเซฟต้อนรับบิดาและพี่น้อง

²⁸อิสราเอลให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปพบโยเซฟ เพื่อ
บอกโยเซฟให้มาพบที่แคว้นโกเชน เมื่อทุกคนมาถึง
แคว้นโกเชน ²⁹โยเซฟจัดเตรียมรถม้าของตนไปรับ
อิสราเอลบิดาที่แคว้นโกเชน เมื่อเห็นบิดา เขาก็เข้า
สวมกอดบิดาไว้ พลังร้องไห้เป็นเวลานาน ³⁰อิสราเอล
จึงพูดกับโยเซฟว่า “บัดนี้ พ่อตายได้แล้ว เพราะพ่อได้

เห็นลูกและรู้ว่าลูกยังมีชีวิตอยู่”

³¹โยเซฟพูดกับบรรดาพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า “ข้าพเจ้าจะกลับไปทูลกษัตริย์ฟาโรห์ว่า บรรดาพี่น้องและครอบครัวของบิดาข้าพเจ้าที่เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันมาอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ³²คนเหล่านี้ล้วนเป็นคนเลี้ยงแพะแกะและดูแลฝูงสัตว์ เขาต้อนฝูงแพะแกะและฝูงโค และนำทรัพย์สมบัติทั้งหมดมาด้วย ³³ถ้ากษัตริย์ฟาโรห์ทรงเรียกท่าน และถามว่า ‘ท่านทั้งหลายมีอาชีพอะไร’ ³⁴ท่านจะต้องตอบว่า ‘ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เด็ก เหมือนกับบรรพบุรุษ’ ถ้าพูดเช่นนี้ท่านทั้งหลายจะได้อยู่ในแคว้นโกเชน เพราะชาวอียิปต์รังเกียจพวกคนเลี้ยงแพะแกะทุกคน”

โยเซฟทูลขอที่ดินให้บิดาและครอบครัว

47 ¹โยเซฟไปทูลกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “บิดาและพี่น้องของข้าพเจ้ามาจากแผ่นดินคานาอันพร้อมกับฝูงแพะแกะ ฝูงโค และทรัพย์สมบัติทั้งหมด บัดนี้เขาอยู่

ในแคว้นโกเชน” ²โยเซฟพาพี่ชายห้าคนไปเฝ้ากษัตริย์ฟาโรห์ด้วย ³กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสถามบรรดาพี่ชายว่า “ท่านทั้งหลายมีอาชีพอะไร” เขาทูลตอบว่า “ข้ารับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะเหมือนกับบรรพบุรุษ” ⁴เขายังทูลเสริมว่า “พวกเรามาอาศัยอยู่อย่างคนต่างถิ่นในแผ่นดินนี้ เพราะในแผ่นดินคานาอันเกิดการกันดารอาหารอย่างมาก จนไม่มีหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงพระกรุณาให้ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแคว้นโกเชนเถิด” ⁵กษัตริย์ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า ⁶“เขาอยู่ในแคว้นโกเชนได้ ถ้าท่านรู้ว่ามิใคร่ในบรรดาพี่น้องที่มีความสามารถ ก็ให้เขาดูแลฝูงสัตว์ของเราด้วย”

ตำนานอีกสำนวนหนึ่ง

⁵เมื่อยาโคบและบุตรมาพบโยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ กษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ทรงทราบข่าวนี้ จึงตรัสกับโยเซฟว่า “บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว” ⁶แผ่นดินอียิปต์อยู่ในอำนาจของท่าน จงให้บิดาและ

พี่น้องของท่านอาศัยอยู่ในเขตที่ดีที่สุดของแผ่นดิน”
 โยเซฟพายาโคบผู้ติดตามมายืนเฉพาพระพักตร์กษัตริย์
 ฟาโรห์ ยาโคบถวายพระพรแด่กษัตริย์ฟาโรห์⁸ พระองค์
 ทรงถามยาโคบว่า “ท่านอายุเท่าไร”⁹ ยาโคบทูลตอบว่า
 “ข้าพเจ้ามีชีวิตเร่ร่อนได้หนึ่งร้อยสามสิบปีแล้ว เมื่อ
 เทียบกับจำนวนปีของบรรพบุรุษในชีวิตเร่ร่อนแล้ว
 อายุของข้าพเจ้าน้อยมาก และมีความยากลำบาก”
¹⁰ยาโคบทูลลากษัตริย์ฟาโรห์กลับไป ¹¹โยเซฟให้บิดา
 กับพี่น้องอาศัยในแผ่นดินอียิปต์ส่วนที่ดีที่สุด คือ ใน
 เขตเมืองรามเสส และมอบกรรมสิทธิ์ให้ ดังที่กษัตริย์
 ฟาโรห์ทรงบัญชา

¹²โยเซฟจัดหาอาหารให้บิดา และบรรดาพี่น้อง
 กับครอบครัวทั้งหมดของบิดา รวมทั้งเด็กๆ ตาม
 จำนวนคน

นโยบายการเกษตรของโยเซฟ

¹³ขณะนั้นทั่วแผ่นดินไม่มีอาหาร เพราะการ
 กันดารอาหารรุนแรง ประชาชนชาวอียิปต์และชาว
 คานาอันต่างอ่อนเปลี้ยเพราะความหิวโหย ¹⁴โยเซฟ

รวบรวมเงินทั้งหมดที่ประชาชนชาวอียิปต์และชาวคานาอันนำมาซื้อข้าวไปเก็บไว้ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์

¹⁵เมื่อชาวอียิปต์และชาวคานาอันไม่มีเงินเหลือ ชาวอียิปต์ทั้งหลายก็มาหาโยเซฟ อ้อนวอนว่า “โปรดให้อาหารพวกเราเถิด อย่าปล่อยให้เรายายต่อหน้าต่อตาท่านเพราะเงินของเราหมดแล้ว” ¹⁶โยเซฟตอบว่า “ถ้าท่านไม่มีเงิน จงไปนำฝูงสัตว์ของท่านมา ข้าพเจ้าจะให้อาหารเป็นการแลกเปลี่ยน” ¹⁷ประชาชนจึงนำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ แล้วโยเซฟก็ให้อาหารแลกเปลี่ยนกับม้า แพะ แกะ โค และลา ดังนั้น โยเซฟจึงจัดให้ประชาชนมีอาหารแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ตลอดปีนั้น

¹⁸เมื่อปีนั้นผ่านพ้นไป ประชาชนมาหาโยเซฟอีกในปีต่อมา อ้อนวอนว่า “เราไม่ปิดบังมิให้เจ้านายรู้ความจริงว่าเงินของเราหมดแล้ว ฝูงสัตว์ของเราก็ตกเป็นของเจ้านาย เราไม่มีอะไรเหลือจะให้เจ้านายอีกนอกจากตัวเราและที่ดิน” ¹⁹อย่าปล่อยให้เรายายต่อหน้าต่อตาท่านหรือปล่อยให้ที่ดินของเราต้องรกร้างเลย จงซื้อเราและ

ที่ดินของเราไว้แลกเปลี่ยนกับอาหาร เราพร้อมกับที่ดิน
จะเป็นทาสของกษัตริย์ฟาโรห์ ขอแต่ให้พันธุ์ข้าวแก่เรา
ด้วยเถิด เราจะมีชีวิต ไม่ต้องตาย และที่ดินจะไม่ต้อง
กลายเป็นทะเลทราย”

²⁰โยเซฟจึงรับซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้
กษัตริย์ฟาโรห์ ชาวอียิปต์แต่ละคนต่างขายที่นาของ
ตน เพราะการกัณดารอาหารรุนแรงยิ่งนัก แผ่นดิน
ทั้งหมดก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของกษัตริย์ฟาโรห์ ²¹โยเซฟ
ทำให้ประชาชนทั้งหมดเป็นทาส จากเขตแดนด้านหนึ่ง
ของอียิปต์ไปถึงอีกด้านหนึ่ง ²²ที่ดินแห่งเดียวที่โยเซฟ
ไม่ซื้อคือที่ดินของสมณะ เพราะกษัตริย์ฟาโรห์ประทาน
ส่วนแบ่งอาหารให้แก่บรรดาสมณะ บรรดาสมณะจึง
ไม่ต้องขายที่ดิน เพราะดำรงชีวิตอยู่ได้จากส่วนแบ่ง
อาหารของกษัตริย์ฟาโรห์ ²³โยเซฟกล่าวแก่ประชาชน
ว่า “วันนี้ ข้าพเจ้าซื้อตัวท่านกับที่ดินของท่านให้กษัตริย์
ฟาโรห์แล้ว นี่แน่ะ เมล็ดพันธุ์ข้าวที่ท่านจะเอาไปหว่าน
ในที่ดิน ²⁴เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว ท่านจะต้องคืนหนึ่ง
ในห้าของผลิตผลให้กษัตริย์ฟาโรห์ อีกสี่ส่วนจะเป็น

ของท่าน จะได้เป็นพันธุ์ข้าวสำหรับหว่านในนาเป็นอาหารของท่านกับครอบครัวและลูกๆ”²⁵ ประชาชนตอบว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตของเราแล้ว ถ้าเจ้านายจะกรุณา เรายอมเป็นทาสของกษัตริย์ฟาโรห์”²⁶ โยเซฟจึงตรากฎหมายที่ดินขึ้นในอียิปต์ ซึ่งยังมีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้ กำหนดให้หนึ่งในห้าของผลิตผลเป็นของกษัตริย์ฟาโรห์ มีเพียงที่ดินของสมณะเท่านั้นที่ไม่เป็นของกษัตริย์ฟาโรห์

ความปรารถนาสุดท้ายของยาโคบ

²⁷ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ในแคว้นโกเชน เขาได้กรรมสิทธิ์ที่ดิน มีลูกหลานทวีจำนวนมากมาย ²⁸ยาโคบอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ถึงสิบเจ็ดปี จนมีอายุได้หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี ²⁹เมื่อใกล้จะสิ้นชีวิตอิสราเอลเรียกโยเซฟบุตรชายมา พูดว่า “ถ้าลูกรักพ่อจริง จงวางมือไว้ที่หว่างขาของพ่อสิ จงสัญญาว่าลูกจะถือสัตย์และทำตามที่พ่อสั่ง คือไม่ฝังพ่อไว้ในอียิปต์”³⁰ เมื่อพ่อสิ้นใจแล้ว จงนำศพพ่อกออกจากอียิปต์ นำไป

ฝั่งในหลุมศพของบรรพบุรุษ” โยเซฟตอบว่า “ลูกจะทำตามที่คุณสั่ง” ³¹ ยาโคบสั่งอีกว่า “จงสาบานแก่พ่อเถิด” โยเซฟก็สาบาน แล้วอิสราเอลก็ซบศีรษะลงกับหมอน

ยาโคบรับบุตรทั้งสองคนของโยเซฟเป็นบุตรบุญธรรม และอวยพร

48 ¹ต่อมาไม่นาน มีผู้บอกโยเซฟว่า “บิดาของท่านป่วย” โยเซฟจึงนำบุตรชายทั้งสอง คือ มัณสิเสห์และเอฟราอิมไปหา ยาโคบ ² เมื่อมีผู้มาบอก ยาโคบว่า “โยเซฟบุตรชายของท่านมาหา” อิสราเอลจึงรวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนเตียง ³ ยาโคบพูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพทรงสำแดงพระองค์แก่พ่อที่เมืองลูซ ในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพรพ่อ ⁴ ตรัสว่า ‘เราจะให้ท่านมีลูกหลานจำนวนมาก เป็นชนหลายชาติ เราจะให้แผ่นดินนี้แก่ลูกหลานที่จะมาภายหลังท่านเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป’ ⁵ บัดนี้ ลูกชายทั้งสองคนของลูกที่เกิดในอียิปต์ก่อนที่พ่อจะมาอยู่กับลูกที่นี่ ก็เป็นลูกของพ่อด้วย เอฟราอิมและมัณสิเสห์เป็นลูก

ของพ่อเท่ากับรูเบนและสิเมโอน⁶ แต่ลูกคนอื่นที่เกิดมา
ภายหลังสองคนนี้จะเป็นของลูก และจะรับมรดกร่วมกับ
พี่ทั้งสองคนของเขา

⁷พ่อทำเช่นนี้ก็เพราะเมื่อพ่อกลับจากปัตตาน
ราเคลแม่ของลูกสิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะที่
เดินทางอยู่ใกล้เมืองเอฟราธาห์ ทำให้พ่อเศร้าโศกมาก
พ่อจึงฝังแม่ของลูกไว้ที่นั่นข้างทางไปเมืองเอฟราธาห์
คือเบธเลเฮม”

⁸เมื่ออิสราเอลเห็นบุตรชายของโยเซฟ เขาถาม
ว่า “เด็กเหล่านี้เป็นใคร”⁹โยเซฟตอบว่า “เป็นลูกที่
พระเจ้าประทานให้ลูกที่นี่” ยาโคบจึงว่า “พาเขามาหา
พ่อซิ พ่อจะได้ช่วยพวกเขา”¹⁰ขณะนั้น ตาของอิสราเอล
ขุ่นมัวเพราะความชรา เขามองเห็นไม่ชัดเจน โยเซฟ
ก็พาบุตรทั้งสองคนมาใกล้ ยาโคบจึงจูบและกอดเด็ก
ทั้งสองคน¹¹อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อไม่เคยคิด
ว่าจะได้เห็นหน้าลูกอีก และบัดนี้ พระเจ้ายังโปรดให้
พ่อได้เห็นลูกของลูกอีกด้วย”¹²โยเซฟก็รับบุตรของตน
จากตักของยาโคบ กราบลงศีรษะจรดพื้น

¹³แล้วลุงบุตรทั้งสองคน มือขวาลุงเอเฟราอิม
 ไปยืนอยู่ทางซ้ายของอิสราเอล มือซ้ายลุงมนัสเสห์
 ไปยืนอยู่ทางขวา ¹⁴แต่อิสราเอลไขว้มือ มือขวาวาง
 บนศีรษะของเอเฟราอิมซึ่งเป็นคนน้อง มือซ้ายวางบน
 ศีรษะของมนัสเสห์ ทั้งๆ ที่มนัสเสห์เป็นคนพี่ ¹⁵แล้ว
 อวยพรโยเซฟว่า

“พระเจ้าซึ่งอับราฮัมและอิสอัคบิดาของข้าพเจ้า
 ได้รับใช้อยู่เสมอ

พระเจ้าผู้ทรงนำข้าพเจ้าอย่างผู้เลี้ยงแกะ
 ตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดจนถึงวันนี้

¹⁶ทูตสวรรค์ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจาก
 ภัยอันตรายทั้งปวง

ขอพระองค์ทรงอวยพรเด็กทั้งสองคนนี้
 ขอให้นามของข้าพเจ้า

นามของอับราฮัมและอิสอัคบิดา
 ของข้าพเจ้า

ดำรงอยู่ต่อไปในเขาทั้งสองคน

และให้เขาทวีจำนวนมากบนแผ่นดิน”

¹⁷โยเซฟไม่สบายใจที่เห็นว่า บิดาวางมือขวาบนศีรษะของเอฟราอิม จึงจับมือของบิดา เปลี่ยนจากศีรษะของเอฟราอิมมาวางบนศีรษะของมนัสเสห์ ¹⁸แล้วบอกบิดาว่า “ไม่ใช่ครับพ่อ คนนี้เป็นพี่ จงวางมือขวาบนศีรษะของเขาเถิด” ¹⁹บิดาไม่ยอม พูดว่า “พ่อรู้แล้ว ลูก พ่อรู้ว่าเขาจะเป็นชนชาติด้วย เขาจะยิ่งใหญ่ แต่น้องชายจะยิ่งใหญ่กว่าพี่ชาย ลูกหลานของเขาจะได้เป็นชนหลายชาติ”

²⁰ยาโคบอวยพรทั้งสองคนในวันนั้นว่า

“ชาวอิสราเอลจะกล่าวอวยพรโดยใช้คำอวยพรแก่ลูกทั้งสองคนนี้เป็นแบบอย่าง โดยกล่าวว่า ขอพระเจ้าทรงทำให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและมนัสเสห์เถิด”

ยาโคบจึงตั้งให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์

²¹แล้วอิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อกำลังจะตายอยู่แล้ว แต่พระเจ้าจะสถิตกับลูก และจะทรงนำลูกกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษ ²²พ่อให้อะไรแก่ลูกมากกว่าให้พี่น้องของลูก คือให้ที่ดินแถบเชเคมที่พ่อยึดมาได้จากชาวอามอไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อแก่ลูก”

วาทะสุดท้ายของยาโคบ

49 ¹ยาโคบเรียกบรรดาบุตรมา แล้วพูดว่า “จงมาหาพ่อพร้อมหน้ากันเถิด แล้วพ่อจะบอกให้ลูกรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

²บุตรของยาโคบเอ๋ย จงมารวมกันฟัง

จงฟังคำของอิสราเอลบิดาของลูก

³รูเบนเอ๋ย ลูกเป็นบุตรคนแรกของพ่อ

เป็นกำลังและผลแรกของความเป็นชาย
ของพ่อ

เป็นยอดแห่งความภูมิใจและพลังกำลัง

⁴ลูกดุตันเหมือนน้ำเชียว แต่จะไม่อยู่เหนือผู้อื่น

เพราะลูกล่วงเข้าไปถึงที่นอนของบิดา
ของลูก
และทำให้ที่นอนของบิดาเป็นมลทิน
ยังความเศร้าแก่พ่อ

⁵สิเมโอนและเลวีเป็นพี่น้องกัน

มีดีของเขาเป็นอาวุธแห่งความรุนแรง
⁶อย่าให้วิญญานของพ่อเข้าไปในที่ประชุม
ของเขา

อย่าให้ใจของพ่อเข้าร่วมสมาคมกับเขาเลย
เพราะเขาได้ฆ่าคนด้วยความโกรธ
ทำให้โคพิการตามอำเภอใจ

⁷ความโกรธของเขาจงถูกสาปแช่งเพราะรุนแรง
โทสะของเขาจงถูกสาปแช่งเพราะทารุณ
พ่อจะแบ่งเขาในยาโคบ
พ่อจะทำให้เขากระจัดกระจายไปทั่ว
อิสราเอล

⁸ยูดาห์เอ๋ย บรรดาพี่น้องจะสรรเสริญลูก
มือของลูกจะจับคอศัตรู

บุตรของบิดาของลูกจะกราบไหว้ลูก

⁹ยูดาห์เป็นเหมือนลูกสิงโต

ลูกเอ๋ย ลูกฆ่าเหยื่อแล้วกลับมา
ลูกเป็นเหมือนสิงโตตัวผู้ที่ชุ่มหมอบ
เหมือนสิงโตตัวเมียที่นอนอยู่
ใครเล่าจะกล้าทำให้ลูกขึ้น

¹⁰คทาจะไม่ไปจากยูดาห์

และไม่เท้าของผู้ปกครองจะไม่ถูกยกไป
จากระหว่างเท้าของเขา
จนกว่าผู้ที่เป็นเจ้าของจะมา
และประชาชาติจะนอบน้อมต่อเขา

¹¹เขาผูกลาไว้กับเถาองุ่น

ผูกลูกลาไว้กับเถาที่ดีที่สุด
เขาชักเสื้อผ้าของตนในเหล้าองุ่น
ชักเสื้อคลุมในน้ำองุ่นสีเลือด

¹²ตาของเขาแดงเพราะเหล้าองุ่น

พื้นของเขาขาวเพราะน้ำนม

¹³เศบูลุนจะอาศัยอยู่ตามชายทะเล
และจะเป็นท่าจอดเรือ

อาณาเขตของเขาจะขยายไปถึงเมืองไซดอน

¹⁴อิสสาการ์เป็นเหมือนลาแข็งแรง
หมอบอยู่ระหว่างต่างสองใบ

¹⁵เขาเห็นว่าที่พักสวยดี
และแผ่นดินหน้าอยู่

เขาจึงก้มหลังแบกภาระ
ยอมเป็นทาสถูกบังคับใช้แรงงาน

¹⁶दानจะปกครองประชาชนของตน
เหมือนเผ่าอื่นๆ ของอิสราเอล

¹⁷ขอให้दानเป็นเหมือนงูบนถนน
เป็นอสรพิษตามทางเดิน

ซึ่งกัดส้นเท้ามา
ให้คนขี่หงายหลังตกลงมา

¹⁸ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเฝ้ารอคอยพระองค์
เพื่อทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น

¹⁹กาดจะถูกกลุ่มโจรจู่โจม
แต่เขาจะจู่โจมตอบกลับไปด้วย

²⁰อาหารของอาเซอร์อูตมสมบูรณ์
เขาจะจัดอาหารอร่อยเหมาะกับกษัตริย์

²¹น้ำพาลีเป็นเหมือนแม่กวางที่รวดเร็ว
มีลูกที่น่ารัก

²²โยเซฟเป็นเหมือนต้นไม้ไม่มีผลตก
เป็นต้นไม้ที่ขึ้นใกล้ตาน้ำ
แผ่กิ่งก้านเหนือกำแพง

²³บรรดานักแม่นธนูเบียดเบียนเขา
ทั้งยิงและข่มขู่

²⁴แต่ธนูของเขายังมั่นคงอยู่
ลำแขนของเขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
เดชะพระหัตถ์พระเจ้าผู้ทรงอำนาจแห่งยาโคบ
เดชะพระนามของผู้เลี้ยงแกะ คือศิลา
แห่งอิสราเอล

²⁵ขอพระเจ้าของบิดาของลูกทรงช่วยเหลือลูก
ขอพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพทรงอวยพร
ลูก

ประทานพระพรจากฟ้าเบื้องบน
พระพรจากห้วงสมุทรเบื้องล่าง
พระพรให้ทั้งคนและสัตว์มีลูกดก

²⁶พระพรจากบิดาของลูกใหญ่กว่าพระพร
แห่งภูเขาก่าแก่
ใหญ่กว่าความอุดมสมบูรณ์แห่งเนินเขา
นีนันทร

พระพรเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ
เหนือกระหม่อมของเจ้านาย ในระหว่าง
บรรดาพี่น้อง

²⁷เบนยามินเป็นเหมือนสุนัขป่า¹นักล่าเหยื่อ
เวลาเช้า เขากินเหยื่อ
เวลาเย็น เขาแบ่งปันส่วนที่เหลือ”

²⁸เผ่าเหล่านี้ทั้งหมด คือเผ่าทั้งสิบสองของ
อิสราเอล นี่คือถ้อยคำที่บิดาพูดไว้เมื่ออวยพรเขา
ยาโคบให้พรที่เหมาะสมแก่บุตรแต่ละคน

วาระสุดท้ายและมรณกรรมของยาโคบ

²⁹แล้วยาโคบสั่งบรรดาบุตรว่า “บัดนี้ พ่อกำลัง
จะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของพ่อ จงฝังพ่อไว้กับ
บรรพบุรุษของพ่อในถ้ำที่อยู่ในนาของเอโฟรนชาว
ฮิตไทต์ ³⁰คือในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาแห่งมัคเปลาห์ ตรงข้าม
มัมเร ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมซื้อถ้ำและทุ่งนาจาก
เอโฟรนชาวฮิตไทต์ไว้เป็นที่ฝังศพของตน ³¹ที่นั่น เขา
ได้ฝังศพของอับราฮัมและนางซาราห์ผู้เป็นภรรยา ที่นั่น
เขาฝังศพของอิสอัคและนางเรเบคาห์ผู้เป็นภรรยา และ

ที่นั่น พ่อก็ฝังนางเลอาห์ไว้ด้วย ³²ทุ่งนาและถ้ำซึ่งอยู่ในทุ่งนานั้นชื่อมาจากชาวฮิตไทต์”

³³เมื่อยาโคบสั่งเสียบรรดาบุตรเสร็จแล้ว เขาล้มตัวลงนอนบนเตียงและสิ้นใจ ไปรวมอยู่กับบรรพบุรุษ

การฝังศพยาโคบ

50 ¹โยเซฟโหมเข้าไปหาบิดา ร้องไห้และจูบไบหน้า ²แล้วส่งแพทย์ที่รับใช้เขาให้ดองศพบิดาไว้ บรรดาแพทย์ก็ดองศพของอิสราเอล ³ใช้เวลาถึงสี่สิบวัน เพราะการดองศพต้องใช้เวลานานเช่นนี้

ชาวอียิปต์ไว้ทุกข์ให้เขาเจ็ดวัน ⁴เมื่อพ้นเวลาไว้ทุกข์ให้บิดาแล้ว โยเซฟพูดกับบรรดาข้าราชการบริวารของกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “ถ้าท่านกรุณาต่อข้าพเจ้า โปรดนำความนี้ไปทูลกษัตริย์ฟาโรห์ด้วยว่า ⁵บิดาของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าสาบานเมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้วว่า ข้าพเจ้าจะต้องนำศพไปฝังในหลุมศพที่เขาขุดไว้สำหรับตนในแผ่นดินคานาอัน ดังนั้น ขอให้ข้าพเจ้าไปฝังบิดาของข้าพเจ้าที่นั่นเถิด แล้วข้าพเจ้าจะกลับมา” ⁶กษัตริย์

ฟาโรห์ทรงตอบอนุญาตว่า “จงไปฝังศพบิดาของท่าน
ดังที่เขาได้สั่งให้ท่านสาบานไว้เถิด”

โยเซฟจึงไปฝังบิดา บรรดาข้าราชการบริพารทุกคน
ของกษัตริย์ฟาโรห์ ผู้มีตำแหน่งสูงในราชสำนัก และ
บุคคลสำคัญในอียิปต์ก็ไปกับเขาด้วย ⁸พร้อมกับ
ครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ ตลอดจนบรรดาพี่น้อง
และครอบครัวของบิดา เหลือแต่เด็ก ๆ ผุงแพะแกะ
และผุงโคเท่านั้นที่คงอยู่ในแคว้นโกเชน ⁹มีรถม้าและ
คนขี่ม้าไปกับเขาด้วยเป็นขบวนใหญ่มาก

¹⁰เมื่อมาถึงลานนวดข้าวที่อาทาด ซึ่งอยู่อีก
ฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เขาจัดทำพิธีศพใหญ่โต
สง่างาม โยเซฟไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน ¹¹เมื่อชาวคานาอัน
ที่อาศัยอยู่ที่นั่นเห็นพิธีศพในลานนวดข้าวที่อาทาด
ก็พูดกันว่า “นี่เป็นพิธีศพใหญ่โตของชาวอียิปต์”
เพราะเหตุนี้ เขาจึงเรียกชื่อที่นั่นซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของ
แม่น้ำจอร์แดนว่าอาเบลมิสราอิม

¹²บรรดาบุตรของยาโคบได้ทำตามที่ยาโคบ
สั่งไว้ ¹³เชอชูศพของยาโคบไปแผ่นดินคานาอัน

นำไปฝังไว้ที่ถ้ำในนาที่มัคเปลาห์ ตรงข้ามมัมเรอันเป็นที่ดินซึ่งอับราฮัมซื้อมาจากเอโพรนชาวฮิตไทต์ไว้เป็นที่ฝังศพของตน

¹⁴หลังจากโยเซฟฝังศพบิดาแล้ว เขาก็กลับไปอียิปต์พร้อมกับบรรดาพี่น้อง และทุกคนที่ไปร่วมพิธีฝังศพบิดา

โยเซฟให้คำมั่นแก่บรรดาพี่น้อง มรณกรรมของโยเซฟ

¹⁵หลังจากบิดาสิ้นชีวิตแล้ว บรรดาพี่ชายของโยเซฟมีความกลัว จึงปรึกษากันว่า “โยเซฟอาจมีความเคืองแค้นพวกเรา คิดจะแก้แค้นการประทุษร้ายที่พวกเราเคยทำกับเขา” ¹⁶พี่ชายจึงส่งคนไปบอกโยเซฟว่า “บิดาของท่านสั่งไว้ก่อนจะสิ้นใจว่า ¹⁷จงบอกโยเซฟด้วยว่า ‘พ่อขอร้องลูกให้อภัยการประทุษร้ายและบาปที่พี่ชายทำต่อลูก’ บัดนี้ ขอท่านโปรดให้อภัยความผิดของผู้รับใช้พระเจ้าของบิดาของท่านด้วยเถิด” เมื่อโยเซฟได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็ร้องไห้

¹⁸บรรดาพี่ชายมาหาโยเซฟ กราบลงต่อหน้า

เขาพูดว่า “พวกเรามาอยู่ต่อหน้าท่าน ขอเป็นทาสของท่าน”¹⁹ แต่โยเซฟตอบว่า “อย่ากลัวเลย ฉันไม่ใช่พระเจ้า จะตัดสินลงโทษท่านได้อย่างไร”²⁰ พวกเขาวางแผนทำร้ายฉัน แต่พระเจ้าทรงเปลี่ยนให้ร้ายกลายเป็นดีดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ คือเพื่อรักษาชีวิตของหลายคนไว้²¹ ดังนั้น พี่ๆ อย่ากลัวไปเลย ฉันจะเอาใจใส่ดูแลพวกพี่และลูกของพี่” โยเซฟให้คำมั่นแก่บรรดาพี่ชายและพูดกับเขาด้วยความอ่อนโยน

²²โยเซฟอยู่ในอียิปต์กับครอบครัวของบิดา เขามีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสิบปี²³ โยเซฟได้เห็นบุตรหลานของเอฟราอิมถึงสามชั่วอายุ และเห็นบุตรของมาคีร์ บุตรของมนัสเสห์ ซึ่งโยเซฟรับเป็นบุตรบุญธรรมของตน²⁴ ในที่สุด โยเซฟพูดกับบรรดาพี่น้องว่า “ฉันกำลังจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงดูแลท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน พระองค์จะทรงนำท่านออกจากแผ่นดินนี้ไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาโดยทรงปฎิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ”²⁵ แล้วโยเซฟก็ให้บรรดาบุตรของอิสราเอลสาบานว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยม

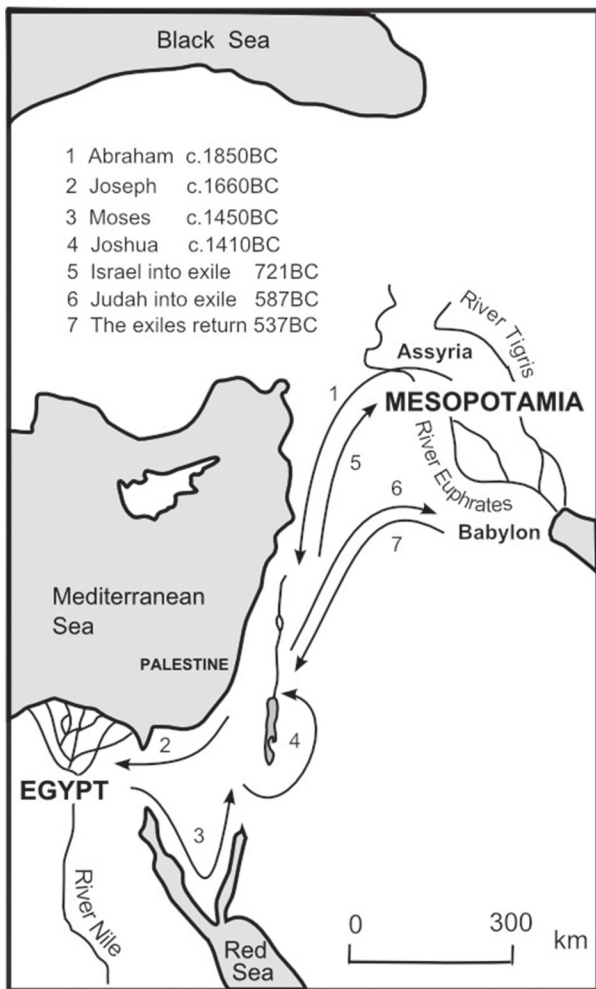
ปฐมก. 50:26

ท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้น ท่านจงนำ
กระดูกของฉันจากที่นี่ไปกับท่านด้วย”

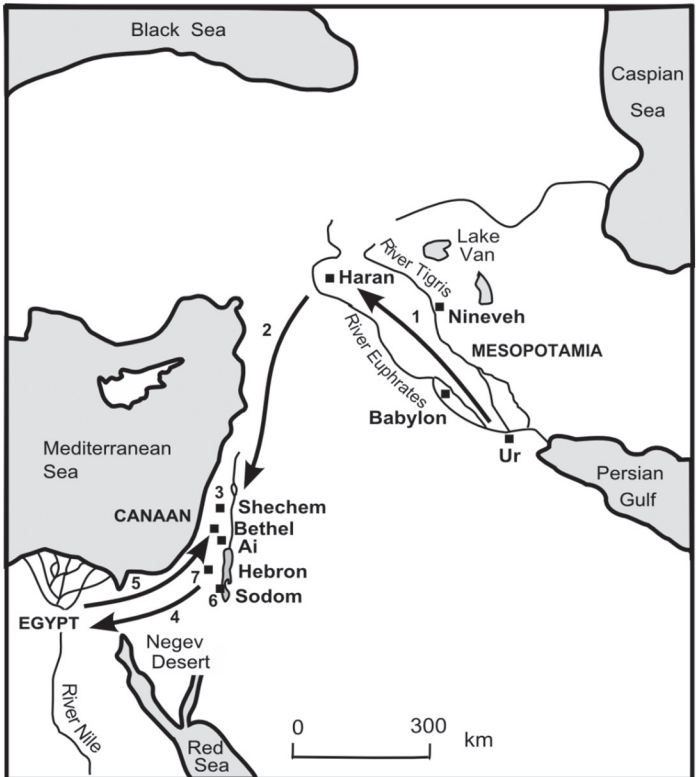
²⁶โยเซฟถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี เขา
ดองศพของโยเซฟใส่โลงไว้ในอียิปต์

An Overview of Old Testament Journeys

Abram's Journey to Canaan

“พระยาห์เวห์ตรัสแก่อับราฮัมว่า
‘จงออกจากแผ่นดินของท่าน
จากญาติพี่น้อง
จากบ้านของบิดา
ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้ท่าน
เราจะทำให้ท่านเป็นชนชาติใหญ่
จะอวยพรท่าน
จะทำให้ท่านมีชื่อเสียงเลื่องลือ
ท่านจะนำพระพรมาให้ผู้อื่น’ ”
(ปฐมก. 12:1)

สแกนคิวอาร์โค้ด
ทำแบบทดสอบพระคัมภีร์
และรับเกียรติบัตร

แผนกพระคัมภีร์
ฝ่ายงานอภิบาล
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ